



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 47

Ple del Parlament

Sessió 25, segona i darrera reunió, dijous 19 de juny de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural 300-00138/15	3
Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari 300-00148/15	7
Interpel·lació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català 300-00147/15	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona 302-00113/15	22
Manifestació de condol per la mort de l'exdiputada Esperanza García González	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona (continuació) 302-00113/15	26
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el patrimoni cultural 302-00117/15	33
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural 302-00118/15	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat 302-00116/15	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona (continuació) 302-00113/15	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el patrimoni cultural (continuació) 302-00117/15	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural (continuació) 302-00118/15	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat (continuació) 302-00116/15	62

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat	64
302-00114/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball	74
302-00119/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius	85
302-00115/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia de turisme	96
302-00120/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat (continuació)	107
302-00114/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius (continuació)	107
302-00115/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball (continuació)	108
302-00119/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia de turisme (continuació)	109
302-00120/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Rubèn Ramírez Fernández i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural

300-00138/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Neus Comes i Pon.

Neus Comes i Pon

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, molt bon dia. Vaig créixer en un poble del Pirineu, un d'aquells on els noms de les cases encara expliquen històries. Allà la cultura no venia embolicada amb llums de neó ni penjava de les cartelleres; era la veu del padrí i la padrina asseguts al pedrís o a la vora del foc, explicant una llegenda; era la festa major, els balls populars, el record d'una cançó que només es cantava si tothom en sabia la tornada; la resta –els teatres, els museus, els llibres importants– sovint ens arribava per la televisió, per la ràdio, per les fires o a través de l'escola. És des d'aquesta mirada que voldria compartir amb vostè, consellera, algunes reflexions. I per fer-ho, amb una pregunta de fons: què volem dir avui quan parlem d'accés a la cultura des del món rural?

Josep Pla va escriure: «L'única manera de lluitar contra la terrible invasió de l'oblit és recordar infatigablement el que alguns homes –és a dir, el poble– han fet una mica més enllà dels interessos particulars, immediats i petits.» Aquesta frase conté, al meu parer, una veritat profunda: la cultura és aquest acte col·lectiu de memòria, el fil que connecta passat, present i futur. I no és només obra d'unes elits o d'uns quants creadors excepcionals; és obra del poble, de molta gent que ha sabut mirar més enllà del dia a dia.

Però justament per això cal recordar que, quan la vida s'esgota en la immediatesa, la cultura desapareix de l'horitzó; quan les necessitats bàsiques no estan cobertes, la capacitat d'elevat la mirada, de crear, de recordar plegats es perd. La cultura esdevé, aleshores, un luxe. I aquest, aquest sí que és un risc que no ens podem permetre. Ho va escriure Benjamin Franklin: «La pobresa priva l'home de tot esperit i virtut. És difícil per a un sac buit, mantenir-se dret.» I jo fins i tot hi afegiria: també el silenci i també la distància, perquè la manca de recursos i la manca d'oferta cultural són dues cares d'una mateixa moneda i afecten molt especialment aquelles persones que vivim lluny, aquelles persones que viuen als marges.

Podem parlar d'equipaments, de programació, de serveis, però ens hem de preguntar: quin concepte de cultura estem defensant? Els proposo que imaginem la cultura com un paisatge, no com un mercat tancat o com un museu tancat ni un jardí reservat, sinó com un entorn viu, obert, en transformació constant, un paisatge on conviuen elements naturals i humans, antics i nous. I com passa en un paisatge real,

també la cultura és fruit de moltes mans, de moltes veus. No hi ha un sol arquitecte. Cada artista, cada associació, cada festa popular, cada fallaire –deixeu-m'ho dir: «cada fallaire»–, cada dialecte, cada persona que participa en una tradició o en la creació, hi afegeix una peça. La cultura, com el paisatge, és allò que ens uneix.

Però perquè aquest paisatge sigui ric i viu, cal que hi arribin els recursos; cal que hi hagi una mirada pública, planificadora, que asseguri que hi ha camins per arribar-hi. Com passa amb les carreteres i els serveis bàsics, sense cultura, un territori també queda incomunicat. Perquè la cultura no pot ser només el resultat de la iniciativa privada o de la bona voluntat de la gent. La cultura requereix corresponsabilitat, requereix que l'Administració pública garanteixi les condicions mínimes perquè el paisatge cultural pugui florir, pugui granar, pugui donar fruits arreu del territori.

I això em porta a una sèrie de preguntes que voldria compartir amb vostè, consellera. Hi ha, a dia d'avui, identificades les necessitats i demandes històriques del món rural per garantir l'accés a la cultura? Estem pensant en l'accés, sí, però també en la participació, en la creació local, en la transmissió de patrimoni viu. Vivim en una època de canvis profunds. Sovint parlem de transició digital, de disrupció tecnològica, d'algoritmes i de dades. És cert, són canvis que tenen un impacte global, però el sentit d'aquests canvis, el seu horitzó humà, no vindrà determinat per les màquines, sinó que vindrà determinat per la cultura. La cultura ens pot donar les paraules per descriure el món que ve. La cultura pot qüestionar cap a on anem i imaginar futurs alternatius.

Per això, més que adaptar-nos al que ens imposa la tecnologia, cal que siguem capaços de dir: «Això és el que volem construir. Aquest és el futur que desitgem.» I això només ho podem fer si recuperem la cultura com a capital de risc social, com a espai d'experimentació i de sentit.

És per això que –i permeteu-me'n la ironia– jo també vull dir-ho avui aquí, i amb veu pròpia i des del món rural: fem que la cultura torni a ser gran. I no com un eslògan nostàlgic, sinó com a crida ambiciosa a recuperar-la com a força transformadora, com a dret, com a conversa compartida, com a paisatge viu que només tindrà sentit si hi som tots.

Consellera, som coneixedors que el seu pla departamental preveu objectius com impulsar la creació artística; enfortir la cultura digital i audiovisual en un món globalitzat; garantir els drets culturals mitjançant les arts, l'educació, l'accés universal i la participació; posar en valor el patrimoni com a element d'identificació col·lectiva, i consolidar un sistema cultural de referència ben estructurat i territorialment vertebrat. Però com impactarà tot això als municipis rurals? I, més concretament, quines xarxes hi ha en marxa i quines línies preveu el pla de mandat del Govern per apropar la cultura al territori? Està el Departament de Cultura redactant el nou pla d'equipaments i serveis culturals de Catalunya, pensant en una mirada específica al món rural?

I, finalment, consellera, com assurem que no només es porti cultura als pobles, sinó que es reconegui i es recolzi la que ja hi viu? Perquè si la cultura és de tothom, també ha de néixer a tot arreu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputada, miro de respondre al que em demana. L'accés a la cultura, juntament amb la participació, tal com vostè ha dit, són drets bàsics sobre els quals s'han de fonamentar les polítiques públiques culturals orientades al conjunt de la ciutadania –al conjunt. Estem convençuts que tothom, vingui d'on vingui, sigui

com sigui i visqui on visqui, ha de poder participar plenament en la vida cultural de la comunitat. Perquè, com vostè ha dit molt bé, la cultura no és un luxe.

Aquesta és una de les principals motivacions del Govern en la present legislatura, que, com m'han sentit dir més d'una vegada, ha de ser la legislatura dels drets culturals i, per tant, els drets han de ser per a tothom. Quan parlem d'accés a la cultura volem dir que tothom i a tot arreu del país pugui gaudir dels béns i serveis culturals. I això demana polítiques actives per revertir les desigualtats i desequilibris existents també a nivell territorial.

Som conscients que tant la dimensió dels municipis com la condició de ruralitat són factors de desigualtat en general, i també ho són pel que fa a l'accés a la cultura. Per això, centrem molts dels nostres esforços a fer que el lloc on es viu no sigui un fre a la participació cultural de les persones que hi viuen. Des del Govern de la Generalitat volem, d'una banda, expressar el nostre ferm compromís amb el món rural i, de l'altra, remarcar la voluntat de teixir aliances i cooperar amb els municipis per impulsar les polítiques necessàries en aquest àmbit.

Per això celebrem l'avenç, dins d'aquesta cambra, de la llei de l'estatut dels municipis rurals, que reconeix jurídicament la singularitat d'aquests municipis i obre la porta a una millor dotació de recursos i serveis per als que hi viuen. Des del Govern de la Generalitat treballarem perquè aquesta llei es desplegui amb ambició i equitat, contribueixi a revertir el despoblament rural amb solucions adaptades a cada realitat. Això vol dir amb polítiques valentes en matèria d'habitatge assequible, de mobilitat, de connectivitat digital, de suport a l'economia rural, a la pagesia i a la ramaderia, i, és clar, en el cas que ens ocupa, amb polítiques que fomentin l'accés i, sobretot, la participació en la vida cultural.

En aquest sentit, una de les eines que pot contribuir a la dinamització del món rural són els equipaments culturals –vostè ho ha dit molt bé–: teatres, auditoris, biblioteques, museus, arxius. Però també ateneus, centres de creació, residències d'artistes, sales d'assaig o cases de festa, entre molts altres. Tots ells són elements indispensables per estructurar culturalment el país i per garantir l'accés de la població a les arts en viu, a les obres de creació i als béns patrimonials. També ho són els serveis culturals, tot allò que omple de sentit i contingut aquests equipaments i que reforça la vida cultural de la comunitat.

Per això, estem elaborant aquest nou pla d'equipaments i serveis culturals de Catalunya per al període 2025-2035, com saben, de la mà dels municipis, i que ha d'incorporar noves lògiques adaptades a les necessitats actuals. Un pla que ens permetrà dotar els municipis i les comarques dels equipaments i els serveis que han de garantir l'accés i la participació cultural del conjunt de la ciutadania, contribuint al reequilibri territorial i a la cohesió social. Dins aquest pla, articularem una xarxa d'equipaments culturals de proximitat, tant públics com privats i associatius, amb voluntat d'afavorir la participació cultural de la ciutadania a prop d'on viu. Volem posar en valor el treball en xarxa i l'intercanvi entre aquests equipaments propers als ciutadans, un fet especialment important en el cas dels municipis petits i d'àmbit rural. I així mateix, i en col·laboració amb el món rural, crearem una línia ben dotada per a la construcció i reforma d'equipaments d'àmbit local. També iniciarem algunes accions de xoc en determinats municipis, prioritzant zones sense serveis culturals i equipaments acabats o en mal estat, tenint sempre en compte una doble dimensió: l'equilibri territorial i l'equitat social.

I més enllà dels equipaments i els serveis, també estem treballant en impulsar la programació cultural en l'àmbit rural. I ho estem fent mitjançant l'articulació de gires i circuits per a les arts en viu arreu del país. Aquesta és una de les principals demandes que ens fan el sector i el territori per tal de garantir i ampliar l'oferta cultural en tots els municipis de Catalunya. I en aquest punt permetin-me que m'aturi en una mesura concreta que penso que reflecteix molt bé l'esperit del que avui estem parlant. Es tracta de la línia de subvencions per a la programació d'espectacles d'arts

en viu en municipis de fins a mil habitants. Aquesta línia va ser convocada per primer cop el 2023 per donar resposta a una demanda històrica d'aquests municipis, i amb una inversió d'1.700.000 euros ha fet possible que 413 pobles petits repartits entre totes les vegueries hagin pogut programar cicles, festivals o espectacles d'arts en viu de diverses disciplines. Fa pocs dies hem obert la segona convocatòria d'aquesta línia de subvenció amb la ferma voluntat de consolidar-la i de donar-hi continuïtat. I els puc anunciar que estem treballant perquè en la propera convocatòria, la del 2026, aquesta línia amplii el seu pressupost per tal d'incorporar-hi tots els municipis de fins a dos mil habitants, sens perjudici d'aquells que són de mil habitants i que són més petits.

Un altre exemple és la línia de subvencions per a la programació d'arts en viu i arts visuals en esdeveniments d'interès agroturístic, una línia compartida amb el Departament d'Empresa i Treball i el d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, que en la primera edició ha permès impulsar seixanta projectes culturals d'àmbit rural en totes les vegueries i la qual, d'aquí a pocs dies, es resoldrà també per segona vegada consolidant-se. En aquests moments estem analitzant aquesta línia en profunditat, com a línia nova que és, avaluant-ne els resultats i el seu funcionament per tal d'introduir-hi millores de cara a la tercera convocatòria, que pugui donar encara més resposta a les necessitats d'aquests municipis petits. En la mateixa direcció estem treballant per reforçar el Programa.cat, tot millorant l'aplicació de reserva, per facilitar-ne l'ús en aquests municipis més petits que tenen menys facilitat i recursos per al seu funcionament, per facilitar justament la contractació d'espectacles de petit i mitjà format de diverses disciplines artístiques. Tot això amb un objectiu clar: incrementar l'oferta cultural de qualitat a les àrees rurals i alhora generar nous circuits d'espectacles per tot el país.

Pel que fa al patrimoni cultural, molt important en aquests municipis, en la política de subvencions també prioritzarem aquests municipis rurals i treballarem per intensificar els ajuts per a inversions en patrimoni arqueològic i paleontològic en jaciments destinats a la visita pública, que ja contemplen el cent per cent de la subvenció als municipis de fins a cinc-cents habitants i de com a mínim el cinquanta per cent als municipis d'entre cinc-cents i mil –però treballem per millorar això–, i en les subvencions per a la conservació d'immobles de notable valor cultural en què s'afavoreixen els municipis amb pocs recursos, com els de menys de dos mil habitants. En aquests casos, el finançament ja atorga a dia d'avui fins al noranta per cent, i treballem per millorar això.

I si fins ara els he parlat d'equipaments, de serveis i de programació i de patrimoni, no vull deixar de subratllar –vostè ho feia– un àmbit que és clau per a la dinamització dels pobles i viles des de la base. Parlo, és clar, de la cultura popular, d'aquelles manifestacions festives o rituals arrelades al territori que sovint tenen un origen vinculat als usos i als costums del món rural, però que han sabut adaptar-se als nous temps i han esdevingut la porta d'entrada per a la socialització i el vincle comunitari de moltes persones. Com deia, vostè n'ha parlat i ho ha descrit molt bé. Per això, a l'espera d'uns nous pressupostos que ens permetin reforçar les polítiques culturals, estem treballant per incrementar la línia de suport a les activitats relacionades amb la cultura popular i l'associacionisme, la línia de suport a federacions que programin activitats culturals relacionades amb la cultura popular i tradicional, així com la línia de subvencions per a la conservació d'equipaments culturals associatius que ens permetin donar suport a petites entitats que fan grans esforços per mantenir al dia aquests espais culturals que fan possible la vida comunitària.

Aquestes són algunes de les accions que estem impulsant per fomentar l'accés i la participació cultural com a eina per contribuir a la millora i dignificar la vida al món rural. Perquè sabem que un país amb una vida cultural rica i dinàmica és un país més fort i cohesionat i sabem que el món rural és garantia de sostenibilitat, equilibri i cohesió per al conjunt del país. Estarem, doncs, al costat dels municipis

rurals per seguir avançant cap a una societat més diversa, crítica i justa, especialment en un context sociopolític on, aquí i arreu del món, la cultura es fa més necessària que mai.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari

300-00148/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, senyor president. Conseller Ordeig, diputats... Con esta interpelación, en VOX pretendemos sentar las bases para efectuar un debate profundo y necesario sobre las consecuencias del pacto verde europeo y la necesidad de defender nuestro sector primario en Cataluña. Nuestros agricultores, ganaderos y pescadores están siendo sacrificados en nombre de una ideología disfrazada de ecologismo, de un ecologismo radical. El llamado «pacto verde europeo» no es un plan para salvar el planeta: es un plan para enterrar nuestro campo, nuestras explotaciones familiares y nuestros modos de vida. Es un ataque directo contra el mundo rural, contra nuestra soberanía alimentaria y contra la libertad de las naciones.

Señor Ordeig, los desafíos a los cuales se enfrenta el sector primario en el siglo XXI no han surgido por casualidad, tienen nombre y apellidos: pacto verde europeo. Este engendro burocrático ha impuesto cambios ideológicos en la cultura agraria común que están totalmente alejados de la realidad del campo. Mientras que a nuestro sector agrario se le somete a normativas cada vez más asfixiantes, resulta que a terceros países, como Marruecos, no se les exigen los mismos requisitos. ¿Es esta la política que queremos para nuestros agricultores, ganaderos y pescadores?

Nuestro sector primario está totalmente desprotegido al constatar que la política agraria comunitaria está incumpliendo de forma reiterada el principio de preferencia comunitaria de nuestros productos, al suscribir diferentes acuerdos comerciales con grandes corporaciones alimentarias o fondos de inversión que, a su vez, contratan y adquieren productos procedentes de terceros países no comunitarios, como Marruecos, Argelia, Túnez o, ahora, por ejemplo, los países del Mercosur, que son países con los cuales no podemos competir, ya que en muchas ocasiones sus precios de venta de los productos en España están incluso por debajo de nuestros costes de producción. Competencia desleal gracias a este pacto verde europeo, del cual se aprovechan países con legislaciones poco o nada estrictas.

Por cierto, señor Ordeig, el sector le ha comunicado que está en contra del acuerdo Mercosur. Eso sí, Partido Popular y socialistas respaldaron conjuntamente una proposición no de ley en la Comisión Mixta sobre la Unión Europea, instando al Gobierno a promover la ratificación del acuerdo Mercosur a nivel europeo. Y el ministro Planas manifestó que es una gran oportunidad geopolítica comercial y agroalimentaria, prometió que sería un gran éxito para España y lo calificó como de buen acuerdo. Aquí en Cataluña, ¿me podría decir si hay algún estudio sobre el impacto económico y social del acuerdo con Mercosur para nuestro sector agroalimentario y nuestro sector primario en general?

Ustedes están fomentando una competencia desleal que pone en serio peligro la viabilidad de miles de explotaciones. Señor Ordeig, ¿cuáles son los factores que dan origen a esta competencia desleal? Son fáciles de identificar: la excesiva burocracia de la política agraria común, que produce estrés y asfixia de nuestros agricultores y ganaderos; falta de barreras arancelarias para los productos procedentes de países no comunitarios. Así, tenemos acuerdo comercial Unión Europea - Marruecos, que nos ha creado desigualdades comerciales importantes. Por ejemplo, lácteos: cero por ciento de la Unión Europea; Marruecos, hasta un ochenta y cinco por ciento de Marruecos a España. Siguiendo el mismo orden, aceites vegetales: cero por ciento, Unión Europea; cuarenta por ciento, Marruecos. Frutas: siete por ciento, Unión Europea; veinte por ciento, Marruecos. Cereales: cero por ciento, Unión Europea; dieciocho por ciento, Marruecos.

Otro factor es la importación masiva de productos con normativas fiscales y laborales más laxas que no cumplen los estándares fitosanitarios ni medioambientales que se exigen para los países procedentes de la Comunidad Económica Europea. También la ausencia de seguridad alimentaria por la contaminación microbiológica de muchos de nuestros productos procedentes de estos terceros países. En este contexto, difícilmente podemos hablar y menos podemos asegurar el relevo generacional, ya que sin un mundo rural fuerte no hay futuro y sin futuro no hay relevo generacional. No va a ser posible el relevo generacional si nuestro sector primario no resulta rentable. La palabra clave tiene un nombre: rentabilidad, y no la sostenibilidad que se impone desde la agenda 2030.

Por lo demás, resulta evidente que, si las explotaciones familiares no son viables, hablar luego de soberanía alimentaria es un despropósito. Aunque alguno mienta más que hable y declare ante los medios que son las cinco y no he comido, debo decir, señor Ordeig, que la verdad es que comemos al menos tres veces al día; que los alimentos no aparecen en las estanterías de los supermercados como por arte de magia; que dichos alimentos..., detrás de los mismos está el esfuerzo de agricultores, ganaderos y pescadores, personas enraizadas en el territorio que trabajan no solamente para conseguir el pan de sus hijos, sino también para conseguir el pan de los hijos de todos los demás. Quien controla la soberanía alimentaria controla los pueblos. La soberanía alimentaria es, por tanto, una cuestión de estado.

Los hechos hablan claro: Cataluña ha perdido más de 3.100 explotaciones en cinco años. Cada una representa un proyecto de vida dinamitado por el dogma verde. Nuestros ganaderos se enfrentan a leyes como la ley del bienestar animal; se les exige reducir un cincuenta y cinco por ciento sus emisiones para el año 2030. ¿A qué precio? Se lo voy a decir. Por ejemplo, en lo que se refiere a nuestro sector porcino, en 2024 solo en Cataluña cerraron cuarenta y nueve granjas. Este es el precio que pagamos. (*Aplaudiments.*) La producción catalana de aceite de oliva caerá en un cincuenta por ciento y su precio será un veinte por ciento más bajo que el del año pasado. Y así podríamos seguir. También, por ejemplo, de la pesca.

Pero es que, además, y por si todo ello no fuera suficiente, nuestro sector primario se encuentra afectado por las imposiciones del dogma del pacto verde, en sus explotaciones, para la reducción de emisiones, descarbonización, imposición de maquinaria eléctrica, sistemas solares, auditorías y más auditorías, y todo, por supuesto, pagado por agricultores y ganaderos. Y ahora nos dicen que esto es transición ecológica, medidas contra el mal llamado «cambio climático» y su gran estrategia «De la granja a la mesa».

En nuestras palabras, la realidad es otra, ya que imponen al sector una reducción de gases de efecto invernadero y una reducción de la degradación de las tierras que, según acusan, están originadas por la agricultura. Pretenden que los alimentos europeos se conviertan en referente mundial de sostenibilidad y que la política agraria común se adecúe a los objetivos de sostenibilidad, así como elevar las normas exis-

tentes de bienestar animal. Sin embargo, se ha convertido a la PAC en un instrumento más al servicio de la agencia climática traicionando al sector agrario.

Es cierto que la meteorología genera problemas a los agricultores y ganaderos desde tiempo inmemorial, pero las principales desgracias para nuestro campo no son las que nos caen desde el cielo, sino que llegan desde los despachos de burócratas de Naciones Unidas o de la comisión o del Parlamento Europeo.

Dicho esto, señor Ordeig, ¿quién provocó esta situación? ¿Quiénes son los responsables de la situación para nuestro sector primario? Principalmente ustedes, los socialistas, pero también los populares.

En enero de 2020, VOX fue el único partido que votó en contra de toda esta sinrazón. Partido Popular y Socialistas votaron a favor del pacto verde europeo, acompañados de los partidos separatistas, Esquerra y Junts, que son los que ahora mantienen el poder al señor Sánchez con el gobierno más corrupto de nuestra historia reciente. (*Aplaudiments.*)

En Europa, socialistas y populares actúan como dos caras de una misma moneda. Pertenecen al mismo bloque de poder, votan lo mismo en los asuntos decisivos y responden a los mismos intereses económicos y globalistas. La supuesta confrontación ideológica entre ellos no es más que un posturo, una pantomima para mantener el control y ahogar cualquier posibilidad de alternativa real.

En España sufrimos las consecuencias de este teatro político en forma de un bipartidismo corrupto y decadente, en el cual se reparten el poder, los cargos y favores mientras ignoran los problemas reales, abandonando a su suerte a nuestro sector primario y dejándolo a merced de las imposiciones ideológicas. ¿Y cuál es el resultado de estas políticas socialistas? Pues que España deja de ser autosuficiente, pierde su soberanía alimentaria y nos volvemos más dependientes.

Nos dicen qué es lo que tenemos que cultivar, cómo criar a nuestros animales, hasta qué es lo que tenemos que comer. Nos imponen su revolución social a través de las etiquetas «sostenible» y «verde». Y todo esto ¿para qué? ¿Para salvar el planeta?

No, el objetivo del pacto verde europeo es la excusa de la plutocracia europea para que las instituciones de la Unión Europea, todas las élites que la integran, asuman el control de políticas nacionales en materia de energía, transporte, uso de la tierra, agricultura e incluso de nuestro sistema financiero. Es un plan que pretende anular la libertad de las naciones para que estas no puedan decidir sus destinos ni conservar sus leyes ni sus ancestrales modos de vivir.

Desde VOX lo decimos claro –tome nota, señor Ordeig–: si de verdad quiere defender el sector primario, apueste por pedir al Gobierno de la nación la derogación inmediata de todas las políticas del pacto verde europeo y de la agenda 2030; el fin de la estrategia «De la granja a la mesa» o de la estrategia de la biodiversidad; la aplicación del principio de preferencia comunitaria en nuestros productos; revisión de todos los acuerdos comerciales con terceros países que no respeten nuestras normas e implementación de medidas para asegurar una competencia equitativa.

Por último, quiero finalizar esta intervención recordando que la importancia de la agricultura y la ganadería es que son actividades plenamente enraizadas en el territorio. No se olviden que el campo tiene, pues, una dimensión social y espiritual que no se puede pedir respecto de otras actividades económicas.

Señor Ordeig, ¿es este el pacto verde europeo y todo lo que implica, el gran pacto que defienden ustedes, los socialistas?

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé; bon dia, diputat..., que no el veig... Ah, allà està! Gràcies. Bé, jo m'havia apuntat de donar-li les gràcies per portar també debat alimentari, agroalimentari, al Parlament, que sempre ens fa falta fer reflexió, però ja quasi me n'estava penedint, perquè..., al final sí que ha fet algunes propostes, però dic: «Bé, escolta, s'acaba el món. Tot això és un desastre. Tothom ho fa malament –tothom–: Brusselles, Madrid, Barcelona –tothom malament.» Però dic: «Hòstia, digui'm alguna proposta.» Llavors sí que n'ha dit algunes al final. Bé, intentaré agafar..., intentaré treure..., ser benèvol i treure algunes de les reflexions que realment ens puguin preocupar de tot el que ha dit.

Primer de tot. Bé, primer, és molt important, una mica més d'autoestima. Catalunya té el sector agroalimentari que és el primer sector de l'economia a Catalunya. Per tant, això no vol dir que tot sigui un desastre, això no vol dir que tot vagi malament i això no vol dir que la gent, que els agricultors, els ramaders, la indústria, la gastronomia que han construït aquest ecosistema que genera un disset per cent de l'economia del país..., disset per cent, eh?, més de 40.000 milions d'euros de facturació, rècord d'exportacions històriques l'any passat. No ens agrada que ens importin, però sí que ens agrada exportar, eh? (*Aplaudiments.*) Per tant, autoestima –autoestima–, que hi ha gent molt emprenedora, molt preparada, molt professional, que innova, que inverteix, que exporta arreu del món, que està a totes les fires..., que quan hi ha una fira alimentària –es va fer fa pocs dies la de Xangai, es va fer també la de París– estan a tot el món explicant la bona qualitat dels nostres productes agroalimentaris.

A més a més, nosaltres, a més, tenim la gran sort..., altres països també la poden tenir, però tenim la gran sort que la dieta mediterrània i que el clima mediterrani ens dona una varietat i una qualitat de productes inigualable. I, per tant, jo crec que aquí es fan coses bé.

I sí que és cert que tenim molta, molta, molta feina a fer. La primera –vostè ho diu–..., bé, primer de tot, sistema agroalimentari. Jo, escolti..., sí, en això segurament que coincidim. Vostè ha dit: «És història, és tradició.» Jo li diré més: és que jo crec que Catalunya ha de construir el seu gran projecte..., el gran projecte dels catalans i de les catalanes es podria construir a través del seu sistema alimentari. Perquè el sistema alimentari genera..., econòmicament és líder –primer sector de l'economia. Perquè, a més a més, ens proveeix d'aliments saludables –afecta la salut: importantíssim. Afecta la sostenibilitat del planeta. Impossible complir tots els objectius de desenvolupament sense invertir, precisament, en una producció d'aliments d'una manera més sostenible. Que jo dic: «sostenible» vol dir fer-la moderna, eh?, fer-la digital. I, per tant, són diferents cares d'una mateixa moneda.

Quan treballem també amb la modernització, sempre acabem treballant per fer un ús més eficient de l'aigua, de l'energia, dels fitosanitaris, etcètera, etcètera. Per fer-la social. Tota la població té dret a alimentar-se, i té dret a alimentar-se d'una manera també saludable: té dret a menjar peix, també té dret a menjar carn, té dret a menjar fruita i verdura de temporada; per tant... Això és un tema que no en parlem gaire. És l'única activitat que genera desenvolupament econòmic i social a les zones rurals, a les zones de muntanya. I, evidentment, és un element –vostè ho ha dit– d'història, de tradició, però també d'educació. I per això també començarem aquest programa a les escoles de Catalunya sobre formació alimentària.

Escolti, aquest trimestre –m'ho van dir ahir–, el primer trimestre, hem augmentat un set per cent les exportacions agroalimentàries catalanes –set per cent. I al març, un nou. Per tant, jo crec que anem bé i el 2024 vam fer rècord. Per tant, aquesta ha de ser política de país. Jo estic d'acord... La setmana que ve estem a Brusselles participant a l'Agrifish, com sap, que estem representant les comunitats autònomes en els temes de pesca. I, per tant, tenim: Luxemburg-Brusselles, Luxemburg-Agrifish, precisament

per demanar que la nova PAC... Vostè diu: «Escolti, no posem el retrovisor.» Si el que hem de dir nosaltres és quina ha de ser la nova PAC! –que ja se n'està parlant. Conservar els diners. Conservar els dos pilars. D'acord? I llavors, simplificar, relleu generacional i, per tant..., i sobretot això que es diu tant, doncs hòstia, que la petita explotació, l'agricultura familiar tingui, evidentment, més facilitats per tirar endavant les seves activitats. I és evident que algunes polítiques europees potser no han donat el fruit que esperàvem. Però, escolti, ja voldrien altres països del món tenir un sistema d'incentius econòmics per donar suport al sector primari. Per tant, nosaltres, convençuts. I aquí jo crec que hi ha diferents partits..., eurodiputats que estan també en aquesta línia d'intentar millorar les coses i que aquest nou període de la PAC sigui més àgil, més fàcil, que aposti per la competitivitat, per la modernització, per la tecnologia, pel relleu generacional, per la incorporació de la dona, per les inversions necessàries per al regadiu, per les inversions per a les xarxes antipendra, que ara ho estàvem dient. Escolti, no hem d'estar cada dia tapant forats quan ve una calamarsada, una gelada, una inclemència meteorològica. El que hem de fer és inversions perquè la gent estigui preparada. Ser més resilients.

I, per tant, jo li dic... «Escolti, el canvi climàtic, no sé què...» Escolti, el món ha canviat. Estem en un món d'incerteses constants: climàtiques, de guerres, d'aranzels, de costos. Això només ho resoldrem amb més i millors inversions, amb més i millors polítiques públiques. No ho resoldrem dient que no volem comerç internacional. Vostè em dirà: «No, comerç internacional, sí, però complint les mateixes obligacions.» Hi estem d'acord –hi estem d'acord. I li presentarem en pocs dies una bateria de mesures de control dels productes alimentaris que tenim a casa nostra perquè compleixin. I un exemple –és que no cal amagar el cap sota l'ala, eh?–: el cinquanta per cent de les analítiques que fem a la mel de Catalunya, punt de venda, contenen productes fraudulents –cinquanta per cent. Presentarem en pocs dies un pla d'acció de suport a la mel, una marca de mels catalanes, una bateria de mesures de control en punt de venda perquè realment compleixin els mecanismes i també un pla de conscienciació del consumidor. Consumidors. I aquí sí que ens podrien ajudar tots vostès a donar un missatge de que s'ha de consumir de prox..., s'ha de conèixer el producte de proximitat, s'han de consumir productes de proximitat sempre que es pugui, de temporada, perquè evitem els circuits curts. I, evidentment, això no es contradiu –evidentment– amb el comerç internacional i amb poder consumir productes d'altres parts. Però, sobretot, conèixer, apreciar i estimar i, sobretot, donar controls de qualitat. D'acord?

Estudi de Mercosur. Podem parlar tots de lo que sentim als mitjans de comunicació. El departament es va comprometre a encarregar un estudi al CREDA, que és el Centre de Recerca en Economia i Desenvolupament Agroalimentari. D'acord? Ja està fet. Estan ultimant alguns detalls i, per tant, properament, si els hi sembla, els convocarem, els diferents portaveus, per explicar-los el dossier que han preparat..., perquè és complex, Mercosur –perquè és complex. I, per tant, els informarem de quins són els sectors que poden estar més afectats. Que hi haurà sectors que es veuran afectats i perjudicats pel Mercosur? Home, és evident. Que en el global hi haurà mesures... Vostès saben que en comerç internacional dos més dos no és quatre. Si no, no s'hauria inventat el comerç internacional. Si no, Catalunya no hauria passat... «Al tanto», eh? Escoltin bé això, eh? Jo, si es queden amb aquesta dada, ja em quedo tranquil. Nosaltres fa poc... A les olimpíades –se'n recorden?–, nosaltres teníem un setanta per cent de dèficit comercial agroalimentari –setanta per cent–, que vol dir..., havíem de comprar un setanta per cent més del que consumíem..., del que veníem –perdó. Estem a un cent cinc per cent de superàvit comercial. Hem recuperat setanta-cinc punts percentuals.

I no és cert que tinguem un problema amb tancament de granges de porcí. Si precisament ha posat un mal exemple és aquest, eh? És cert que hem reduït el nombre d'explotacions, però s'ha d'explicar..., s'ha de ser pedagògic, quan expliquem les co-

ses. No, no hem perdut caps de bestiar i no perdem hectàrees o en perdem poques o en perdem en llocs on són poc productives. Per què? Perquè avui dia un tractor que val 200.000 euros no fa la mateixa feina..., o la mida de l'explotació no és la mateixa que fa vint anys. Per tant, és veritat que tenim menys explotacions més grans, però amb una quantitat de producció molt més alta. I els diré més: després de tres anys molt difícils, quatre anys molt difícils, que ja l'any passat els costos van ser..., els marges van ser més alts, el 25 serà un bon any perquè els costos estan controlats, la inflació està controlada i, per tant, la producció, amb les pluges i les reserves d'aigua..., jo crec que tindrem una bona producció. Això no treu que tenim quaranta mil desequilibris, entre els quals ja ha sortit ara el cereal, perquè el cereal és un mercat internacional i no posem el preu des d'aquí. Per això el futur... I llavors continuarem parlant amb el que em digui. El futur passa per crear marques de qualitat. El cas del cereal, que és el més fàcil: «No es pot competir.» Miri, vinc de presentar el pa de tramuntana, el pa de fetge, hi ha farines autòctones... S'estan fent per tot el territori productes exclusius amb matèries primeres del territori i precisament per construir un relat de productes de qualitat, de proximitat i més saludables. I més varietat, també. Per tant, aquí hi ha moltes mesures.

I com que ja se m'ha acabat el temps, si li sembla, acabem de... Segur que li he deixat de respondre moltes coses. Parlem després, al segon torn.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn de la rèplica del diputat de VOX, del diputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, senyor Ordeig, per lo que ha manifestat; més que res, pel seu to. Però, bé, hem vist que moltes qüestions que s'han plantejat aquí vers el pacte verd europeu, doncs no s'han contestat.

Ens ha dit que no ens agrada que ens imposin..., que ens importin, però sí exportar. Evidentment, no ens agrada sempre que aquí no hi hagi igualtat de condicions, que es compleixi el principi de reciprocitat i que, evidentment, si hi ha una competència deslleial i no es compleix aquest principi de reciprocitat, evidentment nosaltres no estem a favor d'aquesta desigualtat de condicions entre exportacions i importacions. Abans ja he fet esmena d'una sèrie de dades quant als percentatges dels aranzels.

Ha dicho también..., que no posem el retrovisor. Però jo també li dic que no ens passem de frenada, perquè amb tot aquest *totum revolutum* i tota aquesta legislació i normativa ideològica i climàtica, evidentment no es beneficia el sector primari.

Después, señor Ordeig, bueno, algunas cuestiones en la intervención eran más que previsibles, si bien me ha extrañado que no hablará usted de la simplificación administrativa que adopta el Govern como uno de sus puntos que parecía que eran favorables, y sabe perfectamente que la simplificación administrativa es una demanda constante del sector agrario, que dedica un veinte por ciento de su tiempo a actividades burocráticas. Como le he dicho, el sector se enfrenta a una burocracia excesiva, a trabas complejas para acceder a ayudas de la política agraria, con requisitos cambiantes y retrasos en los pagos que afectan a la viabilidad de estas explotaciones. Además, compiten con desventaja frente a productos extracomunitarios sin las mismas exigencias. Las medidas que ustedes anunciaron en febrero del 2025 entendemos que son insuficientes: mantenimiento de trabas fiscales y no alivian la carga para pequeños agricultores y productores.

Dentro de su previsibilidad, ustedes siguen manteniendo y defendiendo esta agenda ideológica impuesta desde arriba, redactada por tecnócratas en despachos con alfombra que jamás han pisado el campo. Me refiero a la agenda 2030 y a sus objetivos de desarrollo sostenible, que, desde luego, resultan incompatibles con la real defensa de nuestro sector primario. A diferencia de todos ustedes, nosotros ins-

tamos a los catalanes a organizarse no desde arriba, a organizarse desde abajo, campo a campo, pueblo a pueblo, para recuperar la soberanía del mundo rural. Nosotros no estamos aquí para gestionar la decadencia, sino para acabar con ella. (*Aplaudiments.*) Como ya le he comentado, hemos perdido más de 3.100 explotaciones. En el año 2019, según la DUN, teníamos 49.127, y en el 2024 tenemos 46.006 explotaciones. En relación con las declaraciones agrarias y petición de ayudas, Cataluña, según datos de su *departament*, ha entrado en una preocupante dinámica descendente.

Más de lo mismo pasa con la flota total pesquera, que no se ha hecho mención, y en el año 2020 eran 1.550 barcos pesqueros y hoy, a fecha de febrero del 2025, son 589 barcos; es decir, un sesenta y tres por ciento menos de flota pesquera.

Y por no hablar de la criminalización de la actividad ganadera, promovida por la secta apocalíptica del cambio climático, que la acusa de causar un daño irreversible al planeta y la condena a desaparecer. Ese es uno de los mandamientos del Foro Mundial. No se olvide que estamos aquí hablando del pacto verde europeo y la agenda 2030, y dentro de estos, el Foro Mundial en Davos señaló «en 2030, no comerás carne». El bienestar animal no puede ser una excusa para que Europa se convierta tampoco en un museo de la ganadería, convirtiendo nuestras explotaciones en granjas escuela para que los niños de la ciudad vean una vaca o una oveja como quien estudia la época de los dinosaurios.

Todo esto que le he expuesto, señor Ordeig, no nos lo inventamos nosotros, y es el resultado de unos objetivos perfectamente estudiados..., basta leer la agenda 2030, que, entre los objetivos de desarrollo sostenible, se encuentra el de reducir la producción de nuestro sector primario. Cojan la agenda 2030, y el objetivo número 2 incluye lograr la seguridad alimentaria, mejorar la nutrición y promover la agricultura sostenible. Y eso sí, pero hay que leer la letra pequeña. Porque nos preguntamos: ¿de quién? No de los agricultores y ganaderos y pescadores europeos, pues la agenda 2030 en sus objetivos de desarrollo sostenible número 9 y siguientes, aclara que se trata de aumentar la productividad y producción en los países en desarrollo y países menos adelantados, y, a su vez, añade eliminar todas las restricciones comerciales en los mercados agropecuarios mundiales. El objetivo es, por tanto, minimizar la producción en Europa y depender de estos terceros países. Existe –y está claro– una auténtica encrucijada contra nuestro sector primario, perfectamente planificada por los burócratas de Bruselas.

Las consecuencias de esto son graves en España. Por ejemplo, la huerta de Europa se marchita, que es España; en cambio, Marruecos se está convirtiendo en la nueva huerta europea. Cada año aumentan sus importaciones; importaciones absolutamente desiguales. Por ejemplo, en el primer trimestre de 2025 han aumentado un catorce por ciento las importaciones de frutas y hortalizas de la Unión Europea.

En definitiva, *conseller*, se ha perdido el sentido común en esta Europa que se ha olvidado por completo de su despensa y de los profesionales que la abastecen. Y así lo viene denunciando el campo con múltiples concentraciones, actuaciones en contra tanto del Mercosur como del pacto verde europeo: «Derogación agenda 2030 por unos precios justos», «Por una *pagesia* digna y respetada», «*Stop* competencia desleal», «La agenda 2030 nos revienta el negocio.» (*Aplaudiments.*) Frente a sus políticas que priorizan la ideología, como son el pacto verde europeo y la agenda 2030, lo que se debe priorizar es el esfuerzo y el sacrificio de las personas que trabajan la tierra y alimentan a nuestras familias, es decir, a nuestros agricultores, ganaderos y pescadores, a los que, con sus políticas, ustedes les han convertido en enemigos por no claudicar a sus dogmas climáticos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara pot fer la rèplica l'honorable conseller Òscar Ordeig i Molist.

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, diverses coses. Miri, li dono la raó en que no hem d'abandonar el cultiu d'horta i que això..., el país s'ha equivocat. Hem perdut –l'altre dia em deien– no sé si de l'entorn del setanta per cent de la producció de tomàquets a Catalunya, per exemple, del que teníem fa poques dècades. Això és un error; un error abandonar determinats cultius. Evidentment no ho podem fer tot, però tenim la gran sort d'estar en un país que combinem des del litoral a l'interior i passant per la muntanya, i, per tant, que tenim la possibilitat de tenir multicultius i no ho hem de perdre.

Va per davant, que ja els hi he dit..., la consigna del departament, que he donat als directors generals, és que els vagin informant puntualment de tots els projectes que estem treballant, de tots els reptes que tenim, que són molts, i tots els canvis que estem fent. Això va per la tuberculosi, això va per la fauna, això va per Mercosur, i va, una mica, per tots, per la nova PAC, o ara deia el tema de pesca, que ara li comento.

Pesca. M'hi volia referir, que no ho he dit abans. La setmana que ve..., i aquí, jo crec que aquí, també, una crida a tots els grups polítics, que facin... La setmana que ve, dimecres –hi ha Agrifish dimarts, i dimecres estem a Brusselles–..., un acte conjunt de diferents partits per defensar el model de la pesca del Mediterrani. I, per tant, hi estan convocats els eurodiputats, els diferents responsables de la comissió, i els demanaria que cadascú, en la mesura que puguin, que puguin venir allà per donar suport, doncs, al model de pesca del Mediterrani i, per tant, a un model viable.

Lo de la pesca val per lo que ara li diré de la nova PAC. Diu: «Escolti, no posi el retrovisor.» Diu: «Escolta, estem construint una nova PAC. És que ara hem de dir, per exemple..., aprendre dels errors, que alguns els podem compartir, i mirar endavant.» I la nova PAC ha de ser: garantir la viabilitat econòmica, la viabilitat ambiental –aquí no sé si hi està gaire d'acord, però també l'ambiental– i la viabilitat social. D'acord? Estava l'altre dia veient un debat dels Estats Units. Als Estats Units també estan esgarrifats perquè no troben el model de competitivitat de les explotacions familiars en les zones rurals de petites dimensions. I per tant, tenim aquí un gran repte: com fem arribar el coneixement, la innovació, la tecnologia, la inversió i els mercats, eh?, i que tinguin plataformes de mercats de les petites explotacions del país. Bé, doncs aquest és un dels reptes que tindrem.

Mercosur. Totalment, control. Aquí hi han d'haver.... Nosaltres demanem.... Vam fer una reunió amb el sector amb una de les persones que està negociant el Mercosur –un italià que treballa a la comissió que estava aquí. Li vam dir: «Vingui i expliqui-ho al sector.» I vam convocar el sector. Per tant, tenim l'estudi, tenim aquesta reunió..., nosaltres també volem canvis. Hi han temes de quotes, temes de controls, evidentment. Mercosur a qualsevol preu no. D'acord?

Lo de la simplificació. Brusselles va presentar, abans-d'ahir... Jo crec que ara estem... Tothom té una consciència de que cal simplificar i és un camí que no s'ha d'abandonar. Brusselles va presentar aquesta setmana un paquet de mesures de simplificació; ministeri ho va fer fa algunes setmanes; nosaltres també ho vam fer. D'acord? I, escolti, jo li dic: «Vostè, tothom d'aquest Parlament o dels entorns que es mouen vostès que tinguin propostes de simplificació, d'ajudes, d'harmonització, de reducció de tràmits administratius..., garantint que es compleixi la llei, el control que toqui.» Però és evident que ens hem passat de frenada, i que un agricultor de petites dimensions no té temps, recursos per dedicar tant de temps a mesures administratives.

Jo..., el missatge que hem de donar també als treballadors públics és que els treballadors públics estan per ajudar, per acompanyar, per facilitar també aquesta feina. Per tant, també demanem un canvi de mentalitat de l'Administració pública a l'administrat, en aquest cas, els agricultors. D'acord? Entre tots. Ara, s'ha de pensar de complir la normativa, s'han de fer controls. I, per tant, jo crec que aquí... Per exemple, una mesura d'aquestes que li deia de la Unió Europea: control anual, un

control anual de les explotacions; no deu controls diferents descoordinats, un control anual. Només per això ja valia la pena.

I llavors, de cara al futur –per anar acabant–, de dir: «Escolteu, jo crec que Catalunya necessita –això és molt important–..., ha de decidir quines inversions s’han de garantir al sector agroalimentari, al sector agrari, els propers tres, cinc anys.» Jo crec que aquí..., ens ho podem dir: jo crec que hem tingut una descapitalització, una desinversió els últims anys, o no hem invertit prou els últims anys en regadiu –cinquanta per cent de la xarxa no modernitzada–, i això, hi hagi qui hi hagi els propers anys..., s’han de blindar partides pressupostàries per anar avançant en modernització de regadius. És que a l’Aragó ens han passat la mà per la cara. El mateix en xarxes antipe-dra. Ja els hi dic, Girona, per exemple, molt, molt cobert, però a altres zones del país, poc. I, per tant, aquí s’ha de fer modernització de granges, centrals de fruita –per tant, mecanització del camp. Aquí s’ha de reinvertir moltíssim per assegurar el futur. *(Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.)*

I dos elements més i ja acabo. Molt important: formació, formació, formació i talent. Si no tenim talent i formació, no ens en sortirem. Contents de que les matrícules, les preinscripcions de les escoles agràries han pujat respecte a l’any passat. I per últim: innovació, coneixement. L’IRTA, centre de referència a Europa en innovació agroalimentària, compleix quaranta anys. Ens hem de pensar els propers deu anys què li demanem a l’IRTA i que sigui realment el lloc on es generi el coneixement necessari perquè les explotacions, les petites, també siguin viables, rendibles i que la gent es guanyi la vida. D’acord?

Vinga, moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el garantiment d’una educació en català

300-00147/15

Passem tot seguit al quinzè punt de l’ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el garantiment d’una educació en català, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d’Unitat Popular - Defensem la Terra, i per temps de deu minuts té la paraula, per exposar-la, la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bon dia. Bon dia, conseller. Li estava comentant al conseller que a mi almenys no em constava que seria a ell a qui faríem la interpel·lació, perquè nosaltres anàvem a interpellar la consellera Esther Niubó. Vull dir, estem parlant de garantir una educació en català i nosaltres volem incidir concretament sobre el nostre sistema educatiu. No passa res, però sí que ens agradaria poder saber l’opinió concreta de la consellera, i ens sobta aquest canvi perquè nosaltres vam demanar explícitament –i vull deixar-ne constància– interpellar la consellera Esther Niubó.

Miri, deia el gran Ovidi Montllor: «Hi ha gent a la que no li agrada que es parli, s’escrigui i es pensi en català, i és la mateixa gent a la que no li agrada que es parli, s’escrigui i es pensi en general.» Nosaltres pensem que això és de tota actualitat. Avui en dia és innegable que el català es troba en una situació de llengua minoritzada, que aquesta situació no és nova, que és el resultat de segles de persecució política, de subordinació jurídica i de desplaçament social, i nosaltres, precisament, reconeixem el valor de l’escola per intentar revertir aquesta situació de minorització després –especialment després– de la prohibició del català en temps de la dictadura franquista.

I aquí al Principat, va ser gràcies a un grup de mares i pares lluitadors i lluitadores, fa quaranta anys, que es va començar a implementar el model d’immersió lin-

güística. L'epicentre va ser a Santa Coloma de Gramenet, on mares i pares d'origen espanyol, castellanoparlants, tenien clar que volien una escola pública i en català perquè els seus fills i filles tinguessin les mateixes oportunitats que els nens i nenes catalanoparlants. I així van entendre la importància de l'escolarització en la llengua pròpia d'aquest país i van lluitar perquè això fos una realitat. I ho van aconseguir. Ho van aconseguir a l'escola Rosselló-Pòrcel; després ho van aconseguir a tot Santa Coloma, i després aquest model es va replicar arreu del país –vostè ho sap perfectament, conseller–, en altres territoris on hi havien altres famílies treballadores vingudes d'altres punts de l'Estat espanyol que volien que nosaltres, els seus fills i filles, poguéssim escolaritzar-nos en català.

Després, doncs, es va construir aquest model de consens, aquest model de consens sobre l'escola pública i en català, fins que l'Estat espanyol va dir que ja n'hi havia prou de consentir tantes aspiracions nacionals per part nostra, per part d'aquest poble. Llavors va arribar la retallada de l'Estatut. «Nos hemos cepillado el Estatuto», deia un dels seus, Alfonso Guerra, o dels companys del seu Govern. Després va venir el ministre Wert: «Hay que españolizar a los niños catalanes.» I després va venir la propaganda de Ciudadanos fins a la sacietat.

Tot això, doncs, amb un objectiu. Ho va dir Aznar de forma claríssima: «Abans trencarem Catalunya que permetre que es trenqui Espanya.» I on hi havia un model de consens d'escola pública i en català, que s'havia aconseguit precisament gràcies a la lluita conjunta de tota la classe treballadora, van crear un problema fictici, imposant una mena de mentalitat colonial que venia a dir que les famílies tenien un suposat dret a triar que els seus fills i filles fossin escolaritzats igual que si estiguessin a Logronyo o a Badajoz.

Des de llavors només hem fet que recular. Hem reculat conceptualment; hem reculat legislativament i també educativa. Nosaltres pensem que la situació d'avui és crítica. La situació del català avui és crítica arreu dels Països Catalans, no és una cosa només del Principat. I això es deu a l'ofensiva de l'Estat espanyol –a l'Estat francès, a la Catalunya Nord–, però que també es deu a la negligència o la desídia amb la que s'ha actuat per part dels diferents governs autonòmics; desídia, negligència, en alguns casos fins i tot complicitat.

A l'àmbit educatiu, concretament, es veu claríssimament com interactuen aquests dos factors, aquestes ingerències i aquesta ofensiva, però també aquesta negligència. Hem vist aquest curs com teníem la llei de llibertat educativa al País Valencià, el pla de segregació lingüística a les Illes i com anava caient el degoteig de sentències del vint-i-cinc per cent aquí al Principat, que són tres intents barroers d'homogeneïtzació espanyolista.

Al Principat, ara mateix, el sistema educatiu no està garantint la competència bàsica del català per al conjunt de l'alumnat, i això té efectes directes sobre la igualtat d'oportunitats, sobre la cohesió social i territorial i sobre el futur de la llengua. I, a més a més, la legislatura passada el PSC, juntament amb Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i els Comuns, van aprovar una llei, la 8/2022, que suposadament havia de combatre la sentència del vint-i-cinc per cent, però que va resultar ser un error. Es va fer d'esquena a la comunitat educativa i, a més a més, va explicitar la curricularitat del castellà, que donava peu a interpretar-ho com la vehicularitat, la defensa de la vehicularitat del castellà.

Ara estem a l'espera de la sentència del Tribunal Constitucional. No sabem què dirà aquesta sentència i intuïm que es carregarà el decret. No sabem si entrarà en el fons o la forma, però que se'l carregarà, el Decret 6/2022, i que deixarà la Llei 8/22. El que sí que sabem és que aquesta llei no funciona. Aquesta llei no ha servit per a l'objectiu que teòricament vostès perseguïen, que era blindar el català de la sentència del vint-i-cinc per cent, perquè a més a més està passant el contrari: les darreres sentències estan recollint que precisament aquesta curricularitat és la que permet ampliar la presència del català..., ai, del castellà a les escoles.

I, a més a més, el que està dient el Govern quan hi ha noves sentències sobre diferents centres és que sí, que l'apliquin. Per si hi ha dubtes, eh?, per part de la dreta i l'extrema dreta espanyolista: no, no, el Govern del PSC li està dient als centres «apliquin la sentència», sense cap mena de problema.

Per tant, nosaltres pensem que aquí hi ha una urgència d'actuar ja mateix per defensar el català en tres aspectes concrets: evitar la sentència del vint-i-cinc per cent de forma efectiva; corregir l'error de la introducció de la vehicularitat malgrat el subterfugi de curricularitat del castellà, i desplegar mesures que garanteixin l'aprenentatge i l'ús del català, apostant per la vehicularitat i per la metodologia immersiva.

Nosaltres diem que és urgent en el sentit que no cal esperar la sentència del Tribunal Constitucional, perquè, a més a més, en el pitjor dels casos, podria suposar una aplicació generalitzada del vint-i-cinc per cent. Nosaltres volem que s'actui des de la responsabilitat i des del compromís amb la llengua, no des del «jugadames-trisme», per tal de garantir que el català sigui l'única llengua vehicular de manera efectiva, més enllà del que diguin les normes. De manera efectiva, l'única llengua vehicular ha de ser el català, i això significa que cap altra assignatura que no sigui el castellà s'imparteix en castellà.

Per si algú té dubtes del que estem parlant: garantir el català com a única llengua vehicular, fer efectiu el model d'immersió lingüística i revertir el retrocés en matèria lingüística. I, en aquest sentit, nosaltres aquest dimarts explicàvem la nostra proposició de llei, que hem fet de la mà de Plataforma per la Llengua, que compta amb el vistiplau de la plataforma pública i en català que, per si no ho saben, conforma la majoria sindical de professorat i també d'alumnat, amb els principals sindicats de l'educació, entre ells la USTEC, la Intersindical, la CGT i la COS i el SEPC. I l'estem compartint amb tots els partits i la volem compartir amb les diferents entitats, perquè pensem que és la proposta més encertada i més útil, tenint en compte el marc vigent i la situació d'emergència lingüística en la que ens trobem.

I, a més a més, vostès tenen el nostre pla de xoc, que els hi vam facilitar fa mesos, que ja incorporava la necessitat de donar una resposta a la sentència del Tribunal Constitucional i tota una sèrie de mesures, bona part de les quals també estan en aquesta proposició de llei sobre la regulació dels usos lingüístics en els projectes educatius de centre.

Aquell pla de xoc tenia quatre objectius fonamentals: millorar el sistema educatiu, augmentant els recursos materials i humans per garantir l'aprenentatge i l'ús de la llengua catalana d'una manera universal; millorar l'avaluació i l'acreditació de la competència lingüística de tot l'alumnat; millorar la responsabilització de tots els agents educatius sobre el procés d'aprenentatge i l'avaluació, i incrementar el prestigi de la llengua per fomentar-ne l'aprenentatge i l'ús per part de tothom: professorat, alumnat, famílies, etcètera.

Tenim moltíssima feina a fer, tant en clau de combatre aquestes ofensives i combatre la desídia. I volem deixar clar que quan parlem de combatre l'ofensiva, nosaltres tenim claríssim que, dins de les regles del joc de l'Estat, nosaltres no els guanyarem. Dins del terreny jurídic, ells controlen la partida i, per tant, la batalla es juga en termes polítics. I quan diem això ho diem perquè, més enllà de la proposta que estem fent ara mateix en el curt termini, nosaltres el que fem és una crida al conjunt de la comunitat educativa, al conjunt del país, a defensar la nostra llengua i a defensar el país, si convé, estripant les regles del joc. Perquè nosaltres compartim el que ens deia l'altre dia una diputada, que no cal ser independentista per voler defensar la llengua, però tenim el convenciment que la millor garantia per defensar la nostra llengua és la independència del conjunt dels Països Catalans. I en això estem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara de l'honorable conseller de Política Lingüística. Té la paraula l'honorable Francesc Xavier Vila i Moreno.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President del Parlament, diputats, diputades... Diputada senyora Laia Estrada, d'entrada m'encarrego jo de respondre a la pregunta perquè la política lingüística del Govern es fa de forma solidària entre tots els diferents departaments, però òbviament que sí, cal que hi hagi més explicacions per part de la conselleria d'Educació. Estic convençut que les podrà donar en qualsevol moment.

M'agradaria poder començar la meua intervenció fent palesos diversos punts en què crec que coincidim de manera àmplia. En primer lloc, crec que coincidim plenament que el sistema educatiu és una de les institucions socials que més ha fet per superar la minorització de la llengua catalana. I n'hi ha prou de recordar, al començament del segle xx, amb l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, o durant la República, sobretot durant la guerra, amb l'avenç del català com a llengua vehicular i la formació en llengua catalana. També durant la resistència antifranquista i antifeixista, on hi va haver ensenyament de llengua catalana de forma clandestina. I, posteriorment, és indubtable que el sistema educatiu ha tingut un paper central en la recuperació de la llengua a partir de la Transició.

Això, tant als anys vuitanta –i celebrem aquí ens recordem de la Rosselló-Pòrcel, una escola capdavantera en el seu moment en la recuperació de la llengua–; també als anys 2000, quan vam ser capaços de crear una nova..., davant dels reptes nous que teníem, un nou sistema d'un nou model lingüístic escolar. Per tant, crec que en això estem plenament d'acord.

En segon lloc, també crec que podem estar d'acord que la situació de la llengua a l'escola no és la que voldríem, i n'hi ha prou de donar un cop d'ull a tot el que són els informes del que fins ara ha estat el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu, per veure que..., també de Síndic de Greuges o la multitud de treballs que hi ha, per veure que ni pel que fa als usos docents, ni pel que fa a les competències orals que s'acaben adquirint, ni pel que fa al nivell de lectura i escriptura, ni pel que fa als usos de l'alumnat amb el professorat, ni pel que fa a l'impuls a l'ús amb els iguals, ni pel que fa a la capacitat d'inclusió, ni pel que fa a la vinculació afectiva amb la llengua, el nostre model no està donant els resultats que voldríem que donés i, per tant, hem de millorar-lo sense cap mena de dubte.

I crec que també estem d'acord, en tercer lloc, que compartim la convicció que la judicialització de la llengua a l'escola ha repercutit i repercuteix molt negativament tant en el funcionament general del model lingüístic educatiu com en la possibilitat que els mateixos professionals treballin a favor de la llengua. Perquè aquí hi ha un element que m'agrada sempre recordar, que és que la judicialització no afecta només el centre educatiu, sinó que afecta cadascun dels docents, que assumeixen una càrrega de ser assenyalats de forma oprobiosa i, finalment, indigna per part de determinats sectors, que els converteixen en objectius de campanyes difamatòries. I tot això hem d'evitar-ho.

Finalment, també estic convençut que podem coincidir que a l'hora de fer polítiques lingüístiques encertades hauríem de fer un esforç tots plegats per cenyir-nos a la realitat dels fets, perquè només partint de diagnòstics acurats podem superar els reptes amb què ens enfrontem. I sobretot hi ha un punt que m'interessa especialment, que és procurar que la distància entre els relats i les realitats sobre el terreny no siguin excessives, perquè en la mesura que el relat s'allunya excessivament de la realitat, esdevenen increïbles, fins i tot per als mateixos actors de les polítiques i els que han de dur a terme les gestions i la feina i, en el fons, els acaben de desincentivar.

Dit això, deixi'm que assenyali almenys un punt en què crec que discrepem. A mi no deixa de sorprendre'm que s'insisteixi en la idea que la Llei 8/2022 sobre

l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari –i cito una afirmació que s'ha fet sovint– «va introduir la llengua castellana a l'ensenyament a Catalunya». Vejam, aquesta afirmació que s'ha fet repetidament, sobretot des d'algunes entitats, senzillament no s'ajusta a la realitat, i no s'hi ajusta des del punt de vista jurídic i no s'hi ajusta, sobretot, des del punt de vista de la realitat factual. D'una banda perquè, *de iure*, encara que la legislació catalana no esmentés sovint el castellà abans de les lleis del 2022, ja hi havia nombroses sentències de diversos tribunals, inclosos el Tribunal Constitucional dels anys vuitanta, dels anys noranta, en què es parlava de la funció del castellà com a llengua d'ensenyament. I és per això, de fet, que mai cap dels nostres legisladors ha parlat de llengua vehicular única, perquè això generava unes disfuncions de tipus legal.

Deixi'm també que li digui que el fet que el Tribunal Superior de Justícia hagi fet esment algunes vegades d'aquesta llei del 2022 és bàsicament anecdòtic, perquè en tenia prou amb tota la legislació prèvia per parlar de la posició del castellà. Però de fet, el que m'interessa més és que, més enllà del que..., de les sentències..., de tot l'entorn *de iure*, m'interessa la realitat *de facto*. Perquè, certament, el sistema educatiu català va viure un procés de catalanització molt important al llarg dels anys vuitanta i noranta, especialment a l'educació infantil i primària, no tant en l'educació secundària, i –tots hi estem d'acord– en absolut en la formació professional, de manera que va passar a ser la llengua principal, però en cap cas no va ser..., no ha estat la llengua vehicular única del sistema educatiu de Catalunya en cap moment de la nostra història.

I em limitaré a dir que, segons les dades del Sedec de l'any 96-97, que són les últimes en què es va fer un cens que jo conegui ara mateix, només el seixanta-set per cent de les escoles de Catalunya deien que funcionaven amb el català com l'única llengua vehicular, comptant-hi les escoles que tenien el català..., –perdó– el castellà com a llengua vehicular en una assignatura. Perquè aquestes dades incloïen aquestes escoles. Hi insisteixo: per tant, el català ha estat el centre de gravetat del nostre sistema educatiu, però en cap moment no ha estat l'única llengua vehicular de tot el sistema educatiu de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, estic persuadit que la Llei 8/22, de 9 de juny, igual com el Decret llei 6/22 i el Decret 91/2024, de 14 de maig, no van constituir un error històric, sinó que van ser unes eines útils, sens dubte perfectibles, per tal de començar la desjudicialització del model educatiu i aturar-ne la deturpació. En aquest sentit, m'agradaria recordar-li que, abans de l'aprovació d'aquest decret, pesava sobre el sistema educatiu l'amenaça de veure's modificat substancialment a totes les aules de tots els centres educatius de totes les localitats de Catalunya, exigint que hi hagués com a mínim un vint-i-cinc per cent de les assignatures que s'impartissin en català, basat en criteris no pedagògics en absolut, i que hauria infringit uns perjudicis molt considerables al nostre model lingüístic educatiu.

Els canvis legislatius van modificar aquell paradigma amb què s'havia fet aquella sentència, de tal manera que el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dir «considerando esta Sala que tales normas legales impiden la ejecución de la sentencia dictada en estas actuaciones...», és a dir, que el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dir que la sentència del vint-i-cinc indiscriminada havia deixat de tenir validesa.

Des d'aquest punt de vista, permeti'm que consideri, per tant, que les modificacions que es van fer van ser pertinents i van ser positives; perfectibles, sens dubte, però van ser positives. I, entre altres coses, perquè avancen en una línia que creiem que és positiva, que és lligar tot el que és el projecte lingüístic amb els resultats educatius, pel que fa a les competències lingüístiques. Perquè és la connexió reforçada entre el resultat de competències lingüístiques el que ens permet definir de la millor manera els projectes lingüístics. Aquesta, de fet, és la palanca que ens ha de permetre la millora efectiva i continuada dels projectes i dels resultats. Significa això que

amb l'actual legislació ja hem resolt tots els reptes que té l'escola pel que fa a les llengües avui dia? No, de cap de les maneres. I és per això que en el pacte nacional per la llengua hem dedicat tot un capítol a les modificacions que cal introduir al model lingüístic educatiu.

I vam rebre –ho sap– amb molt d'interès les seves propostes. Bona part de les propostes del pla de xoc, de fet, coincidien tant amb el pacte que venien de propostes que havíem estat discutint prèviament conjuntament. Per tant, el que voldríem és poder treballar de forma conjunta per millorar aquest model. Per tant, la convido a tenir un diàleg franc sobre tots aquests temes. Però –tancaré– creiem que el plantejament que han fet públic d'abolir la legislació aprovada el 22 i que ara està *sub iudice* tindria un efecte negatiu perquè desregularia els usos lingüístics i, per tant, deixaria desprotegit tot el sistema, i això obriria la porta a intervencions, a regulacions dels usos lingüístics basades en criteris no pedagògics. Creiem que això no és l'ideal. I, per tant, en el marc de continuar parlant sobre el model lingüístic educatiu, ara mateix creiem que la legislació que tenim hem de saber aprofitar-la des del moment que, com creiem, serà donada per bona pels tribunals que l'estan estudiant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, conseller, jo volia que avui estigués aquí la consellera Niubó, perquè li volia preguntar directament si encara creia allò que va afirmar que l'escola no havia nascut per salvar el català. Jo no sé si vostè l'ha preguntat si encara manté aquella afirmació, si és una afirmació de la consellera Niubó, si és una afirmació del Govern de Salvador Illa. Perquè està molt bé que sigui vostè qui parla, però nosaltres a vegades tenim dubtes de si vostè parla en nom seu o parla en nom de tot el Govern.

L'hi dic perquè, escolti, va ser l'avui consellera Romero la que va explicitar que la 8/22 introduïa el castellà com a llengua vehicular; no curricular, sinó que va aclarir que estaven parlant d'introduir el castellà com a llengua vehicular, que era la primera vegada que això es feia amb una llei catalana. I ja sabem quines són les regles del joc, si ja sabem que estem a l'Estat espanyol; en som plenament conscients. La qüestió és el que li he dit al principi de la interpellació: que, des de l'Estatut, pràcticament el que hem fet ha estat anar reculant i anar deixant que un model que era de consens, un model d'escola pública i en català, que era de consens, que havia estat construït des del conjunt de les classes treballadores, les d'aquí, les que havien vingut de fora, d'altres punts de l'Estat espanyol, que això s'hagi anat, doncs, deixant perdre, perquè no ho hem defensat políticament.

Jo li vull insistir que la seva llei no serveix per defensar els centres de la sentència del vint-i-cinc per cent –no serveix. És que la prova està en que han continuat havent-hi sentències del vint-i-cinc per cent, n'hi ha un degoteig, i que el seu Govern està dient als centres que sí, que ho acatin i que ho compleixin. Diu una de les últimes sentències: «Lo cierto es que el modelo de la legislación autonómica no desplaza completamente el castellano desde el momento en que se contempla su uso educativo y curricular y se garantiza su conocimiento a la finalización de la enseñanza obligatoria, lo cual puede determinar la adopción de las medidas oportunas para ampliar la presencia del castellano.» Llavors, aquí del que estem parlant és d'això, bàsicament, d'entendre si el castellà serà la llengua que s'aprendrà a l'assignatura de castellà o si, sense cap mena de criteris pedagògics, aquí resulta que els centres han de fer més assignatures en castellà perquè sí, perquè ho diu l'alta judicatura espanyola, per una qüestió d'ideologia espanyolista i de mentalitat colonialista, merament. Aquí estem parlant d'això, bàsicament. La llei que vostès van fer no està servint.

La proposta que fa la CUP? Deroguem aquesta llei fent-ne una de nova i incorporem-hi els elements vàlids del decret de règims lingüístics, del Decret 6/22. Si nosaltres ja li reconeixem el valor. Tenint en compte el marc legal vigent..., que, de fet, la CUP no el compartim –la CUP no comparteix la LEC–, no el compartim en absolut. Però tenint en compte el marc legal vigent, fem la millor eina possible per defensar la vehicularitat del català de manera efectiva, la immersió lingüística de manera efectiva, i per implementar aquelles mesures que veritablement garanteixin l'aprenentatge i l'ús de la llengua per part de tot l'alumnat, del professorat, de les famílies, etcètera, etcètera.

Miri, jo de veritat que li pregunto si el seu Govern –no vostè– està d'acord amb la sentència del vint-i-cinc per cent i si la troben justa. L'hi pregunto sincerament. I m'agradaria que no parlés per vostè, sinó pel seu Govern. L'hi pregunto perquè quan el PSOE va arribar al Govern per la moció de censura del Partit Popular es van oblidar, casualment, de retirar la demanda presentada pel Partit Popular arran de la reacció catalana a la llei Wert. Els partits independentistes que van donar suport al PSOE també se'n van oblidar, vaja. Sense aquella demanda del vint-i-cinc per cent de català, els jutges ara no estarien dictant totes aquestes sentències. Si el seu Govern està d'acord amb aquesta sentència, que l'hi diguin als seus socis d'Esquerra Republicana que estripen l'acord d'investidura perquè no pensen fer res per combatre la sentència del vint-i-cinc per cent. Van i els hi diuen.

Però, si realment no estan d'acord amb aquesta sentència, què pensen fer? Perquè el que han fet fins ara no funciona –el que han fet fins ara no funciona. Per tant, nosaltres proposem aquesta doble eina: d'una banda, confrontar-nos amb una nova proposició de llei, que, hi insistim, recupera i millora i amplia els elements del Decret 6/2022, i alhora despleguem totes aquestes mesures necessàries, doncs, com és modificar el sistema d'acreditació a final de quart d'ESO, com és millorar tot lo que són els plans d'acollida lingüística, que tenen molt de marge per millorar; cosa que el seu pla de xoc, per cert, no explicita, la necessitat, per exemple, que l'alumnat provinent d'altres punts de l'Estat espanyol vagi a les aules d'acollida. El nostre pla de xoc, disculpi'm, conseller, però el treballem des de fa bastant de temps. Que coincidiria? Perfecte. Tot allò que vostès tenen incorporat... Si us plau, despleguin tot aquest pla i facin efectiu aquest pla.

I en paral·lel a aquestes dos qüestions de proposta legislativa i de mesures que s'han d'aplicar ja mateix, el que diem és: desbordem l'Estat, fem una ofensiva de defensa real de la nostra llengua i del país, perquè ens hi va la cohesió social de tota la societat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Torna a ser el torn ara de rèplica del conseller Francesc Xavier Vila i Moreno.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Diputada Laia Estrada, deixi'm començar dient que crec que parlo en nom del Govern en la mesura que soc conseller del Govern i que la sentència del Tribunal Superior de Justícia es va basar en uns paràmetres que eren els d'un moment determinat. Va prendre unes decisions que jo crec que molt majoritàriament, no només el Govern, sinó la societat catalana considera que no són els adequats. I, per tant, el fet que haguem superat aquella situació introdueix un element de millora de la convivència, de millora del funcionament del sistema educatiu, de la qual cosa tots ens hem de congratular.

Punt número 2. Ho torno a dir: li he llegit les paraules del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, eh?, quan diu que la seva sentència, en el nou marc regulador, ja és inaplicable. Diu que el marc regulador actual ja converteix en obsoleta aquella sentència. Per això va elevar la consulta al Tribunal Constitucional. Des d'aquest

punt de vista, doncs molt i molt i molt majoritàriament sí que ha funcionat per tal de donar un altre marc de funcionament al sistema educatiu de Catalunya.

I, hi insisteixo, la seva proposta, entenc, fins a on he pogut llegir –i entenc també que és una proposta inicial que es pot parlar i discutir més a fons–, crec que el que fa és desregular els usos lingüístics. Sí, perquè si només parles d'una part dels usos lingüístics que es produeixen en els centres educatius desregules l'altra part. I aleshores el que fa és obrir la porta a dir: com que tenim sentències del Constitucional que avalen que fem servir la llengua castellana dins dels centres educatius, si desregules aquest ús, obres la porta a un ús molt superior del que ara queda regulat.

En tot cas, ja l'hi dic, crec que sí que ha funcionat, i la prova és que el mateix Tribunal Superior de Justícia ho ha dit. I crec que hauríem de fer un esforç per avançar en la línia de retornar la gestió de les llengües als centres educatius; per tant, de desjudicialitzar-la el màxim possible. Aquesta crec honestament que és l'única via que ens permetrà recuperar, per a la promoció de l'ús de la llengua, un percentatge important de docents que ara mateix se senten directament cohibits, poc implicats, menys acompanyats, perquè havent situat l'escola en el marc de les tempestes judicials no s'han sentit, doncs això, acompanyats per fer la seva feina en aquesta direcció. I des d'aquest punt de vista el Govern no és, òbviament, partidari de fer servir els centres educatius com a eina per fer un embat a l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona

302-00113/15

Obrim el capítol de les mocions subsegüents amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Voldria començar aquesta intervenció donant les gràcies als companys del Grup Municipal d'Esquerra a Tarragona que avui ens acompanyen, especialment reconèixer el paper del Govern republicà del Pau Ricomà, que va posar visió i que va posar ambició en aquest projecte quan ningú el defensava amb la força i amb la claredat que mereixia. Sense aquella empenta inicial, probablement..., no, de fet, de ben segur que avui no seríem aquí parlant en aquests termes. També agraïm les aportacions dels diferents grups, perquè entenem que aquest ha de ser un projecte de consens. Perquè no va d'un partit: va de ciutat i va de país. Parlem del trasllat del complex educatiu de La Laboral –de fet, l'últim Ple en parlàvem–, i ho fem convençuts que no és només un canvi d'ubicació, sinó que és una oportunitat transformadora per a Tarragona. I també entenem que és un model replicable a Catalunya.

Perquè aquest projecte toca tres dimensions. La primera és l'urbanisme. Tarragona arrossega dèficits històrics en la seva configuració urbana. Aquest projecte entenem que és una ocasió única per recosir els barris, per crear una nova centralitat. Els barris de ponent han patit desigualtats i dèficit d'inversió durant molts anys, i entenem que aquesta és una oportunitat per als barris de ponent, per cosir la ciutat de les diferents fractures que té. I, a més a més, també ho entenem en clau metropolitana, perquè en la zona on s'ha d'ubicar el nou complex de La Laboral hi ha d'anar el Tramcamp. Està ubicat al costat dels terrenys de l'Anella Mediterrània i, per tant, és una oportunitat per a la ciutat, i especialment per als barris de ponent.

La segona dimensió d'aquest projecte –en parlàvem en l'últim Ple també– és l'educació. Massa temps, la formació professional ha estat considerada de segona divisió, no s'hi han destinat ni els recursos ni tampoc l'atenció social que requereix la formació professional, que és imprescindible. I creiem que tenim una oportunitat escoltant el teixit productiu del nostre territori per crear una formació professional dinàmica, a l'alçada del segle XXI i atenent totes les demandes. Perquè quan parles amb la indústria et diu: «Necessitem cobrir determinats llocs de treball i no tenim professionals per poder-los cobrir.» Per tant, també hem d'intentar casar la demanda amb l'oferta.

I la tercera dimensió, en aquest cas, té a veure amb l'economia, perquè alliberant els terrenys que actualment ocupa La Laboral donem marge a l'Autoritat Portuària de Tarragona, també al polígon industrial del sud de Tarragona, per poder créixer en activitat logística, en activitat industrial, en descarbonització, en la gestió de l'aigua i, per tant, d'alguna manera, racionalitzem el que seria l'urbanisme a la ciutat de Tarragona.

I hi ha una quarta dimensió, que nosaltres no hi volem fer un esment especial, però que no hem d'oblidar, que és la seguretat.

Després del malaurat accident d'Igoxe, es va posar de manifest que l'antiga Laboral està ubicada en un terreny rodejat d'indústria química i, per tant, en un terreny que és perillós, i allà s'hi desplacen milers d'estudiants, milers de persones cada dia. I, per tant, el que hem de fer també és vetllar per la seguretat dels milers de persones que cada dia es desplacen a La Laboral.

I algunes de les esmenes que s'han presentat –després en podré parlar amb més detall– posen de manifest algunes recances que es generen al propi centre educatiu del Calípolis, del Pere Martell, que actualment estan ubicats a La Laboral. Són recances que entenem, perquè han patit un dèficit d'inversió durant molt de temps, i com que aquest és un projecte a llarg termini, és normal que hi hagi por a seguir patint aquest dèficit d'inversió.

S'han de fer les dues coses en paral·lel. Des d'Esquerra Republicana treballarem per garantir les inversions necessàries a l'actual centre educatiu, però amb aquesta mirada de futur, aquesta mirada transformadora i aquesta mirada ambiciosa que necessita la ciutat de Tarragona. Perquè durant massa temps hem pecat de poca ambició, d'anar fent pedacets, de no tenir aquesta mirada de ciutat que necessitem, una mirada global, una mirada també metropolitana i una mirada, doncs, que ens posi al centre del que és la ciutat de Tarragona.

I, per tant, fem sis peticions clares. Una, no rebaixar la proposta inicial d'Esquerra Republicana: hem d'anar a totes, hem d'anar a màxims. Fer un calendari clar. Apostar per una formació professional forta i estratègica. Pensar en el trasllat com una visió cohesionada de la ciutat amb el soterrament de les línies d'alta tensió que actualment hi ha als barris de ponent, i que ha de finançar la Generalitat de Catalunya. Per tant, el soterrament d'aquestes línies d'alta tensió. Incorporar la seguretat també en aquesta mirada. I coordinar-se amb l'ajuntament, amb el port, amb la indústria, per donar sortida també als terrenys que actualment ocupa La Laboral.

Aquest no és un projecte qualsevol, és una oportunitat històrica per a Tarragona, i des d'Esquerra Republicana tenim molt clar que no la volem deixar passar.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha quatre esmenes presentades. En primer terme, per defensar-les davant del Ple i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes. Bé, sobre La Laboral, parlem avui. La Laboral és un complex que ofereix una àmplia oferta educativa, que connecta amb les necessitats creixents d'oferta de formació professional, especialment en el marc de l'estratègia catalana 2020-2030, i que preveu un increment important de places. Però

també acull serveis especialitzats com l'escola d'educació especial SOLC, el centre de recursos pedagògics, equips d'assessorament psicopedagògic, el centre de recursos educatius per a deficients auditius i altres recursos fonamentals per garantir una educació inclusiva i de qualitat que atengui totes les necessitats de la comunitat educativa i social.

Aquest espai és, doncs, un referent educatiu i social, motor de cohesió, innovació i d'igualtat d'oportunitats. És el lloc on els i les joves poden accedir a formacions que els preparen per als reptes del segle XXI, on s'afavoreix la inclusió i la integració, i on la diversitat és reconeguda com una riquesa. Però perquè el projecte sigui digne d'aquestes expectatives, cal anar entenent més enllà del que estableix la moció inicial.

Des dels Comuns hem presentat unes esmenes que considerem indispensables per assegurar que el trasllat sigui un projecte integral i ambiciós que doti Tarragona i Catalunya d'un equipament educatiu modern, funcional i socialment compromès.

I també fem una diagnosi crítica del projecte actual. Considerem que el trasllat del complex educatiu té més d'operació especulativa que d'iniciativa educativa, amb interessos urbanístics i econòmics de grans actors –el port, promotors, la pròpia Generalitat com a principal motor– més que una mirada pedagògica real. Alertem especialment per la falta de participació de la comunitat educativa i de la ciutadania, així com la carència d'un calendari clar, generant més incerteses que garanties. Rebutgem que l'urbanisme imposi l'educació. Cal que les necessitats i valors pedagògics marquin el projecte i no a l'inrevés.

Des del Grup Municipal de Tarragona dels Comuns es denuncia també que es tracta, això, d'una operació especulativa, una mena de *pelotazo* que beneficiarà el Port de Tarragona, Exolum i promotors, mentre que els veïns i l'educació pública hi sortiran perdent. Alerten de la pèrdua o empobriment d'equipaments actuals –la residència d'estudiants, el Barnahus, serveis socioeducatius i esportius– que no encaixen en aquest nou entorn. Critiquen, a més, també el model de finançament, el soterrament de línies d'alta tensió. Set milions d'euros es pretenen finançar en última instància amb augments urbanístics i ús del sòl privat. Segons En Comú Podem, això haurien d'assumir-ho la Generalitat i l'autoritat portuària.

En tot cas, de les esmenes, doncs ja en fareu la valoració, però nosaltres entenem que, des del punt de vista..., des del nostre punt de vista parlamentari, defensem que qualsevol trasllat s'ha de fer amb realisme pedagògic, amb transparència, participació i responsabilitat territorial, no com un instrument d'especulació urbana.

Per tant, nosaltres demanaríem promoure una interpellació posterior exigint explicacions sobre el finançament i, en tot cas, doncs, tindrem ocasió de parlar sobre l'abast educatiu i sobre els equipaments. Instaríem el Govern que signi un protocol amb la comunitat educativa i que hi hagi una taula d'avaluació pública, que el Govern i port assumeixin totalment el cost del trasllat, sense traslladar les càrregues al sòl ni a les famílies. I, per tant, en aquest sentit, no podem donar suport a alguns dels punts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, des del meu grup parlamentari expressem el nostre suport a la moció. El text final realment ha estat enriquit amb moltes de les esmenes presentades –menys amb la nostra; però bé... Però entenem que aborda una qüestió de país, i nosaltres som responsables.

Aquesta moció parla del futur del complex educatiu de La Laboral, del seu impacte sobre Tarragona, de l'educació i de l'equilibri territorial. Hem de ser plena-

ment conscients del que representa aquest projecte, perquè no és només un trasllat, sinó repensar un equipament estratègic amb capacitat de transformar el model educatiu, social i urbanístic del territori.

Donem suport a la proposta, que aposta decididament per la formació professional com a motor de progrés, i que ja s'hi està treballant –Generalitat i Ajuntament de Tarragona–, però anem tard –anem tard. Fa molts anys que aquest trasllat hauria de ser una realitat. I, una vegada més, aquest Govern demostra que es treballa i que realment fica el fil a l'agulla, cosa que en deu anys no s'ha fet. Mai –mai s'ha fet. El nou complex pot esdevenir un pol d'atracció i retenció de talent i una eina per combatre desigualtats d'oportunitats.

Cal ampliar les places de formació professional, sí, però també s'ha de millorar la qualitat, la connexió amb el teixit productiu i l'orientació dels sectors emergents. És important ficar l'accent en la cohesió social i territorial, com ara amb la connexió de la mobilitat sostenible i la integració dels barris de ponent. La transformació urbanística ha de ser inclusiva i respectuosa amb els espais verds, els equipaments existents i la realitat del seu entorn.

A més, no vull deixar passar l'oportunitat de parlar de l'espai que envolta el futur emplaçament de La Laboral, que són els meus estimats barris de ponent. Uns barris que en l'època de l'alcalde Recasens ja van ser un epicentre de les polítiques d'esquerreres, amb la primera piscina municipal de la ciutat i l'única pista d'atletisme de la mateixa ciutat. I amb l'alcalde Ballesteros no va ser diferent i ho va tornar a fer amb la construcció de l'Anella Mediterrània, aprofitant la celebració dels Jocs del Mediterrani. I ara, amb l'alcalde Rubén Viñuales, tornarà a ser-ho amb una instal·lació educativa de primer nivell com serà La Laboral, que ajudarà a millorar socialment els barris de Bonavista i de Campclar, generant sinergies entre totes les instal·lacions ja fetes que he comentat abans.

Un altre punt que compartim és la necessitat de planificar de manera coordinada l'ús del futur espai amb l'ampliació del port com una oportunitat per a l'activitat econòmica sostenible, la innovació i la transició verda, sempre amb el diàleg amb el territori i preservant els valors patrimonials. L'espai no es pot convertir en un cementiri d'edificis buits.

Aquesta moció expressa una visió de futur que compartim com a partit que també governa a la ciutat de Tarragona. Ha de ser un projecte integrador, transformador i de vocació cohesionadora. Tots hem de ser, senyors i senyores, responsables de fer-lo avançar amb rigor, planificació i amb diàleg institucional. I això no serà possible si no comptem amb el territori, amb la comunitat educativa, de la que em consta que ja han començat les converses des dels serveis territorials d'Educació, i amb tots els agents implicats.

El que avui defensem és molt més que una moció, és una aposta per una educació de futur, una ciutat cohesionada i un país que planifica amb ambició i seny. Ara és el moment de Tarragona. Ara és el moment del complex de La Laboral. Ara és el moment d'apostar per una Catalunya gran i ambiciosa. L'educació, senyors i senyores, és la clau de la prosperitat, és l'arma més poderosa de la llibertat. Apostem per ella.

Gràcies.

El president

A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats, consellera...

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputada Esperanza García González

Permeti'm, president –soc el primer que intervé del Partit Popular en aquest acte–, un record, perquè aquesta matinada ens ha deixat...

El president

Sí, no li compto el temps. Perquè el seu portaveu ja m'ha dit què faria i no li compto el temps.

Pere Lluís Huguet Tous

Aquesta matinada ens ha deixat una extraordinària dona, una extraordinària diputada i una extraordinària persona. Ens ha deixat l'Esperanza García. I des d'aquí volíem recordar-la i dir: Esperanza, sempre et tindrem present. Espe, sempre et tindrem present en aquest hemicicle.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Si em permet, diputat, en nom del conjunt de la cambra, traslladar el nostre condol a la seva família, també al Partit Popular de Catalunya. Li he traslladat al portaveu del Partit Popular que valdria la pena, els convidàvem a que el seu grup parlamentari fes una proposta d'obituari per ser substanciat en aquest Ple. Valdria la pena de poder-ho fer de manera immediata, en els propers plens, i estic convençut que el conjunt de la cambra valorarà de conèixer a fons tota la trajectòria vital, política, professional de la diputada Esperanza García. I, per altra banda, allà podrem fer el minut de silenci que correspon a persones tan rellevants que han dignificat tant la política.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona (continuació)

302-00113/15

Té la paraula, senyor diputat, per substanciar la defensa d'aquestes esmenes.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltíssimes gràcies, president. Bé, tenim aquí avui una proposta de resolució, una moció que presenta Esquerra Republicana, i els hi sorprendrà potser una mica lo que els hi diré. Els advocats, quan estem en un judici i no volem repetir lo que ha dit el company, diem: «Donem per reproduïdes les alegacions efectuades per la part.» Jo donaria per reproduïdes les alegacions efectuades per la diputada Raquel Sans. Efectivament, és una necessitat del territori; necessitem traslladar La Laboral. I estem d'acord amb tot lo que ha dit i ja li he anunciat que hi votarem a favor. Perquè nosaltres som el partit de la política útil i, escolti'm, faci qui faci la proposta, si és bona per als nostres ciutadans, el Partit Popular la recolzarà.

Nosaltres hem presentat una esmena, que és una esmena que ve del Grup Municipal del Partit Popular a l'Ajuntament de Tarragona. Vostès deuen conèixer que la nostra portaveu, Maria Mercè Martorell, és una experta en el patrimoni cultural de Tarragona i ens ha..., vull dir que els béns de l'actual Laboral estan protegits com a béns culturals d'interès local, no? Doncs, lògicament, la nostra esmena anava una mica per la protecció d'aquest patrimoni, perquè moltes vegades, després, amb els trasllats, es poden perdre qüestions importants per al patrimoni de la ciutat. I aquesta ha sigut l'esmena, que puc dir que no hi ha hagut ni tan sols negociació. La companya, la diputada simplement va dir que acceptaven l'esmena. No entenc la postura dels Comuns, sincerament. Escoltin, vull dir... Escoltin, jo els hi dic seriosament, vull dir, penso que no coneixen la realitat del territori, eh? Escolti, tres mil alum-

nes al costat de la petroquímica; això no es pot mantindre. Vostès mantenen que lo millor és... *(Veus de fons.)* Escolti'm... *(Veus de fons.)* Bé, escolti'm... *(Veus de fons.)*

El president

Si us plau, señor Mijoler, si us plau...

Pere Lluís Huguet Tous

L'hi dic seriosament, vull dir, escolti'm, tres mil –tres mil, tres mil– alumnes al costat de la petroquímica. Necessitem el trasllat. I, a més, és una bona opció el lloc on es proposa. Estem al costat de l'Anella Olímpica, amb la qual cosa els estudiants podran fer ús de les instal·lacions per fer esport i per revitalitzar els barris. Ho repeteixo: lo que ha dit la meva companya ho comparteixo absolutament.

Per tant, des del Partit Popular només creiem que és necessari. I, això sí, hem de remarcar que no és fàcil. No estem en una operació fàcil. Perquè fa falta quasi un joc de..., una carambola: el port, l'Administració de la Generalitat i l'ajuntament. No és cap operació immobiliària –com sempre, veuen una operació immobiliària–, és portar els alumnes d'un centre educatiu importantíssim i unes instal·lacions dedicades a l'educació importantíssimes en un altre lloc que en aquests moments no és el més adequat. L'evolució de la petroquímica..., no podem tindre tres mil persones estudiant al costat d'unes instal·lacions petroquímiques que els posen en perill a tots. Per tant, necessitem aquest trasllat.

Però sí que ens fa falta, no només... Em penso que ha sigut la Generalitat, que ho va valorar la consellera fa pocs dies; va valorar en 100 milions d'euros l'import de... Jo crec que val molt més. Hem de mirar d'incloure als pressupostos la capacitat financera suficient per poder-ho fer, i fer-ho amb rapidesa. Perquè, ho repeteixo, tres mil persones estudiant al costat de la petroquímica no és lo més adequat. I això ens servirà per revitalitzar una zona de barris de Tarragona que necessita teixir aquests barris.

Per tant, des del Partit Popular el que demanem és, sobretot, coordinació entre aquestes tres administracions i, sobretot, que tinguem en compte el finançament, perquè sense finançament això no servirà absolutament per a res. Necessitem diners per fer-ho i crec que val alguna cosa més que els 100 milions d'euros que vostès han regulat.

I, per tant, ho reitero: des del Partit Popular recolzarem la moció d'Esquerra, perquè creiem que lo que fem és política útil per als ciutadans de Tarragona.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. D'entrada, sumar-nos des del Grup de Junts al condol per la mort de la diputada Esperanza García.

Diputades, diputats, consellera, personal de la cambra, públic, regidors de l'Ajuntament de Tarragona, des de Junts estem a favor del trasllat del Campus Educatiu de Tarragona La Laboral, situat sobre els antics masos de la Pineda de Palau i del Canonge, per una raó fonamental: no considerem adient que unes instal·lacions educatives estiguin a tocar de la indústria petroquímica. S'hi van instal·lar el 1956, abans que hi arribés la indústria.

Ara bé, el trasllat no es pot fer a qualsevol preu i per a Junts només pot ser viable si es compleixen una sèrie de requisits. Primer: procés d'escolta activa a la comunitat educativa –que no s'ha fet–, dins d'una planificació a llarg termini del conjunt de la xarxa educativa de la ciutat. Segon: mantenir la superfície actual; són setanta-quatre hectàrees d'edificació. La FP necessita tallers, no edificis en alçada. I tenir present que amb les zones verdes i esportives, més els espais viaris, actualment arribem a cent cinquanta hectàrees. Per tant, l'espai proposat té un ball de xifres. Inicialment,

l'anterior mandat d'Esquerra Republicana a l'ajuntament va dir que hi havien vint hectàrees. Si comptàvem usos comercials i residencials que s'hi volien afegir, arribàvem a trenta hectàrees. Ara la moció incorpora fins a quaranta-vuit hectàrees i amb el matís que ha fet Comuns, n'afegim vint-i-una més: seixanta-nou hectàrees. Em sembla que fins a arribar a les cent cinquanta ens en falten unes quantes.

Gràcies a la diputada Raquel Sans, perquè s'ha acceptat aquesta esmena que feia una reflexió sobre les zones verdes i les instal·lacions esportives, que ens sembla que són necessàries. Ara bé, el regidor actual socialista d'Urbanisme, Nacho García, deia just fa un any: «L'anterior Govern d'Esquerra proposava un nou barri, però penssem que queda molt encotillat entre l'autovia A-7, el polígon industrial i la zona comercial de les Gavarres.» Per tant, tinguem present que enviem els nostres alumnes a una zona que s'ha considerat encotillada.

Sobre les instal·lacions esportives, sabem que l'Anella Mediterrània en aquest moment està saturada. Al nostre entendre, no donarà servei a aquestes instal·lacions educatives.

Cinquè punt: en tot cas, ni tan sols s'ha presentat un disseny bàsic orientatiu de la distribució dels nous terrenys, ni un pla d'usos, ni molt menys un pla director.

Agraïm també l'esmena que accepta que la Generalitat es faci càrrec del soterrament de les línies d'alta tensió, valorat en 7 milions d'euros, que ja ens menjàvem els ciutadans de Tarragona.

I, finalment, l'ordre de prioritats, doncs no l'acabem de compartir. És a dir, la ciutat té unes mancances educatives importants: barracons, falta de places públiques, manca d'accessibilitat i d'inclusió de les instal·lacions educatives actuals i obsolescència de les infraestructures. Per tant, nosaltres demanàvem que també es fes un apunt en aquesta moció recordant tots aquests temes.

En tot cas, compartim aquesta preocupació que hi ha des del Grup Municipal de Tarragona dels Comuns. Em consta que el seu portaveu, el senyor Jordi Collado, és una persona que té el cap molt moblat i, per tant, en aquest cas els Comuns sí que han parlat amb el territori. Aquí hi ha una operació que, en tot cas, aquests dies està generant una sèrie de dubtes. Nosaltres estem a favor del trasllat del complex educatiu. Només Faltaria! Ara, no veiem aquesta concatenació amb la relació amb la zona de la indústria petroquímica i moure una indústria petroquímica o no. És allí on hi ha l'antiga Campsa, actualment Exolum; per tant, això ho podem reflexionar. Des del punt de vista més personal, els hi diria que hi han altres exemples a l'Estat espanyol on resulta que les antigues laborals s'han convertit en ciutats de la cultura, com per exemple a Gijón, on precisament Junts no governa. En tot cas, el mateix regidor al qual es referia, el senyor Nacho García, fa un any deia que els dos conceptes no s'havien de barrejar i que no podem vincular una cosa amb l'altra. Són citacions d'un regidor socialista a l'Ajuntament de Tarragona.

En tot cas, sobre el port de Tarragona, darrerament nosaltres ens hi hem hagut de referir des d'aquí reclamant transparència. Hem hagut de registrar una petició perquè se'ns lliuri un informe elaborat per la URV en què havia participat la plataforma Mercaderies per l'Interior, a la qual se li negava l'informe. La Comissió de Salut porta des del 13 de novembre endarrerint la compareixença de la URV perquè presenti un informe sobre molèsties derivades pels trens que surten d'aquest port, per no entrar en el tema de la manca de resolució d'altres conflictes, com la menjadora de coloms de la ciutat.

En tot cas, el trasllat del Campus Educatiu La Laboral de Tarragona pot tenir un sentit, és evident. És necessari, però només si es garanteix l'escolta activa de la comunitat educativa, així com un projecte que respecti la dimensió i la qualitat actuals i que no suposi ni una càrrega per a la ciutat ni un benefici opac per a tercers, i més en uns temps i en una setmana en què la desafecció de la ciutadania cap al món de la política és cada cop més gran.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; muchas gracias, presidente. Nos sumamos también a las condolencias a la familia y al Grupo del Partido Popular por el fallecimiento de la exdiputada Esperanza García.

Mire, Esquerra Republicana nos presenta hoy esta moción sobre el traslado del Campus La Laboral de Tarragona, una idea de la que hace mucho tiempo que se habla y que tiene muchas luces, pero también algunas sombras. Un proyecto en cuyo primer punto se pide desarrollar y ejecutar un proyecto integral para el traslado del complejo educativo de La Laboral a un nuevo emplazamiento, aún por concretar, entre los barrios de Bonavista y Campoclaro, complejo al que se refieren en la moción como un equipamiento educativo de país.

Y, mire, nosotros nos íbamos a abstener en este primer punto, como también lo íbamos a hacer en el resto de la moción, pero al final en este primer punto les vamos a votar en contra, porque ya está bien –ya está bien– de introducir en todas las mociones su terminología separatista. El Campus La Laboral no es un equipamiento de país, señora Sans, en el sentido que ustedes le otorgan al término. Porque país no hay más que uno, que es España. No vamos a contribuir al uso perverso del lenguaje –y se lo digo de corazón– que hacen ustedes, siempre, los separatistas.

Y, señora Sans, le diré lo que sí es el Institut Pere Martell: es uno de los cuatro centros de excelencia a nivel nacional en el sector del automóvil, junto con los centros del Bajo Aragón, en Alcañiz, el Número Uno de Santander y el Juan Herrera de Valladolid. Esa es la mejor carta de presentación que pueda tener el Institut Pere Martell: ser un centro catalogado a nivel nacional como centro de excelencia por el ministerio. Así que, por favor, deje de mirarse ya el ombligo y empequeñecer Catalunya.

Mire, hace unos días se publicaba la noticia de que en Catalunya la falta de titulados en FP puede dejar sin cubrir cien mil empleos en los próximos ocho años. Es absolutamente importante apostar por la formación profesional. Decía la diputada de Esquerra en su interpelación –y también lo ha vuelto a reiterar hoy– que con el traslado del campus quieren coser Tarragona. Pero mire, señora Sans, usted, Esquerra Republicana, no han sido capaces ni siquiera de comprar el hilo. La legislatura pasada, Esquerra Republicana gobernó la Generalitat de la mano del señor Aragonès y también tuvo la alcaldía de Tarragona durante el anterior mandato con el señor Ricomà, *i res de res*. Y nos presentan esta moción para el traslado del campus sin que exista ni un estudio previo, ni ningún proyecto escrito, ni se ha consultado con la comunidad educativa. ¿No han tenido tiempo, señores de Esquerra, para realizar una consulta, para escuchar a los centros, para escuchar a la ciudadanía, para licitar un estudio de viabilidad o redactar el proyecto del traslado, mientras han gobernado la Generalitat y el Ayuntamiento de Tarragona?

El otro día me entrevisté con el director del Institut Pere Martell, el señor Josep Maria Pallarès, y ¿sabe qué nos dijo? Que ellos no se oponen en absoluto al traslado, pero que a ellos nadie les ha consultado, ni siquiera han visto un solo papel por escrito –el director del centro, del Institut Pere Martell, no ha visto un solo papel por escrito. Y que lo único que exigían, y es lo mismo que defendemos desde VOX, es que, si el traslado finalmente se lleva a cabo, se haga sin perder calidad educativa, sin perder espacio de las instalaciones, sin perder alumnado y sin perder personal docente. ¿Y usted y el PSC están en condiciones de garantizar estas circunstancias? No solo no hay proyecto ni estudio previo, tampoco se ha concretado el espacio que ocupará el nuevo complejo. Parte del espacio necesario para el traslado todavía está

sin urbanizar; es decir, no tiene ni infraestructuras básicas como electricidad, saneamiento o agua. Hace falta un plan urbanístico de sectorización que está sin hacer y, además, un plan de viabilidad del soterramiento de la línea eléctrica. Y, por cierto, aunque ustedes digan que no, negociar con los propietarios de los terrenos afectados, a los que se impondrán inevitablemente los costes, o parte al menos de esos costes, en forma de cargas urbanísticas.

Y, mire, finalmente hay que hablar del coste del proyecto, porque estamos hablando de un proyecto que se ha cifrado por los técnicos en más de 100 millones de euros. Un plan que, según esos técnicos, deberá incluir obligatoriamente una zona residencial para que sea viable desde el punto de vista económico. Esto es una obra faraónica. Y pretenden que les votemos a favor de esta moción sin presentar ni un solo dato concreto. No hay proyecto, no hay estudio de viabilidad, no hay plan urbanístico, no hay memoria económica. En fin, nos piden un acto de fe. Y no, no estamos para actos de fe. Estamos para fiscalizar el uso de cada céntimo que pagan los catalanes. Y no vamos a dejar en manos de los socialistas, que gobiernan la Generalitat y que gobiernan el ayuntamiento, una obra de esta envergadura. Se lo digo con claridad: socialistas de pata negra y de mano larga; los de las mordidas; los que cambian adjudicaciones por maletines, y los del cobro de comisiones en el bar Franky.

Mire, no daremos un cheque en blanco al Partido Socialista, que es actualmente una charca de corrupción en la que ustedes, señores de Esquerra, parece que se sienten muy cómodos chapoteando y sosteniendo este Gobierno, aquí y en Madrid.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs també ens afegim al condol al Grup del Partit Popular. També voldria començar saludant els regidors i regidores de Tarragona, amb qui vam compartir govern, el mandat anterior, a l'Ajuntament de Tarragona, i també saludar la consellera. Jo l'esperava a la meua interpellació; no ens hem entès. Ja en parlarem, igualment, eh?

Bé, dit això, mirin, a la CUP la gent de Tarragona no ens pot acusar de que no ens haguem preocupat pel que és la necessitat de cosir la ciutat i connectar els barris perifèrics –els de ponent, però també Sant Salvador, també llevant– amb el centre. Ha estat una qüestió que ens ha preocupat i ens ha ocupat.

A la CUP tampoc no se'ns pot acusar de no ser conscients de l'exposició al risc químic a què estem sotmeses la gent de Tarragona, la gent del conjunt del Camp, i les seves conseqüències ambientals i sobre la salut. Tothom sap que fa anys que lluitem per una major fiscalització, un major control i major seguretat del complex petroquímic. Som les que hem estat lluitant des del principi per tenir un estudi independent de la qualitat de l'aire –per fi el tindrem, malgrat les objeccions i obstacles del PSC–, i som les que ens hem personat a les tres causes de l'explosió d'Iqoxe: una causa per l'explosió en sí mateixa, les autoritzacions ambientals i també els vessaments al mar.

Som les que vam aconseguir que el Parlament aprovés, gairebé per unanimitat, la millora dels controls sobre emissions i també tot el que eren els controls i anàlisis sobre l'efecte..., els efectes sobre la salut de tota la contaminació a la que estem sotmeses. I, de fet, som les úniques que ara mateix ens estem oposant a que ens afegixin encara més risc amb la proposta de la Lote a Mont-roig del Camp; una fàbrica que, recordem-ho, té una perillositat de 5 en una escala de màxim de 6, la mateixa perillositat que Iqoxe i que només trobem a un altre país a Europa, que és a Hongria, un dels països que té una legislació més laxa.

Per tant, la CUP no som sospitoses d'ignorar ni menystenir l'impacte i els riscos del complex petroquímic. Tanmateix, nosaltres no compartim la proposta de tras-

lladar el Campus de La Laboral. Humilment, ens crea moltíssims interrogants, ens genera massa dubtes al paper i els interessos del port de Tarragona en tota aquesta operació.

Nosaltres no estem d'acord amb carregar-nos un edifici considerat Bé Cultural d'Interès Local, no estem d'acord amb carregar-nos un espai educatiu que, tot i ser construït pel franquisme, va ser niu de lluites antifranquistes i de tota mena, i pensem que l'interès principal, tal com s'ha dit, per moure La Laboral, per moure el campus, és merament especulatiu per part del port perquè aquest pugui seguir creixent. Així que vegem quines són les problemàtiques i vegem si es poden solucionar d'una altra manera.

Cal millorar les instal·lacions. Sí, perquè algunes s'estan deixant malmetre totalment, perquè ja fa temps que sobrevola la idea del trasllat i, per tant, allò es va deixant caure. Cal millorar la connexió, la mobilitat, que la gent pugui arribar d'una manera molt més segura. D'acord, doncs habilitem-ho: carrils bici, camins molt més habilitats per a vianants... I sobre el risc químic. Nosaltres compartim que hi ha risc al campus i al conjunt de la ciutat. Però, clar, si l'espai no és segur per la proximitat que té a les químiques, el que s'ha de fer és reduir el perill intervenint sobre la química. Perquè, si no, què fem? També traiem tots els barris de ponent? Traiem la gent del Morell o de la Pobla de Mafumet, les tres mil, quatre mil persones que viuen al Morell i a la Pobla, que estan a tocar del polígon Nord? Això no ens ho plantejem, no?

Per tant, nosaltres ens abstindrem perquè no compartim la idea inicial –no la compartim–; ja l'hi he traslladat a la diputada Sanz. I insistim que cal intervenir reduint el risc químic, posant mesures sobre la pròpia indústria petroquímica.

I una última cosa: tot i que la seva proposta, aquesta proposta sigui infinitament millor que el que està posant sobre la taula el PSC –que bàsicament és traslladar només 7,5 hectàrees, vull dir, això no ho discuteix ningú–, mirin, és que a més a més no ens creiem que sigui viable, en el sentit que no li veiem una voluntat política al PSC per tirar endavant això. Si hem tingut vint anys, durant vint anys hem tingut una escola en barracons a Campclar, que és on vostès volen posar aquestes seixanta-nou hectàrees, és creïble que ara apostin per aquesta construcció, per aquesta intervenció, per aquesta obra pública, per una FP pública en un moment de creixement desbordat de l'FP privada? No ens ho creiem i el que pensem, el que ens preocupa és que acabarem perdent tot el valor que acumula el Campus de La Laboral. I per això ens abstindrem.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, davant la mort de l'exdiputada Esperanza García, el nostre més sentit condol a familiars, companys i amics.

La Laboral és un complex monumental molt degradat on reben formació uns tres mil alumnes, una xifra ínfima en comparació amb les dades que es preveïen en la seva inauguració ara fa vora setanta anys. Valorem positivament la voluntat de repensar aquest projecte educatiu com a centre de referència en l'àmbit de la formació professional i volem creure que la seva deslocalització respon a la voluntat de millorar els seus equipaments i a un pla nacional de potenciació educativa, i no pas a una operació localista de caire especulatiu cuinat als despatxos de la «sociovergència», eh?, en aquest cas PSC, ERC i Junts.

Durant molts anys, l'opinió pública ha contribuït a desprestigiar la formació professional i exaltar els estudis universitaris. Això ha privat el país de generar mà d'obra qualificada que pogués incorporar-se al nostre teixit industrial. Avui hi ha una forta demanda per part de les empreses d'aquest perfil concret de professionals,

però no hi ha candidats que puguin optar a aquestes places. Per tant, cal reconnectar oferta i demanda per dotar d'oportunitats laborals el nostre jovent i per garantir també, evidentment, la continuïtat de les nostres empreses.

En aquest sentit, pren renom i protagonisme la formació dual. A Ripoll en tenim precisament un cas d'èxit, l'Escola del Treball del Ripollès, gestionada per la Fundació Eduard Soler, on pràcticament el cent per cent dels alumnes que finalitzen els cicles i màsters tenen ja un contracte de treball signat. Si volem reeixir, la reformulació de La laboral no pot limitar-se a un canvi d'ubicació i prou. I cal fer net dels problemes de gestió que s'arrosseguen i que l'han menat cap a la degradació actual.

Els quaranta immigrants il·legals menors d'edat que hi ha hagut allotjats a les seves instal·lacions han de ser immediatament retornats als països d'origen, perquè cal alliberar el nou recinte dels estigmes, vicis i despropòsits actuals, si volem que el projecte funcioni i es consolidi. La construcció d'un nou macrocentre educatiu no pot anar acompanyat de polítiques socials que fomentin guetos o contracomunitats i que desincentivin les matriculacions de qui sí que té ganes d'aprendre i de formar-se. Cal garantir la seguretat a tot el perímetre i millorar l'accessibilitat, augmentant, si convé –i convé, en aquest cas–, la freqüència de transport públic. Això és certament una bona oportunitat, però cal gestionar-la com Déu mana.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. També sumar-me al condol per la mort de la companya Esperanza García, amb qui vam compartir legislatura, i realment ens ha impactat molt la notícia. Traslladar el nostre condol al Partit Popular i als familiars i amics de l'Esperanza.

Em toca posicionar-me sobre les esmenes. En primer lloc, donar les gràcies al diputat Bertran, la diputada Ivana Martínez, al diputat Mijoler i també al diputat Pere Lluís Huguet per les esmenes presentades. Hem intentat acceptar el màxim d'esmenes possibles per millorar la proposta. Diputada Martínez, no hem acceptat la seva perquè anava de diners i anava de que la Generalitat es fes càrrec del soterrament de les línies d'alta tensió als barris de ponent. Creiem que és important que s'eliminin i també creiem que és important que això no vagi a càrrec dels tarragonins i tarragonines i, per tant, per això no hem acceptat l'esmena, tot i que agraïm, doncs, l'entesa respecte al projecte.

Mirin, aquí s'han dit coses que no són certes. Això no és un projecte especulatiu, això és una inversió pública de país; una inversió pública de país que vol donar resposta a una necessitat que té Tarragona. Cosir la ciutat, fer la ciutat més sostenible, tenir una visió metropolitana respon a aquest interès, i aquest és l'interès que mou Esquerra Republicana.

I aquí també s'ha dit que no hi ha hagut interlocució amb la comunitat educativa. No, mirin, és que no podem anar a parlar amb la comunitat educativa si no hi ha un suport majoritari del Parlament de Catalunya. Primer cal un consens polític, cal no marejar la ciutadania. A la ciutadania no hi podem anar un dia amb un projecte i un altre dia amb un altre. El que necessitem és un consens del Parlament de Catalunya respecte a aquest projecte i voldria recordar que hi va haver un procés participatiu del POUM, que va ser el procés participatiu més gran que hi ha hagut d'escolta activa a la ciutadania de Tarragona, que veu amb bons ulls el trasllat de La Laboral als barris de ponent. I només cal parlar amb les entitats veïnals de ponent per saber que és un projecte que, lluny de l'especulació i dels interessos d'alguns, al que respon és als interessos dels barris de ponent, de la gent treballadora que hi viu i de la gent que vol les oportunitats que no ha tingut durant el passat.

Per tant, gràcies per les esmenes presentades, i aquest és el projecte d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el patrimoni cultural

302-00117/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el patrimoni cultural. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Bona Patum a les berguedanes i berguedans!

El cas de les pintures murals de Sixena és un exemple majúscul en què les decisions no es poden prendre sense criteris tècnics i científics, que és, en definitiva, el que marca la legislació internacional, estatal, catalana i aragonesa. Per això ens alegrem amb contenció que dilluns el Patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya, en què tenen representació l'Estat, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, acordés per unanimitat exhaurir la via jurídica atenent a la figura de la incidència d'execució, primer punt de la moció que avui sotmetrem a votació. És impossible complir aquesta sentència sense destruir l'obra artística, la protecció de la qual és precisament el que es persegueix, *a priori*, per totes les parts implicades, inclosa la judicial.

L'altre dia els hi feia un símil literari; avui en faré un altre, perquè ens proporciona imatges poderoses per comprendre aquest conflicte. Avui parlarem del cas de la jove gitana Esmeralda, de la novella *Notre-Dame de Paris*, de Victor Hugo. Condemnada per prejudicis socials, desitjos reprimits i lleis arbitràries, l'Esmeralda es converteix en el símbol de la innocència castigada per un sistema que s'amaga darrere d'una legalitat freda i suposadament immaculada. Tant l'Esmeralda com les pintures esdevenen objectes d'un conflicte on la llei s'aplica amb una rigidesa que ignora el context. L'Esmeralda, marginada pel seu origen gitano i pel seu gènere femení, és jutjada sota l'aparença d'ordre, però condemnada per motius ideològics i personals, l'enveja de l'arxiduca i jutge que s'ha sentit rebutjat, que en realitat és el veritable assassí del capità de la guàrdia que flirtejava amb l'acusada.

Les pintures de Sixena, salvades de la destrucció durant la Guerra Civil complint amb la legislació estatal i catalana vigents, i restaurades després a Barcelona, s'han vist immerses en una batalla legal que ha oblidat els criteris patrimonials, artístics i històrics que en justifiquen la seva preservació allà on ara es troben. Tant en el cas de Notre-Dame com en aquest, els jutges actuen des d'una autoritat que sembla imparcial, però que en realitat reflecteix una lectura interessada i arbitrària de la norma.

Sota la màscara de l'autoritat religiosa, el jutge Claude Frolo expulsa l'Esmeralda de Notre-Dame amb l'argument que és gitana i, per tant, resta exclosa de la protecció sagrada. En el suposat judici la fa callar i expressa: «No seràs salvada: ets una gitana. Notre-Dame només pot salvar una cristiana. Fins i tot abraçant l'altar, els pagans sou proscrius.» I adreçant-se als homes del rei els ordena: «En nom de monsenyor, el bisbe de París, arrenqueu aquesta noia gitana del lloc sagrat.» I tot seguit la fan executar.

De la mateixa manera, la sentència sobre Sixena ignora la realitat legal i històrica del trasllat, la tasca de restauració feta a Catalunya i la vocació museística de preservar i divulgar el patrimoni, també establerta com una obligació legal per les autori-

tats internacionals, estatals, aragoneses i catalanes. Aquesta lectura de la llei com a instrument de poder i no de justícia és perillosa. Quan la legalitat es desconnecta de l'ètica –i subratllo aquesta paraula– i del context esdevé una altra forma de violència. L'Esmeralda ho paga amb la vida; les pintures catalanes de Sixena ho pagarien amb la destrucció.

Per tot això, diputades, diputats, consellera, reivindicuem una aplicació de la llei que consideri la complexitat d'aquest cas i no es limiti a una lectura formalista. Les institucions judicials tenen l'obligació no només de fer complir la llei, sinó de garantir que aquesta serveixi per al bé comú i per a la preservació del patrimoni de la memòria col·lectiva que pretenen protegir. La justícia, com ens mostra Victor Hugo, no sempre es troba dins els tribunals. Sovint la veu de la literatura, de l'art o del patrimoni, com en aquest cas, parla amb més veritat que una sentència freda. Per això, consellera, diputades i diputats, quan ens preguntem pel destí de les pintures de Sixena, també hauríem de pensar quina mena de societat volem ser: una que aplica la llei com un garrot o una que la posa al servei de la cultura, el patrimoni, la memòria, la justícia real i la defensa de la dignitat dels que ens han precedit?

Vigilin, que allà on hi havia una persecució d'una dona gitana, l'Esmeralda, algú no hagi posat ara el poble de Catalunya. I recordin que l'altre ésser marginat de la novel·la de Victor Hugo, el mateix geperut de Notre-Dame, Quasimodo, es revolta i acaba precipitant al buit des del campanar de Notre-Dame l'ardiaca i jutge eclesiàstic Frollo. Si no s'accepta la incidència de l'execució en el cas de Sixena, molt ens temem que Quasimodo es reencarnarà en ple segle XXI a Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bon dia a tothom. Consellera, diputats, diputades... Bé, ja avanço que votarem que sí a tota la moció. Dir que vam presentar una esmena; una esmena que entenem que servia per millorar la proposta que ens fa Junts per Catalunya. En aquest cas, doncs, vam parlar amb el professor Albert Velasco, associat a història de l'art de la Universitat de Lleida i de la Universitat Oberta de Catalunya, que ens va dir que, per acabar de reforçar aquesta proposta que estem discutint aquí, estaria molt bé implicar, en aquest cas, organismes internacionals.

Per això, doncs, la proposta que aquí posem, l'addició d'un punt, és que el Govern, en coordinació amb el MNAC, demani informes, sobre la viabilitat del trasllat de les obres, al Centre de Pintura Mural Icomos, que és el Consell Internacional dels Moviments i Llocs Històrics, un organisme internacional de prestigi, i també un informe a l'organisme internacional en matèria de conservació i restauració, que és l'Iccrom, que també és el Centre Internacional d'Estudis per a la Conservació i Restauració dels Béns Culturals, també a nivell internacional, i que la seva funció és preservar i protegir tot el patrimoni. Més enllà d'això, sí que, agafant les paraules del propi Albert Velasco en diferents intervencions que hem pogut anar llegint aquests dies, el que sí que transmet i explica i queda molt clar és que s'han donat innombrables proves que darrere aquest conflicte de Sixena hi ha una motivació clarament política. I ho demostren els exemples que ens posa: el Govern d'Aragó només reclama les obres que estan en territori català, mai no reclama el patrimoni aragonès que estigui a qualsevol altra comunitat autònoma espanyola. I això el que ens demostra és que aquí hi ha un biaix clarament polític i anticatalà, i que els governs aragonesos, siguin del PSC, o del PSOE, en aquest cas, o del PP, sempre van en contra de Catalunya.

Però també hi han altres evidències d'aquest conflicte. Com saben, aquests murals, aquestes pintures murals són molt delicades, són molt fràgils, amb molta superfície pictòrica, i aquest trasllat els hi pot suposar fins i tot la seva destrucció. Però es demana –es demana– el seu trasllat tot i sabent això, i, en canvi, altres obres que estan al Museu de Saragossa..., això no es demana, no se sol·licita el seu traspass.

També ens sorprèn el Ministeri de Cultura, que, en altres temes, com per exemple amb el *Guernica* de Picasso o la *Dama d'Elx*, s'han oposat sempre al seu trasllat, perquè diuen que no es poden tocar per qüestions de conservació i per garantir-ne l'estat, i..., cosa que podem entendre si a nivell tècnic la proposta és aquesta i realment està validada, però després entenem que el Ministeri de Cultura hauria de fer exactament el mateix amb aquestes pintures de Sixena, i més tenint en compte que formen part del Patronat del MNAC i que aquestes obres, la veritat, són milions de vegades més fràgils que el *Guernica* o la *Dama d'Elx*, tal com diu Albert Velasco.

Per tant, aquí hi veiem un conflicte clarament polític que s'inicia arran de que les parròquies del bisbat de Lleida que estan a Aragó es demana que se segreguin de les catalanes. Finalment, ho aconsegueixen, i això dona peu a que els governs d'Aragó comencin aquesta lluita, aquest anticatalanisme, per demanar que totes aquestes obres que en el seu moment són salvades per Josep Gudiol el 36, amb el suport econòmic de la Generalitat de Catalunya, doncs, tornin, aquestes pintures..., les reclamin perquè tornin cap a Sixena.

Aquí cal recordar que, si no hi hagués hagut aquestes intervencions de la Generalitat de Catalunya, amb el pressupost i amb el senyor Josep Gudiol, aquestes obres avui estarien destruïdes.

Per tant, clarament ens trobem davant d'un moviment contra Catalunya, anticatalanista, i que, més enllà de les obres, el que busca és el conflicte amb el nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns per defensar també les esmenes presentades, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera, diputat... Gràcies també per les facilitats, per l'entesa i per la col·laboració. Crec que ens trobem amb dues mocions que debatrem seguides i que potser hauríem pogut debatre conjuntament, perquè, de fet, el tema és bàsicament..., semblant, bé, és el mateix, i moltes de les propostes van en la mateixa línia.

I, a més, crec que el fet de que el debat s'hagi donat després de que ja hi hagi hagut la reunió del MNAC, del Patronat del MNAC, el passat dilluns, també facilita que constatem que hi ha un important consens, tant a Catalunya com amb les institucions també de l'Estat, per trobar una sortida a una situació a la qual no hauríem d'haver arribat. I no hi hauríem d'haver arribat perquè és un tema que, com molts altres, no s'hauria d'haver judicialitzat, perquè la judicialització moltes vegades no resol conflictes que en un origen són polítics, bàsicament, i que, al final, des de la judicialització es poden prendre decisions que no tenen en compte tots els criteris tècnics i tot el context necessari per poder-hi donar una resposta satisfactòria.

Nosaltres entenem que hi ha una sentència del Suprem que determina que la propietat de les obres és de Sixena, però és evident que el context que tenim actualment i el context que hi va haver en el moment en el qual es van anar a buscar aquestes obres, es van salvar de la destrucció i, a més a més, s'han conservat i preservat al MNAC, també s'ha de tenir en compte a l'hora de buscar una solució, però sobretot que el que s'ha de fer és buscar una solució que tingui un objectiu comú i superior per a tothom, que és la preservació d'aquestes obres.

I entenem que això és una de les qüestions que hem de poder treballar amb serenitat, amb responsabilitat, amb col·laboració de totes les administracions i posant-hi,

hi insistim molt, sobretot la preservació com l'objectiu final i l'objectiu comú per a tothom.

Per això, des del Govern de l'Estat, però també des del Patronat del MNAC, amb la Generalitat, amb l'ajuntament i amb totes les institucions implicades, s'ha posat en marxa aquest grup d'experts independents. També s'ha demanat aquest informe d'execució explicant que no es pot executar la sentència en els dies que ha donat el tribunal sense posar en risc aquestes obres, i, per tant, es requereixen uns informes tècnics i es requereix una serenor que no permet que es prenguin mesures de manera immediata i urgent.

Crec que és important que hi pugui haver una bona col·laboració, també, i una entesa entre el Govern de l'Aragó i el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè segurament serà el que contribuirà més a trobar aquesta sortida per garantir que unes obres que..., hi insistim molt, són unes pintures murals amb una alta fragilitat, amb una pel·lícula pictòrica d'escasses micres que qualsevol cosa que les afecti les pot posar en risc. I segurament serà aquesta col·laboració, el fet que el personal tècnic del Govern d'Aragó pugui veure la situació, pugui veure com estan les pintures i pugui tenir els criteris clars de per què aquest trasllat, en realitat, el que faria seria traslladar unes obres que deixarien de ser-ho. Per tant, ni Sixena ni el MNAC les tindria i, sobretot, tota la població de Catalunya i totes les persones que visiten el MNAC i també de l'Aragó que puguin venir a visitar-les deixarien de gaudir del que són aquestes obres, que, hi insistim, tenen un valor històric molt important.

Nosaltres donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció. Hi ha algun debat sobre el darrer punt; per tant, nosaltres ens hi abstindrem. També segurament a la següent moció mostrarem el nostre suport i la nostra col·laboració. I insistim molt en que això sigui també un punt de partida on el Parlament puguem mostrar el consens que ha sigut capaç de mostrar el Patronat del MNAC.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Voldria començar la meua intervenció adreçant unes paraules d'ànim i de confort als equips tècnics i directius del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Crec que és de justícia, perquè la seva professionalitat i vocació de servei públic a la cultura, al patrimoni i al país i al romànic han estat més que demostrades. També per la seva expertesa científica, reconeguda internacionalment, i l'excel·lent treball de conservació que també han fet de les pintures de Sixena durant tots aquests anys. I sempre ho han fet fora dels focus mediàtics; lamentem que ara no sigui així.

Des del Parlament, des del nostre grup parlamentari, volem posar en valor el MNAC, dèiem, per aquesta feina feta al llarg dels anys en la custòdia i conservació de les pintures murals de la sala capitular del reial monestir de Santa Maria de Sixena dipositades al MNAC el 1940 i exhibides des del 1961.

Ja són conegudes les causes objectives que van portar a rescatar les pintures de les flames l'any 36; l'ingent treball que ha fet el MNAC durant dècades per conservar-les, per protegir-les, i que les ha projectades al món –les han visitades milions de persones durant aquests seixanta-cinc anys.

La direcció i la junta del MNAC s'han posat al servei de la justícia, com també han fet el Govern de la Generalitat i les administracions membres del Patronat del MNAC. Totes elles han manifestat en tot moment la seva voluntat de donar compliment a la sentència de la Sala Civil del Tribunal Suprem dictada el passat 27 de maig. Però la notícia de la sentència ens colpia, perquè el valor patrimonial i artístic

que tenen aquestes pintures romàniques podria trobar-se en perill amb el compliment de la sentència, segons tots els informes tècnics i científics.

La declaració institucional aprovada per aquest Parlament ja anava en aquesta línia i donava ple suport al MNAC, i totes les mirades i esperances es posaven en la junta extraordinària del Consorci del MNAC que es va celebrar el passat dilluns, dia 16. I pensem que justament aquest acord unànim va en el bon camí.

També voldria reconèixer aquí i ara tota la feina feta amb discreció i rigorositat, feta pel Govern de la Generalitat, per la consellera de Cultura, durant aquestes setmanes i durant aquests mesos. Li agraïm tot aquest esforç que està fent, consellera, i també el seu equip.

Donar les gràcies també als membres de la junta del MNAC i també al Ministeri de Cultura i a l'Ajuntament de Barcelona per treballar pel consens i per cercar acords, per cercar la unanimitat, i que ens porta on som ara, dins el marc de la legalitat i obrint una nova via, demanant una sentència d'execució amb la creació d'aquest grup de treball de caràcter tècnic i integrat únicament per especialistes, i incorporant-hi també els tècnics que proposi el Govern de l'Aragó.

També, ja concretant en la moció, agraeixo al diputat Jordi Bertran la seva predisposició a dialogar en tot moment. No accepten les nostres esmenes, només hem pogut transaccionar-ne una, i també hi participa la diputada Segovia. Crec que des del nostre grup hem fet propostes constructives i viables a la moció de Junts que preserven el marc de la legalitat vigent, prioritzen els informes tècnics i jurídics i recullen la veu del món acadèmic i científic. Però, lamentablement, no han estat acceptades.

Voldria dir també al conjunt de l'hemicicle que esperem que no s'utilitzin aquest moment i aquesta sentència del Suprem per a la confrontació política i per sacsejar conflictes entre territoris i pobles utilitzant l'excusa dels murals romànics de Sixena per intentar manipular l'opinió pública i alimentar la mentida, per destruir la convivència a Catalunya i també amb la comunitat de l'Aragó.

La ciutadania sempre podrà comptar amb el PSC. Fem política útil solucionant problemes, cercant solucions i governant per a tothom, com fa el Govern del president Illa, dialogant, cercant especialistes i persones de màxim nivell tècnic que avaluïn amb objectivitat els fets i que ajudin a cercar els camins per preservar els murals de Sixena.

I, per acabar, dir-los que no votarem a favor dels punts de la moció que queden fora del marc jurídic, també de l'històric i artístic, i que no vetllen per protegir el principi democràtic del compliment de les sentències.

Moltes gràcies.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I en primer terme, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, consellera, diputades, diputats... Hi ha dues mocions, i, per tant, doncs, amb més precisió, claredat, la vicepresidenta i portaveu de Cultura, Raquel Sans, presentarà i explicarà els punts amb més precisió de la nostra posició, que, per altra banda, és coneguda, a la vista del contingut de la moció que hem presentat. Gràcies també, Junts, per la presentació d'aquesta moció, que és en part semblant i complementària a la que hem presentat nosaltres, tal com ella ha expressat.

Confrontació. Clar, és que aquest és l'objectiu de tot aquest procés que hi ha hagut durant aquests darrers anys amb relació a això. L'interès no ha estat mai la cultura, ni les obres, ni el patrimoni, ni la justícia. L'objectiu és la política. L'objectiu és la política i l'anticatalanisme, la revenja. És més, la política «cutre», si em permeten

l'expressió. «Hem aconseguit treure als catalans tal cosa», no?, i, aleshores, vendre-ho com un èxit. És ben trist, no?, que els èxits esdevinguin només èxits en la mesura que fas mal als catalans, en aquest cas. Cadascú té el seu mètode, cadascú té la seva orientació.

Això no va ni de justícia, ni de cultura, ni de patrimoni. Això va de catalanofòbia. Això va d'una obsessió malaltissa contra el nostre país que va molt més enllà de la política i que és una obsessió patològica d'anar contra el nostre país. Això va d'odi; va d'un intent, que fa segles que dura, d'intentar humiliar el nostre país, i, com fa segles, tampoc ho aconseguiran.

Això va de tot plegat i de tantes coses que hem viscut aquests darrers anys. Va sobretot també de menyspreu. De menyspreu a la cultura, de menyspreu a la història i, sobretot, de menyspreu a la veritat.

Va de sectarisme, perquè quan es posicionin els grups del Partit Popular i de VOX, la pregunta precisa és: per què aquestes obres i no les que estan a Madrid? No deu ser perquè en el fons –en el fons, en el fons– no saben que som un altre país i volen recuperar les obres per al seu?

Tot això ho va començar el Partit Popular atiant, no?, des de la comunitat d'Aragó, l'anticatalanisme. No oblidem, però, que ho va continuar també el Partit Socialista amb entusiasme, el PSOE amb entusiasme, bé, el PSOE d'Aragó amb entusiasme. Tant, que el dia que van aconseguir les primeres peces, com aquell caçador que s'enorgulleix de la mort de l'animal que ha matat, s'hi van posar a sobre, i el misatge de final d'any el va fer des del lloc conquerit el president socialista de l'Aragó. Lamentable. Política barata, política «cutre», política demagògica.

El que nosaltres demanem a la nostra moció –i després, amb molta més precisió, claredat i rigor ho explicarà la vicepresidenta Sans–, el que demanem al Govern és ambició i determinació per restituir una situació que és absolutament intolerable per al bé de les tres coses que s'estan menyspreant en aquest procés, que són la cultura, el patrimoni i, sobretot, la veritat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bon dia. Bon dia també, consellera. La verdad es que me quedo sin palabras con este discurso que ha hecho el portavoz de Esquerra Republicana, y creo que usted también se va a quedar sorprendido con nuestra intervención, que creo que es un llamamiento a la sensatez, a la cordura, a los criterios técnicos y al agradecimiento también a los técnicos del Museo de Arte Nacional de Cataluña, y también a los del monasterio de Sijena y a los propios técnicos del Gobierno de Aragón.

El único discurso aquí que ha destilado odio, de momento, es el suyo, señor Elena. Háganselo mirar, porque a veces les traspasa la piel. En fin.

Mirin, el que tractem avui, com bé s'ha dit ja, no és un assumpte menor, ni molt menys. Parlem d'una qüestió objecte de discrepàncies durant molts anys que, finalment, ha cristallitzat amb una sentència del Tribunal Suprem que determina que aquests béns, aquestes pintures murals del *monasterio* de Sijena que actualment es troben al MNAC, doncs, retornin al seu lloc d'origen.

I, dit això, jo podria acabar la meua intervenció aquí, atès que no ens correspon, com a parlament, qüestionar les sentències judicials, i encara menys quan són fruit d'un llarg litigi que ha passat diverses instàncies judicials que han anat configurant, doncs, una valoració unànime sobre la problemàtica.

Jo entenc que a alguns la separació de poders els hi sona a quelcom estrany, però la qüestió és aquesta: complir les resolucions dels tribunals no és una opció, sinó

una responsabilitat compartida per totes les administracions públiques en un estat de dret.

I aquí no es tracta d'obrir conflictes, sinó tot el contrari. Es tracta de tancar una etapa de discussió i obrir-ne una de nova de cooperació entre territoris germans amb rigor, amb respecte i amb legalitat.

I vull, com deia a l'inici, expressar el màxim respecte a les institucions culturals de Catalunya, tot reconeixent el valor inqüestionable del MNAC, un dels grans museus no només de Catalunya, sinó també del conjunt d'Espanya.

Per tant, avui la nostra oposició a aquesta moció no respon a una confrontació ni a una reclamació simbòlica de cap mena, sinó que tan sols obeeix a l'exercici d'un dret reconegut judicialment. I, si us plau, deixin de banda les teories «conspiranoiques», la venjança i no sé quina història. Les pel·lícules, a Netflix, senyor Elena; les pel·lícules, a Netflix, no aquí.

I mirin, som plenament conscients de que qualsevol procés de trasllat de les obres s'ha de realitzar, evidentment, amb totes les garanties per preservar la integritat física i el valor patrimonial de les obres. I és per aquest motiu, doncs, que demanem que les tasques de preparació i de trasllat es duguin a terme sota criteris tècnics, amb supervisió professional i en un marc de col·laboració entre les institucions implicades. Protegir les obres és també protegir la nostra història.

I, de tota manera, a mi em crea una mica de sorpresa l'argument de que les obres no es poden traslladar quan són precisament a Barcelona perquè es van traslladar. I, a més a més, aquestes obres han viatjat fora en quatre ocasions, dues vegades a Londres i dues vegades també a Nova York. Llavors, el problema quin és? Poden viatjar quan interessa que viatgin a segons quin punt però no poden retornar al lloc d'origen?

I mirin, hi insisteixo, jo vull que el MNAC tingui les millors col·leccions i, a més, si les puc gaudir al costat de casa, perfecte, perquè és un gran espai de l'art romànic. Però és que el tema no és aquest, no és el que ens agradaria a nosaltres; és que hem viscut un conflicte dolorós i enquistat en el temps sobre el qual ha recaigut una sentència definitiva del Suprem. I ja no estem parlant aquí només de política cultural o patrimonial, sinó també d'una qüestió prèvia fonamental, que és si acceptem o no les regles del joc d'un estat democràtic. Jo insisteixo que sé que a alguns això els hi sona una mica a xinès.

I és una qüestió també de sentit comú: les obres de Sixena han d'estar a Sixena. És que crec que és..., cau..., de calaix. Què passaria si la situació fos al contrari? No reclamariem nosaltres el retorn del nostre patrimoni? Estic convençuda que sí.

I mirin, també vull fer una crida al Govern, perquè sovint sentim aquí el president Illa en aquesta cambra recordar que amb ell a Catalunya es compleixen les lleis i les sentències, cosa que ja els hi dic que no passa, només cal veure les sentències lingüístiques i només cal veure també el desastre novament en les darreres proves de competències bàsiques. Per tant, en aquest cas espero que no haguem de veure de nou Catalunya fora de la llei, emparada per un govern irresponsable que en comptes de tancar conflictes en crea de nous.

I mirin, dit això, com deia al llarg de tota la intervenció, jo desitjo que puguem caminar envers una situació de col·laboració i de cooperació amb el Govern de l'Aragó i que això permeti, per exemple, en un futur, tenir algun tipus de conveni d'exposicions itinerants o permanència de rèpliques i altres convenis també patrimonials que ens permetin a tots gaudir d'un patrimoni que, més enllà dels litigis judicials, ens uneix i ens vincula a tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, públic assistent, molt bon dia. El diputat Bertran, durant la interpellació que dona pas a aquesta moció, va fer servir una analogia, analogia d'*El mercader de Venècia*, de l'immortal Shakespeare, per tal d'intentar justificar la negativa de Junts de retornar les pintures murals del MNAC, de Sixena del MNAC, al Reial Monestir de Santa Maria de Sijena, a Osca, com ordena la sentència del Tribunal Suprem.

Bé, li he de dir que aquesta analogia és en part encertada i l'hi agraeixo, perquè denota un to notable, que, dins de la mediocritat en la qual nedem i fins i tot la carincloneria en els discursos que hem de patir en aquest Parlament, doncs, s'agraeix moltíssim. Gràcies. Però, no obstant això, jo li he de fer un retret, perquè vostè ha intentat fer anar l'aigua al seu molí. Tendenciosament ha triat una escena, concretament l'escena de l'arrencament d'una peça d'una lliura de carn del cos de l'Antonio, que finalment no es va dur a terme perquè això suposava vessar sang i això no estava contemplat en el contracte que van signar voluntàriament el Shylock i l'Antonio, és veritat, però vostè intenta fer servir aquesta escena per tal de dir-nos: «Clar, les pintures murals del MNAC no es poden "arrencar" perquè es desintegraran, ja que el seu estat de conservació és tan fràgil que vessaran sang.»

Bé, jo li he de dir que vostè amaga una sèrie d'elements, que són essencials en *El mercader de Venècia* també, que demostren que la negativa de Junts de respectar la història, el llegat artístic i cultural dels pobles i les sentències judicials és un absolut despropòsit, una desraó sencera. I ho faré, li ho demostraré, amb tres confrontacions que també trauré d'*El mercader de Venècia*, si m'ho permet.

La primera. Per una banda, el contracte de préstec dels tres mil ducats, firmat voluntàriament entre el Shylock i l'Antonio, malgrat tenir una clàusula immoral, que és la d'arrencar una peça de carn i que després no es va dur a terme per això de vessar sang, el va firmar l'Antonio perquè sabia que, en arribar els seus vaixells al port carregats de mercaderia, els guanys superarien amb escreix el préstec. Però l'arrencament de les pintures murals del Real Monasterio de Santa Maria de Sijena que va fer el Gudiol l'any 1936 no va ser fruit de cap contracte: ni un contracte entre les propietàries –que són les monges– i la Generalitat ni un contracte entre la Direcció de Bellas Artes de la Segunda República i la Generalitat, va ser un espoli en tota regla.

Segona. La intenció, per una banda, de l'Antonio era lloable i altruista, era donar, avançar uns diners que no tenia en aquell moment, perquè els tenien els vaixells que estaven arribant a Venècia; deixar, avançar uns diners al seu amic Bassanio perquè es pogués casar amb la Pòrcia, la seva estimada Pòrcia. Molt bé. Però és que la intenció de Gudiol era interessada i egoista: gratar un botí de guerra aprofitant les quatre mil pessetes que li va atorgar la Generalitat per a confiscar obres d'art; concretament, els murals de Sixena. Per cert, la Generalitat va ser responsable de l'incendi... Que aquí diuen: «Mira, va caure un llamp del cel, o no ho sé, i es va provocar un incendi.» (*Alguns aplaudiments.*) No, en va ser la Generalitat, responsable, perquè les milícies de la UGT, del PSUC i també del CNT-FAI van ser les que van saquejar i incendiar el monestir.

Tercera. Per una banda, les autoritats de Venècia van anunciar l'enfonsament en alta mar dels vaixells, amb la qual cosa es va realitzar el judici. Un judici que es va concretar en l'extracció, inicialment, de la peça de carn del cos de l'Antonio, però que finalment no es va poder dur a terme perquè contenia aquesta clàusula immoral i no es va poder dur a terme. I mentre se celebrava el judici, en acabar, un herald de la ciutat va dir: «Han arribat els vaixells de l'Antonio plens de mercaderies riquíssimes, amb la qual cosa el pagament del préstec està més que superat.»

Per tant, no es posin la bena als ulls abans de rebre el cop. I el que han de fer, o hem de fer tots, i els tècnics, és restaurar, si cal..., conservar, restaurar, si estan en mal estat, les pintures murals de Sixena, i, després, fer-ne el trasllat a Sixena.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Saben on és la Bíblia de Ripoll? A Ripoll no, ja els hi garanteixo. Als ripollesos ens encantaria, que tornés a casa; poder-la exposar i exhibir amb orgull. De fet, això seria l'ideal, no? Que tota peça artística, que tot patrimoni cultural, pogués exposar-se al lloc on va ser creat. Però malauradament no és així; ni a Catalunya, ni a Egipte ni a Roma.

Els tribunals espanyols emeten sentència no perquè creguin que l'art en general ha de romandre al lloc d'origen, sinó perquè es creuen amb dret d'espoliar els catalans, de trepitjar-nos, de riure's de nosaltres. O és que han vist que el mateix jutge reclami al Museu del Prado de Madrid que retorni a Sixena la taula gòtica de la Nativitat que custodia? No, només interessen les peces que custodia Catalunya; les de Madrid, no cal.

Perquè aquí el que importa no són les pintures, és la idea de domini i de sotmetiment del nostre poble. Què hi fa la *Dama d'Elx* al Museu Arqueològic Nacional de Madrid? No hauria de ser tornada al lloc que li pertoca? I el casc amb el drac alat atribuït a Jaume I, què hi fa a la Reial Armeria de Madrid? No hauria de ser exposat a Barcelona? Per què Madrid custodia alguns fragments del frontal de l'altar de la Seu d'Urgell? Com és que els tribunals no decreten l'obligació de retornar-ho tot i d'assumir el cost dels trasllats? Per què Aragó té dret de recuperar el seu patrimoni i Catalunya no?

Quan la Bíblia torni a Ripoll, el casc d'en Jaume I torni a Barcelona o la *Dama d'Elx* al País Valencià, no ens oposarem a que les obres de Sixena tornin a Sixena, però em penso que va per llarg, no? O tots moros o tots cristians. Ja n'hi ha prou de riure's de Catalunya.

El president

Gràcies, diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Jo crec que Shakespeare i Victor Hugo estarien contents avui aquí, en aquest Parlament.

Bé, moltes gràcies a la diputada Raquel Sans i les diputades Susanna Segovia, Rocío García, i al diputat Dani Cornellà per la col·laboració en aquesta moció. Hem acceptat una esmena de la CUP, n'hem transaccionat una altra amb PSC i Comuns. Parlo en nom de la diputada Rocío García. Ha comès un petit error. Només havia enregistrat, el PSC, una esmena i ha quedat resolta; hi ha hagut una confusió entre les dues mocions.

Algun aclariment sobre una cosa que hem anat comentant aquests darrers dies i que també ha sortit per aquí sobre la titularitat de les pintures murals de Sixena. Doncs miri, resulta que el dia 17 de desembre de l'any 1992, la senyora Pilar San Joaquín, representant legal de l'orde religiós que custodiava el monestir de Santa Maria de Sixena, va signar amb l'honorable conseller de Cultura, Joan Guitart, un contracte en que quedaven dipositades aquestes pintures a càrrec de la Generalitat, que era la institució que té el predomini en el Patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Per tant, un contracte; qualsevol diputat que el vulgui..., està a la seva disposició. Per tant, es van fer les coses legalment, com tocava.

I després, també, cap a l'any 1936... Ja no entraré en qui va participar o no en tot allò, però, en tot cas, hi ha unes fotografies a disposició de qui vulgui en que l'alcalde de Vilanova de Sixena col·labora amb el senyor Gudiol, que va, emparant-se en les lleis espanyola i catalana, a fer aquesta missió de salvaguarda. Per tant, vist el

desastre que s'havia produït, el propi municipi de Vilanova de Sixena va col·laborar en la salvació final.

Moltes gràcies a tothom.

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural

302-00118/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Seguim parlant del tema, perquè és la segona moció que debatem sobre aquesta qüestió. I voldria començar agraint les esmenes presentades pels grups de Junts, del PSC i Comuns per intentar millorar aquesta moció. Algunes les hem pogut acceptar, d'altres no. Però, en qualsevol cas, el que hem intentat fer és prioritzar l'estratègia jurídica i institucional del MNAC per garantir la defensa no només de la permanència, sinó també, i sobretot, de la preservació efectiva de les pintures murals de Sixena, tal com reclamen i reiteren tots els informes tècnics sense excepció. I, per tant, entenem que la preservació d'aquestes pintures és el bé superior que hem de protegir.

Avui aquesta moció, de fet, és més actual que mai, perquè el Patronat del MNAC, ja s'ha dit, per unanimitat ha decidit presentar un incident d'execució davant del jutjat d'Osca al·legant una incapacitat tècnica objectiva per complir aquesta sentència del Suprem sense posar en risc les obres. I ho fa amb el suport de la Generalitat, amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona i també del Ministeri de Cultura. I això no és una maniobra política, és una decisió; entenem que és responsable i que és fonamentada, avalada pels millors experts en conservació patrimonial d'aquest país.

I aquí cal dir-ho clar: la irresponsabilitat no és del MNAC, sinó del Govern d'Aragó i d'una part de la justícia espanyola, que ha optat per fer valer un criteri legalista i cec al marge del criteri tècnic i de la realitat material de les obres. Reclamen un trasllat mecànic, un trasllat ràpid, com si es tractés de caps de d'arxiu que pots traslladar d'un lloc a un altre ignorant, s'ha dit abans, el risc real i documentat. Volen fer complir una sentència a qualsevol preu, encara que això impliqui posar en perill, un perill irreversible, un patrimoni que és de tots.

Parlem de sentències, i, si ens posem legalistes, hem de complir les sentències, però també hem de complir les lleis d'aquest Parlament. I la llei del patrimoni d'aquest Parlament ho diu molt clar: no es poden trencar les col·leccions. L'altre dia fèiem referència a tots els articles que contravenia la sentència, en aquest cas, del Suprem.

Per tant, no podem permetre que el fanatisme legal acabi fent allò que ni la guerra ni el foc van aconseguir, que és destruir les pintures romàniques de la sala capitular de Sixena salvades l'any 36 per Josep Gudiol i pel comitè de salvament del patrimoni i que han estat conservades exemplarment pel MNAC durant més de seixanta anys. I avui són referents internacionals del romànic europeu, i això no és una opinió, és història i és ciència.

Per això aquesta moció no és un acte simbòlic, és una defensa ferma de l'estratègia jurídica i institucional que posa la protecció de l'obra davant de qualsevol im-

posició política i judicial. I, en aquest sentit, també volem mostrar el nostre suport a les persones que han estat injustament perseguides judicialment per haver intentat fer justament això, protegir aquestes obres. Parlo, per exemple, dels consellers Lluís Puig i Santi Vila. Doncs aquí també volem expressar el nostre suport.

La nostra posició és clara: les decisions sobre el futur de les pintures murals de Sixena han de ser tècniques, i no polítiques ni judicials. Han de ser preses per especialistes, com ho reconeix el mateix acord del patronat, que proposa una comissió formada per experts del MNAC, de les administracions i també, si volen, del Govern d'Aragó –abans s'ha dit que és important que també hi puguin participar.

Perquè aquest no és un conflicte entre comunitats, és un conflicte entre coneixement i ignorància, entre el respecte patrimonial i una imposició miop. I si el jutjat d'Oscar insisteix a desoir els informes tècnics i ordena una execució forçosa, aleshores serà ell i només ell qui haurà d'assumir la responsabilitat històrica del que pugui passar. La decisió, la responsabilitat d'aquest jutjat, però, pot tenir còmplices polítics. El silenci polític, l'abstenció..., aquesta pretesa neutralitat respecte als tribunals no ajudarà les obres de Sixena; de fet, les condemnarà. Si el PSC avui vota en contra de protegir Sixena –com va fer la setmana passada, malauradament, al Senat–, condemna Sixena, abandona el MNAC i s'allunya una altra vegada de defensar els interessos d'aquest país.

Aquesta moció expressa la voluntat d'aquest Parlament de no claudicar davant de la pressió política ni judicial quan el que està en joc és la integritat d'un patrimoni mil·lenari. Demanem al Govern que es mantingui ferm, que defensi el criteri tècnic i que protegeixi aquestes obres com allò que són, una part essencial i irremplaçable del nostre llegat cultural col·lectiu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, de fet, poc a afegir a la primera intervenció. En realitat, crec que els arguments serveixen tant per a una moció com per a l'altra. Entenem que la moció d'Esquerra ha volgut fer també aquest recordatori del que va ser el moment pel qual –ho recordem molt– es van salvar de la destrucció les obres de Sixena que avui ocupen aquest debat al Parlament. I em sembla que és important que també vegem aquest suport que han patit algunes persones, fins i tot algunes encara a l'exili, per poder garantir la preservació i la conservació d'aquestes obres.

Nosaltres hi insistim, no farem un debat polític ni una confrontació territorial a partir del patrimoni. El patrimoni és un patrimoni cultural de tothom. El que hem de garantir i hem de posar sempre per davant és que es pugui gaudir d'aquest patrimoni. I per això ens semblen molt importants els passos que s'estan donant i que s'han donat aquesta setmana, de buscar espais de serenor, de treball coordinat, de treball tècnic, d'expertesa tècnica. I hi insistim molt, hem acabat on hem acabat per la judicialització d'un conflicte que no hauria d'haver estat un conflicte i que no hauria d'haver-se resolt per la via judicial.

També, per explicar una mica el sentit del vot d'algunes de les votacions que farem després, no ens sembla que voler posar totes les obres en el mateix calaix sigui la via correcta. És a dir, han d'haver-hi criteris que han de justificar quin és el posicionament davant d'un possible trasllat sobretot posant per davant la preservació, però em sembla que cada obra té una situació diferent i, malauradament, hi insistim, en aquest cas hi ha una sentència judicial que no hi és en d'altres obres. Per tant, crec que el debat hem de poder-lo tenir amb serenor, amb precisió i adequat a cada situació.

Aprofito quan acabo el temps d'intervenció per adreçar-me també als diputats i a les diputades del Partit Popular i per traslladar també el condol del nostre grup i el meu personal. Jo vaig poder treballar amb l'Esperanza a la legislació del 2018-2021; de fet, el diputat Manu Reyes li va prendre el reemplaçament a la ponència que vam fer de reforma de la llei de violències masclistes. I volia, doncs, enviar-vos una abraçada i el condol i una abraçada a tota la família, amistats i companys i companyes del partit.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Molt bon dia de nou, consellera, diputats, diputades. En aquesta segona intervenció volem tornar a deixar clara la posició inequívoca del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar: respectar sempre els tribunals de justícia i les sentències que dictin, seguint la mateixa línia que ha expressat en tot moment el Govern de Catalunya en referència a la sentència dictada per la Sala Civil del Tribunal Suprem i que condemna el MNAC a tornar les pintures murals al monestir de Santa Maria de Sixena.

La prioritat del Govern i del MNAC ha estat des del primer moment la preservació d'aquest patrimoni cultural dipositat el 1940 al museu i abordar la seva actuació des d'un punt de vista tècnic, cercant sempre la millor solució, com així ha estat de resultes de l'acord unànime pres aquest dilluns passat i que ja totes i tots coneixem.

Com ens recordava molt bé la consellera de Cultura al passat Ple, la Generalitat està vetllant amb fermesa per la preservació del patrimoni artístic i cultural català, i per aquest motiu s'estan enfortint els museus nacionals en aquesta legislatura perquè esdevinguin, encara més, equipaments de referència. I al capdavant d'aquesta estratègia hi ha l'ampliació del MNAC a Montjuïc i la renovació del Museu d'Art Nacional d'Art de Catalunya, una de les prioritats del Govern per al pla 2024-2029. I el Departament de Cultura vol posicionar el MNAC com el gran museu del segle XXI perquè aquest sigui motor del conjunt de museus de Catalunya.

Voldria aprofitar també la meua intervenció per reconèixer els increments presupostaris fets des de la passada legislatura, a partir del 21, a la Direcció General de Patrimoni Cultural i l'increment extraordinari que ens va anunciar la consellera previst per a enguany justament per al MNAC.

I, tornant al motiu de la moció, que és el que estem tractant ara, el nostre grup parlamentari es situarà sempre defensant la cultura i el patrimoni cultural, també l'autonomia dels òrgans de gestió dels equipaments nacionals i la col·laboració lleial entre administracions. És el cas de les pintures romàniques de Sixena. Donem ple suport, des del nostre grup parlamentari, a les accions i l'estratègia que està seguint el Govern, també el Departament de Cultura. I també celebrem els acords presos per unanimitat de la Junta i del Consorci del MNAC, reunits de forma extraordinària el passat dilluns dia 16.

Voldria aprofitar també per fer alguns recordatoris molt obvis que desmuntaran segurament alguns discursos que ja hem sentit. I és que, si haguessin anat al MNAC, només amb llegir la inscripció que hi ha a la sala i que diu textualment el que vaig a llegir ja algunes de les intervencions que s'han fet queden clarament desmuntades. I diu així: «Pintures de la sala capitular de Sixena. Fresc traspassat a tela. Dipòsit de la comunitat de religioses santjoanistes del monestir de Santa Maria de Sixena, 1940.» No tinc res més a afegir. O sigui, les restes de les pintures cremades es van traspassar a tela després de l'ensorrament de la sala capitular, que evidentment no són com s'han acabat..., no van passar els fets com s'acaben d'explicar aquí.

I un altre aclariment. Les pintures murals romàniques de Sixena van ser cedides en dipòsit al MNAC el 36 perquè fossin protegides i custodiades, i la propietat del bé cultural nacional és del monestir de Sixena. Res més a dir. I això el MNAC ho ha reconegut en tot moment.

I, per acabar, voldria referir-me a la moció d'Esquerra Republicana. Agrair el to, el diàleg de la diputada Sans. Lamentem que no s'hagin acceptat les nostres esmenes. Només hem pogut transaccionar un punt. Nosaltres no volem abundar en posicions excloents. Treballem per unir i no per trencar. La resolució del Parlament 255/XI del 2016 ja està superada per una sentència ferma del Tribunal Suprem. La via jurídica està exhaurida, i per això la Junta del MNAC demana la incidència d'execució, atesa la impossibilitat de realitzar el trasllat de les pintures murals sense posar-les en risc. El Govern de la Generalitat sempre actuarà emparant-se en la legislació vigent. El MNAC és dipositari de les pintures i la propietat del bé cultural d'interès nacional és del monestir de Sixena.

I, per acabar, dir que no podem aprovar aquells punts que queden fora del marc jurídic, tampoc de l'històric i artístic i del principi democràtic del compliment de la sentència.

Moltes gràcies.

El president

I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Consellera... Acabem de presentar una moció del Grup Parlamentari de Junts sobre aquest mateix tema i que expressa molt bé la posició del nostre grup i que ha estat molt ben defensada pel diputat Bertran. De fet, la finalitat de les dues mocions és la mateixa: evitar que es destrueixi el patrimoni cultural i artístic i que es violenti la legislació de patrimoni cultural vigent.

El MNAC, sense les obres de Sixena, continuarà sent el gran museu de referència que és. El MNAC és el MNAC, amb o sense els elements procedents de Sixena. Aquest no és el tema; el tema és el patrimoni, el tema és la legislació.

Què ens diu aquesta Constitució «que nos dimos entre todos»? Ens diu que els poders públics conservaran i promouran el patrimoni sigui quin sigui el règim jurídic i la seva titularitat, i que el defensarà contra l'exportació i contra l'espoliació. I què s'entén per «espoli» a la legislació sobre patrimoni? No el que deia el senyor diputat Acosta. Sobre «espoli» s'entén, aquí i a la Xina popular, que va dir fa temps un estimat dirigent d'Esquerra..., segons la llei de patrimoni històric espanyol, «espoliació» és «tota acció o omissió que posi en perill de pèrdua o destrucció tot o alguns dels valors dels béns que integren el patrimoni històric espanyol o pertorbin el compliment de la seva funció social». I tota espoliació, segons la legislació, té conseqüències penals.

En aquests moments no hi ha cap veu tècnicament qualificada, excepte la de la senyora Lorena, que desmenteixi els informes dels experts estrangers o nacionals que es pronuncien sobre l'elevat risc de destrucció que suposa l'execució de la sentència judicial. Aquestes pintures van sofrir un terrible incendi i van quedar molt malmeses. La intervenció de Josep Gudiol i del comitè de salvament del patrimoni artístic de la Generalitat va fer possible el seu trasllat, reubicació i restauració. Des d'aleshores gaudeixen d'un entorn adequat i sembla que es mantenen estables. S'ha fet un treball de difusió exemplar, que va molt més enllà de la simple exposició. Gràcies, MNAC; moltes gràcies.

Cal dir que a les pintures salvades per Gudiol i que Gudiol va pagar car, amb la pèrdua del títol d'arquitecte i –quina cosa tan estranya– amb l'exili, s'hi van afegir vint anys després, i per sol·licitud de l'Estat espanyol, les restes que havien quedat al monestir que no estaven tan cremades, restes petites. Encara rai que als anys seixan-

ta l'Estat espanyol ho va demanar al MNAC i el MNAC ho va fer, perquè el 1990 el sostre del monestir, per deixadesa, es va ensorrar i s'haurien perdut del tot.

Per tant, en aquesta situació no podem sinó estar d'acord amb la majoria de punts de la moció d'Esquerra. Estem d'acord amb l'agraïment institucional a la feina feta al conseller Vila i el conseller Puig, que recordem que encara no és aquí per aquesta tradició tan nostrada de l'exili. I també estem d'acord amb el reconeixement del Parlament a la tasca de Gudiol, de la Generalitat republicana i del MNAC.

També en aquesta moció, com en la que ha presentat el nostre grup parlamentari, s'insta el Govern català a defensar i salvaguardar les obres en la seva integritat i a exigir coherència a l'Estat espanyol amb les seves pròpies posicions quan es tracta del trasllat de la *Dama d'Elx*, els bous de Costitx o el *Guernica*.

Per tant, votarem a favor d'aquests punts i ens abstindrem –i ara explicarem per què– en els punts 1 i 4.a. N'havíem demanat la supressió i Esquerra ha preferit acceptar les esmenes, unes esmenes que, al nostre entendre, perjudiquen l'estratègia per preservar les pintures de la sala capitular. Barrejar aquestes pintures, les pintures de la sala capitular, amb altres qüestions, amb altres elements artístics de Sixena, és un *totum revolutum* que no ajuda, la veritat, a afrontar aquesta sentència en concret que ens ocupa.

El procés d'independència cultural que va esperonar la Mancomunitat de Catalunya i que va insuflar l'activitat de Gudiol, com el procés actual d'independència política i de recuperació de la sobirania, són manifestacions legítimes d'un somni col·lectiu. Fa cent anys com avui volíem i volem una Catalunya –això va pel president Rull– alta i clara, moderna i civilitzada. I ser civilitzats en aquests moments és treballar amb tots els instruments a la mà per evitar el que podria ser un atemptat irreparable per a les pintures del Mestre de Sixena.

Atribueixen a Albert Einstein la frase que diu: «Si la civilització europea s'enfonsa, com es va enfonsar a Grècia, la desolació intel·lectual que en resultaria seria tan profunda com ho va ser aleshores.» Que ningú no en sigui per acció o per omissió còmplice, tot i que ja sé que hi ha grups en aquest Parlament que no saben o no són capaços d'entendre el que representen els mots «desolació intel·lectual».

Moltes gràcies.

El president

A continuació, poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Volvemos de nuevo al tema de las obras de Sixena. Yo insisto en que hoy hemos escuchado aquí algunos discursos que, sinceramente, creo que contribuyen absolutamente en nada a resolver este conflicto y a que las obras, pues, se puedan trasladar de la mejor manera posible.

Decía la portavoz socialista, la señora García, que el discurso del Partido Popular «alimenta la mentira» –he apuntado–, «rompe la convivencia» –he apuntado también–, «pretende fomentar la lucha entre territorios». Miren, «el PSOE defiende en el Senado el cumplimiento de la sentencia de Sixena y la colaboración entre Aragón y Cataluña en materia cultural y de patrimonio». El PSOE..., esto lo he sacado de la página del PSOE de Huesca. Entonces ¿el PSOE de Huesca, el PSOE de Aragón alimenta la mentira, pretende romper la convivencia, fomenta la lucha entre territorios, señora García? ¿O qué pasa, que es que al PSOE de Huesca, de Aragón, le pasa como a ustedes, que no son del PSOE? Son el partido hermano, como nos dijo ayer el presidente Illa, ¿no? Va así la cosa en el Partido Socialista. Cuando les interesa, son socialistas; cuando no, son del PSC; cuando no, son del PSOE de Huesca, y cuando no... (*Alguns aplaudiments.*) Bueno, en fin, sinceramente..., telita, telita.

Harían bien de hablar con sus compañeros, tanto del PSOE de Huesca como del PSOE de Aragón, sobre este asunto. Porque también quiero recordar las declaraciones del expresidente Lambán, que también celebraba el resultado de esta sentencia y pedía el traslado y la colaboración de la Generalitat de Catalunya en ese sentido. Yo sé que ahora mismo el señor Lambán a ustedes no les cae muy bien porque no les baila el agua, pero bueno, es un socialista de prestigio reconocido. Entonces, insisto en que hablen ustedes también con sus compañeros en el territorio y que intenten llegar a un acuerdo en ese sentido, porque sinceramente es bastante lamentable absolutamente todo lo que lo que han dicho hoy aquí.

Miren, voy a poner ejemplos también para el argumento... He hablado antes también de que estas obras ya fueron trasladadas tanto a Nueva York como a Londres hasta en cuatro ocasiones para unas exposiciones, pero podemos poner otro ejemplo, como, por ejemplo, las pinturas murales de Taüll, que en 1937 hicieron mil kilómetros –mil kilómetros– por carretera para ir hasta París. De esto hace ochenta y ocho años. Digo yo que en estos ochenta y ocho años la técnica habrá mejorado un poco, *consellera*. Me parece a mí que los técnicos pueden estar en disposición de encontrar la manera de que las obras sufran lo menos posible.

Y decía también la señora..., la diputada Renedo –por cierto, mi apellido es Rol-dán, para la próxima vez que tenga usted que referirse a mí–..., usted decía que yo soy aquí la única experta o que he hablado o que no me he referido a criterios técnicos. Mire, yo le quiero citar un extracto de la sentencia del Juzgado número 2 de Huesca, que es de donde parte también el recurso que ahora ha resuelto el Tribunal Supremo. Y dice –abro comillas–: «Ningún perito ha afirmado la imposibilidad de trasladar las pinturas a la sala capitular ni que el traslado vaya a suponer inexorablemente la pérdida de las pinturas.» Estos técnicos del MNAC fueron interrogados durante el juicio en este Juzgado número 2 de Huesca y en ningún momento expresaron que las pinturas fueran a experimentar un daño irreparable. Esta parte de la sentencia no fue impugnada ni por el museo ni por la Generalitat de Catalunya y, por tanto, el Tribunal Supremo ya no ha tenido que pronunciarse al respecto porque es cosa juzgada.

Entonces, los propios expertos declararon en ese juicio que no había ese daño irreparable que ahora ustedes están diciendo. Y nosotros lo que pedimos es sensatez, cooperación, colaboración con los técnicos, insisto, del Museo de Arte Nacional de Cataluña, con los técnicos también del monasterio de Sijena, también entre la Generalitat y el Gobierno de Aragón, para poder resolver la cuestión de la mejor manera posible. Insisto, de la mejor manera posible. Y sobre todo también teniendo en cuenta, primero, que no podemos volver a situar a Cataluña fuera de la ley. Creo que eso sería..., bueno, «creo» no, eso sería un error y desgraciadamente lo hemos visto ya en demasiadas ocasiones en Cataluña. Ustedes, los socialistas, vinieron aquí a vender una nueva etapa en Cataluña y yo, desde luego, no la veo; cuesta mucho, con estas actitudes que ustedes muestran.

Y luego, por otro lado, *consellera*, usted también sabe que esto podría acarrear consecuencias graves, como, por ejemplo, que el museo, el MNAC, fuera expulsado del Icom, del Consejo Internacional de Museos. Es que esto puede acarrear graves consecuencias. Y, por tanto, yo pediría, como digo, un poco de responsabilidad y sensatez.

Y, por cierto, hablando de dónde deben estar o no los bienes culturales, también quiero recordar la postura del Icomos, que es el organismo..., un organismo internacional de la UNESCO que dice que las pinturas deben restituirse a su lugar de origen, porque fueron pintadas para ser contempladas allí y no en otro lugar.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bon dia. Novament, aquesta moció és un clar exemple de la manipulació al més pur estil del Partit Socialista, que fa gala de la seva honestat però està ple de corrupció, de la corrupció més fastigosa. Ara entenc Esquerra Republicana, que li dona suport aquí i al Congrés.

Bé, repassem una mica, només una mica, la història d'una manera objectiva. «Mai a la història de Catalunya s'havia produït un conjunt de danys contra el patrimoni artístic tan sistemàticament organitzat com sota el Govern de Companys.» Això va escriure el senyor Bassegoda i Nonell, prestigiós arquitecte i director de la Càtedra Gaudí de la UPC, que va morir fa pocs anys. La Generalitat republicana de Companys va legitimar els espolis i destruccions: joies escultòriques, retaules barrocs, incunables, pintures de Sert a la catedral de Vic. L'arxiver i historiador de prestigi, també, Martí i Bonet va escriure un llibre, *El martiri dels temples*, també fa poc, on explica com a Barcelona van cremar cinc-cents temples, esglésies, inclosa la Sagrada Família, es va profanar la tomba de Gaudí, es van cremar 464 retaules de valor incalculable i es van silenciar fins i tot les campanes de les esglésies.

Aquest és el decret de la Generalitat de Catalunya (*l'orador mostra un full a la cambra*) firmat per Ventura Gassol, conseller de Cultura, el 30 de juliol del 36, del 1936, on anuncia la confiscació de tots els objectes d'art al més pur estil soviètic. Milicians de la Generalitat de Catalunya sota les ordres de Companys, concretament els de la primera columna, patrocinada per la UGT i el PSUC, que després es van denominar «Columna Karl Marx», i anarquistes de la CNT-FAI van saquejar i incendiar el monestir de Sixena l'agost de 1936. Era una obra d'art de valor incalculable, amb més de vuit segles d'història.

El marxant d'art Gudiol, quatre mesos abans de la crema, incendi i saqueig del monestir, va anar a Sixena per mitjançar la venda del patrimoni artístic del monestir a la Frick Collection, de Nova York. Evidentment, les propietàries, les monges, s'hi van negar. Perquè és que, a més a més, l'any 1923 va ser nomenat, el monestir, monument històric artístic, i estava protegit per llei. I aquesta és la diferència, que em sap greu dir-los a aquells que han dit: «Per què les obres de Sixena sí que es poden reclamar però la *Dama d'Elx* no o els bous de Costitx tampoc i el *Guernica* tampoc?» Doncs aquesta és la diferència: Sixena estava protegit des de l'any 1923 com a patrimoni històric monumental. I, per tant, les altres obres, aquestes i moltes altres que estan a tot arreu d'Espanya i del món, van ser compres, perquè no estaven protegides. Si volen aquestes obres, les hauran de comprar als museus i a les entitats artístiques que les tenen en propietat. Bé, després de l'incendi, Gudiol, aprofitant l'avinentesa, va anar a Sixena l'octubre de 1936 i va «arrencar» com a botí de guerra aquestes pintures murals.

Bé, faré ara quatre consideracions ràpides sobre la negativa d'Esquerra Republicana a retornar les pintures de Sixena. Bé, la hispanofòbia i el supremacisme que supuren en les últimes declaracions de l'exconseller Lluís Puig en un diari són reprovables, són vomitives, i les reproduïxo literalment: «No crec que uns tècnics de l'Aragó sàpiguen ni sobre quin suport estan muntades aquestes pintures ni per on estan fixades ni per on es poden descollar.» Vergonyós.

Dos. «Cap perit ha afirmat la impossibilitat de traslladar les pintures» per, diguéssim, la impossibilitat tècnica, perquè no es desintegrin, aquestes pintures, no? El que sí que cal fer és un comitè integrat per arquitectes, conservadors i historiadors de l'art.

I, com que em queda poc, em salto una altra consideració i passo a la següent pregunta. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Senyora Sans, sap vostè qui era Abiut? Abiut era el nebot del personatge bíblic Moisès. Era sacerdot. I un dia va fer una ofrena a Déu cremant encens, però ho va fer amb un foc que no era sagrat. Déu, enutjat, li va llançar un raig de foc i el va cre-

mar, el va desintegrar. Ni el foc bíblic ni el foc dels militants de la Generalitat de Catalunya que van incendiar el monestir van aconseguir el que van aconseguir uns coloms que van entrar al MNAC i amb els seus excrements...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Manuel Jesús Acosta Elías

...van esborrar la imatge representada als arcs d'Abiut.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies, president. Volíem dir que el diputat Dani Cornellà es troba en aquests moments reunit, i, per tant, malgrat que votarem a favor d'aquesta moció i malgrat que ara mateix seria bastant temptador intervenir, la CUP renunciem al nostre moment d'intervenció.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En el seu text exigeixen el compliment de la resolució aprovada en el Ple del Parlament a on s'instava que les obres de Sixena no se n'anessin de Catalunya. Resulta que, segons Esquerra, les resolucions aprovades pel Parlament s'han de complir sí o sí. I les declaracions d'independència no? Els referèndums vinculants validats a les urnes tampoc?

El conflicte de Sixena no és un mer ni banal litigi entre administracions, és l'enèsim episodi d'un espoli cultural encobert. Un espoli que és possible gràcies a la passivitat de la casta política del país, que no té cap interès en defensar ni els nostres drets ni els nostres interessos i llibertats. Si hem d'aplaudir algú, si hem de reconèixer la determinació d'algú, no és la de cap polític assegut en aquesta cambra, sinó la del senyor Josep Gudiol, qui va salvar les obres murals, objectes litúrgics, retaules i arquetes de Sixena que havien set abandonades al monestir després de l'incendi. Sense ell aquest patrimoni s'hauria perdut, avui no existiria. No permetrem que el cel centralista i uniformador espanyol l'assenyali ara com un espoliador, quan és un, precisament, dels responsables de la supervivència d'aquest llegat cultural.

Mentre no restituïm el nostre estat propi, Espanya ens robarà i humiliarà a cor què vols sense que puguem tornar-nos-hi. Claudicació rere claudicació, ens aniran desposseint de tot allò que considerin valuós. I cada cop podrem fer-hi menys, perquè la minorització demogràfica i la desnacionalització galopants que patim ens debiliten.

Aquest és l'escenari que l'Estat espanyol persegueix, i no estalviarà en saquejos, sentències judicials ni quotes immigratòries per abastar-lo. La pregunta és: plantarem cara, nosaltres, o tornarem a comprar bitllets cap a Suïssa i cap a Waterloo? Alguns de vostès diuen amb sornegueria, juntament amb periodistes i escriptors, que soc poc viatjada. Tota la raó: jo no viatjo, jo em quedo fins a la victòria.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Una abraçada a totes les persones que han patit exili, la duresa i la crueltat de l'exili. (*Alguns aplaudiments.*)

Voldria començar donant les gràcies a la diputada Renedo, al diputat Bertran, a la diputada Rocío García i a la diputada Susanna Segovia per les esmenes presentades i pel bon to en la negociació.

Diputada García, vostè parla del marc jurídic, que no poden votar, no?, aquells punts que estan fora del marc jurídic. Però jo voldria recordar-li que el marc jurídic el componen no només les sentències, sinó també les lleis, i la llei del patrimoni de Catalunya, que és vigent des de l'any 93 i que no ha estat recorreguda pel Constitucional –per tant, és una llei vigent–, també forma part del marc jurídic. Per tant, aquí hi ha una contradicció i aquí s'ha d'escollir. Per tant, el PSC, doncs, escull d'una banda i no d'una altra.

Després, al diputat de l'extrema dreta, és evident que no llegim els mateixos llibres –sí, sí, a vostè, senyor Acosta–, que no tenim els mateixos referents. I malgrat el supremacisme que ha tingut en la seva exposició, titllant de baix nivell cultural la resta de diputats d'aquesta cambra, dos apunts. El primer: la moció és d'Esquerra. Ha parlat de la moció del PSC; per tant, estaria bé llegir-se la moció. I, després, que el conseller Lluís Puig és de Junts per Catalunya; per tant, una altra confusió que vostè ha tingut. Potser llegeix moltes coses, però no es llegeix la moció que hem presentat.

I sap vostè qui era Lluís Companys? (*Veus de fons.*) Va ser el president..., va ser el primer president del Parlament de Catalunya..., l'únic líder escollit democràticament a tot Europa i assassinat pel feixisme. Aquest va ser Lluís Companys.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat

302-00116/15

I el punt dinovè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades; també representants funcionaris del sector de la discapacitat de la Generalitat de Catalunya que ens acompanyen i ens segueixen... La moció que hem presentat, com ja vam exposar en aquesta interpellació, té com a finalitat el compliment dels drets per a persones amb discapacitat, els quals ja venien recollits a les normatives, i fem especial referència a la Convenció internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat, i en concret a l'article 27, referit al treball i ocupació.

En aquest marc en concret, la moció sí que fixava la mirada insistint en que l'Administració de la Generalitat, i en el marc de la funció pública, havia de garantir aquest compliment íntegre i esdevenir exemplar. La moció completa, d'onze punts originals, amb subapartats..., la majoria dels quals per donar una resposta a un problema que ens trasllada el col·lectiu afectat.

Hi havia convocatòries –i ho diem així– públiques en les quals no s'havia respectat per dret la via de reserva a persones opositores amb discapacitat legal reconeguda. N'hi ha molts exemples, que vam dir, senyor conseller, que li podríem passar la carpeta amb les diferents convocatòries, però n'hi havia una de recent, per exemple, del

grup de serveis penitenciaris 9197, de 4 de juliol de 2024. I en altres casos, i fruit dels processos d'estabilització, s'haurien assignat places amb caràcter d'adscripció provisional i no permanent, i persones amb discapacitat es veien forçades a concursar amb tota aquesta afectació i perjudici. Per exemple, la convocatòria PRE/2224, de 2025, de 13 de juny, recent també, de l'escala auxiliar administrativa.

D'altres havien optat per recórrer a aquesta via judicial i teníem ja doctrina i jurisprudència del Tribunal Suprem. Per tant, teníem contenciosos administratius, però el Tribunal Suprem –i això sí que ho volíem deixar clar– havia ja dictat doctrina anul·lant part d'aquests concursos de l'Administració, i també aplicable a aquests processos d'estabilització temporal..., la reserva legal per a persones amb discapacitat contemplada i incompliment amb caràcter general de l'article 59.1 de l'EBEP. Per tant, dèiem que aquesta moció era necessària per donar compliment legal a tot això.

Fèiem referència també a vulneració dels articles, que així les sentències ho reflectien..., d'articles de la Constitució espanyola, en concret de l'article 14, el 23.2 i el 103.

Cal tenir en compte que tota adscripció provisional de plaça està comportant a la persona amb discapacitat legal reconeguda l'obligació de participar en un concurs general de mèrits i capacitats convocat per l'Administració. Per tant, això no vol dir que es doni a tots els departaments de la Generalitat, però vull dir que sí que hi ha departaments i cossos i escales en concret en que s'està donant aquesta circumstància.

Dèiem també en la moció de complir de forma rigorosa i sense dilacions amb aquesta quota no inferior al set per cent, ja siguin processos de torn lliure o de promoció interna, i que la situació de reconeixement legal de la discapacitat, que pateix llargues llistes d'espera a Catalunya, doncs, no sofreixi més dilacions en el temps. Per tant, aquests dictàmens vinculants dels equips de valoració i orientació..., n'hauríem de reforçar aquests equips, i més en puntes..., quan hi hagi convocatòria de concursos de processos selectius.

Dèiem de garantir tot l'anonimat en aquests processos selectius de les persones que hi participen. I això sembla que sigui anecdòtic, però és que ara tenim, miri, exemples ja de llistats publicats públicament, com aquestes oposicions de l'Institut Català de la Salut, on hi apareix el nom i cognoms de tothom. Sí que hi ha els DNIs codificats, però tothom pot fer safareig –perdonin– de la nota que ha tret el seu company. Jo crec que això tampoc no és respectar l'anonimat. I hi ha queixes, ja, que han arribat a l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

Quant a la inclusió laboral de les persones amb discapacitat intel·lectual, ja vam dir que volíem ampliar la jornada laboral actualment fixada en vint-i-cinc hores setmanals, perquè entenem que si volem guanyar en autonomia i en poder adquisitiu hem de vetllar també per aquests processos de socialització al propi entorn laboral. Ja no estem dient una jornada de trenta-set hores i mitja, però sí ampliable a la fixada actualment, que és de vint-i-cinc hores.

Per tant, l'Administració de la Generalitat entenem que ha de posar tots els mitjans que estiguin al seu abast perquè tampoc es doni cap tipus de discriminació a les persones amb discapacitat. I això, a més, s'aconsegueix sensibilitzant i formant els servidors públics.

Per tot plegat, hem posat deures a la Direcció General de Funció Pública, la qual és plenament conscient de la seva actuació. Ha de poder corregir i actuar, d'ara endavant, millor i sempre ajustada a la llei; al contrari, la seva actuació tindria conseqüències de frustració de l'efectiva integració laboral de les persones amb discapacitat.

I a continuació ja parlaré de les esmenes.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per presentar-les, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Totes les persones tenen el dret a treballar i a guanyar-se la vida. Sembla obvi. Doncs no deu ser-ho tant, si tenim en compte que la taxa d'activitat de les persones amb discapacitat és considerablement més baixa que la de la resta de la població, cosa que suggereix que encara hi ha barreres importants per al seu accés i permanència al mercat laboral.

I aquest dret, a més a més, és especialment important en el cas de les persones que es troben en situació de discapacitat: treballar és important per assolir una situació socialment i econòmicament més estable i independent, per ser els que prenguin el control de la seva pròpia vida.

La Convenció internacional de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, de compliment obligatori, un cop ratificada per l'Estat espanyol, estableix a l'article 27 –i ho llegeixo textualment– que «les persones amb discapacitat tenen dret a treballar» i a fer-ho «amb la feina de la seva elecció». Per tant, correspon als poders públics garantir l'accés a ocupació sense cap discriminació, guanyant el mateix salari que les altres persones, amb les mateixes condicions de treball i els mateixos drets laborals i sindicals.

Malgrat aquesta obligació, la igualtat està lluny d'assolir-se encara a dia d'avui. D'aquí la necessitat d'una normativa com la vigent, que estableix que les empreses públiques i privades amb cinquanta treballadors o més hauran d'assegurar que almenys el dos per cent de la seva plantilla siguin persones amb discapacitat. Un objectiu que, tot i modest, segueix sent encara un repte per conquerir.

Segons la convenció de Nova York, a la que feia referència anteriorment, les administracions públiques han de fer formació per a persones amb discapacitat, contractar persones en aquesta situació en el sector públic i garantir que els treballs estiguin adaptats a les seves necessitats a través de la implementació d'ajustos raonables. Correspon, per tant, també a les administracions públiques el compliment d'aquesta quota de reserva respecte al contingent total de funcionaris i de personal laboral, vetllant perquè no es doni cap discriminació per raó de discapacitat.

Correspon a la Generalitat i al seu sector públic assenyalar el camí a seguir al sector privat, quelcom que té tot el sentit, tenint en compte que és la responsable de controlar el compliment de la quota de reserva del dos per cent al sector privat a través de la Inspecció de Treball. I, malgrat tot, l'objectiu no sembla haver-se assolit encara. La manca de dades específiques sobre funcionaris amb discapacitat de la Generalitat prou actualitzades dificulta una avaluació precisa del compliment dels seus compromisos en matèria d'inclusió laboral.

Així mateix, la reserva de places en les ofertes d'ocupació pública i l'existència de programes de suport a la inserció laboral són indicis prou fundats d'una aposta seriosa per la inclusió. Però cal mantenir aquesta aposta estratègica per la inclusió laboral a través de l'ocupació a l'Administració i al sector públic de la Generalitat i, per tant, cal adoptar mesures necessàries per garantir aquest set per cent de places per a persones amb discapacitat als processos de torn lliure i de promoció interna, segons la normativa vigent, amb l'horitzó del deu per cent que deriva de la normativa comunitària i amb l'objectiu, primer, d'assolir i, en segon lloc, de mantenir el dos per cent de la quota de reserva del total d'empleats públics, si més no en primera instància, sense renunciar a seguir avançant.

Però, per fer-ho possible, cal que els processos de selecció es donin amb prou freqüència com per cobrir les necessitats de personal tant en l'Administració com al sector públic de la Generalitat, així com garantint que la participació de les persones en situació de discapacitat es doni en condicions d'equitat, particularment pel que fa als processos d'estabilització de places de les persones que hi han accedit per via de reserva, així com també, en general, per agilitzar els processos de reconeixement de discapacitat i l'obtenció de dictàmens sobre les seves condicions emesos pels EVOs, amb la finalitat d'acreditar la seva condició i accedir a aquests processos selectius.

Hem de plantejar-nos quina legitimitat tindria la Inspecció de Treball per exigir a les empreses privades el compliment de les seves obligacions legals si des de l'Administració i el sector públic de la Generalitat no s'aplica estrictament la normativa, beneficiant-se de l'aportació d'aquestes persones sense la seva riquesa, sense la diversitat que representen per fer de l'Administració un espai més humà, més amable i socialment més eficaç.

Acabo, president. Cal ser coherents i, sobretot, cal ser inclusius. Cal donar a les persones l'oportunitat de desenvolupar totes les facetes de la seva vida i demostrar el seu potencial, que és molt i que sense cap mena de dubte és molt valuós per posar-lo al servei de tota la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats, diputades... Agraïm aquesta moció que ha defensat la senyora Berenguer. És una bona moció en el diagnòstic que fa del problema. És una bona moció en les propostes que es fan, es nota que les ha treballat amb l'associació que agrupa els funcionaris de la Generalitat de Catalunya que tenen una discapacitat i que respon molt a les demandes que aquest col·lectiu està plantejant.

De la discussió d'aquesta moció, de la interpellació i del treball que està fent aquesta associació, se'n deriva una qüestió que no és menor. En la seva resposta, el conseller Dalmau parlava de que la xifra de persones amb discapacitat avui comptabilitzades a la Generalitat..., és de 2,87. Podríem dir que hem superat l'objectiu que marca la normativa estatal, en el que situa un dos per cent de compliment de la quota de reserva de la discapacitat, però, en canvi, podríem ser més crítics en relació amb aquest objectiu quantitatiu assolit en la qualitat del tracte inclusiu de l'Administració de la Generalitat amb les persones amb discapacitat que treballen en el si de l'Administració. En el fons, el que planteja la demanda avui del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no és tant insistir en l'objectiu del dos per cent, que ja està assolit, sinó insistir en la capacitat de que la inclusió laboral sigui efectiva i en que hi ha molts malestars vinculats a la incorporació de persones amb discapacitat en l'Administració, en els processos de selecció, amb la possibilitat de progressar professionalment en el si de l'Administració.

Jo aquí hi afegiria, a més a més, que la incorporació de persones amb discapacitat a l'Administració és encara més complexa, més difícil i on segurament les dades no són tan positives amb el col·lectiu de persones amb discapacitat intel·lectual, on hi ha molta feina encara a fer.

I, finalment, tot plegat evidencia la necessitat que, més enllà del compliment de la quota de reserva, el que li convé al país és una estratègia global d'inserció laboral de les persones amb discapacitat en el si de l'Administració de la Generalitat, i no només en el si de l'Administració Generalitat, sinó en el conjunt de les administracions locals. Hem de recordar que les persones no viuen només al voltant dels recursos que directament gestiona la Generalitat de Catalunya situats a Barcelona, situats a les capitals de vegueria, sinó que hi ha moltes persones amb discapacitat vivint en el conjunt del país que podrien trobar l'oportunitat de trobar un lloc de treball en l'Administració local, en el consell comarcal, en l'ajuntament del municipi on resideixen.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem plantejat a aquesta moció de la senyora Berenguer sis esmenes, la majoria de les quals han estat acceptades o transaccionades, cosa que li agraïm.

L'esmena número 1 posava l'accent en la discapacitat intel·lectual i, conseller, ens plantejàvem una ambició, que és que assolir l'objectiu del dos per cent..., hauríem de fixar un horitzó, i el situava en el 2035, d'assolir el cinc per cent de quota de reserva. Aniria més enllà d'allò que estableix la normativa bàsica de l'Estat, però marcaria un objectiu ambiciós per respondre a un problema que continua existint –la senyora Lozano ara en parlava en la seva intervenció–, perquè, efectivament, el col·lectiu de persones amb discapacitat és el col·lectiu que té més dificultats d'inserció en el mercat de treball, i el col·lectiu de persones amb discapacitat intel·lectual encara més, la seva taxa d'activitat gira al voltant d'un vint-i-quatre per cent. Per tant, esmena número 1, referència a la discapacitat intel·lectual i referència a aquesta ambició de cara al 2035.

Dos, esmena número 2, que les convocatòries per a la discapacitat intel·lectual deixin de ser una expressió puntual –l'última convocatòria va ser l'any 2018–, sinó que siguin anuals i obligatòries.

Quatre, esmena número 3, que l'hem retirada, perquè és una qüestió que ens consta que, efectivament, ja està en aquests moments resolta.

Esmena número 4, establir adaptacions, una guia d'adaptacions per tal d'ordenar els criteris tècnics i els recursos específics per a cada tipus de discapacitat. Em sembla que és un bon instrument que el Govern hauria de tenir.

Esmena número 5. La creació en el si de cada departament de la Generalitat d'una unitat de suport a la inclusió laboral. És un model que l'Estat ha començat a implementar i que reforçaria les capacitats dels departaments de tindre gent especialitzada en l'acompanyament a les persones amb discapacitat a la feina. Avui part del malestar de les persones amb discapacitat és que quan s'incorporen a treballar a la Generalitat, singularment quan són persones amb discapacitat intel·lectual, se senten molt soles, molt poc acompanyades, i molt sovint aquests processos tenen el risc d'acabar fracassant.

I, finalment, senyor president, l'esmena número 6, que és presentar un informe anual en aquest Parlament per poder fer seguiment d'unes dades que massa vegades no tenim.

Senyora Berenguer, l'hi agraïm, i tindrà el nostre suport.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bé, bon dia. Gràcies, president. Honorable conseller, diputades, diputats... En primer lloc, nosaltres, des del nostre grup, també volem agrair aquesta moció, presentada per la diputada Berenguer, del Partit Popular. Ja li va agrair el propi conseller en la seva interpellació el to i el fons de la temàtica que plantejava. I és que creiem que aquests temes tan sensibles per a la societat i per a les persones a les que van adreçades aquestes polítiques s'han de tractar des del respecte i des del rigor.

En la moció conflueixen diferents aspectes importants de polítiques públiques, com són la funció pública i la situació de la discapacitat de moltes persones –discapacitat física, psíquica o sensorial–, que requereixen, com ja s'ha dit, un tracte específic en els seus llocs de treball. I, clar, per això coincidim majoritàriament en la moció. No en tots els punts ni en la seva literalitat, i per això les esmenes que hem presentat són molt tècniques.

Evidentment, cal garantir que l'Administració, en aquest cas la Generalitat, doni exemple i compleixi estrictament amb la Convenció internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat i que tinguin la possibilitat d'accedir a aquests llocs de treball i que, un cop aconseguides i superades les proves, tinguin un entorn obert,

inclusiu i accessible. De fet, la Generalitat, aquest Govern, ja garanteix unes condicions de treball a les persones amb discapacitats, i ho fa mitjançant la valoració dels llocs de treball i fent les adaptacions que siguin necessàries en funció de la diversitat funcional i fent una valoració dels riscos de cada persona.

I, mirin, la informació sobre el percentatge de places es pot consultar al Banc de dades d'ocupació pública; està actualitzada, la informació. I al mateix temps, com estableix el TREBEP, a les ofertes públiques d'ocupació s'ha de fer la reserva del set per cent del total de les places objecte de l'oferta, i, dintre d'aquestes, un dos per cent específicament per a persones amb discapacitat intel·lectual.

A 31 de desembre del 2024, les persones amb un grau conegut de discapacitat que treballaven a la Generalitat de Catalunya..., era de 5.678 persones. Això suposa, com ja s'ha dit, aquest 2,87 per cent del total. Actualment es mantenen aquests percentatges i l'oferta pública d'ocupació d'aquest 2025 ha previst aquesta reserva d'un set per cent del total de les places; òbviament, d'un cinc per cent de les persones amb algun tipus de discapacitat i del dos per cent per a persones amb discapacitat intel·lectual.

La nostra esmena en el punt número 2 anava en el sentit que la via de reserva només s'aplica en els processos de selecció, però no en la provisió dels llocs de treball. De fet, hi ha sentències que així ho determinen. En les persones que ja tenen reconeguda la condició legal de discapacitats es prioritza l'emissió del dictamen de l'EVO a fi de poder participar en la via de reserva en els processos selectius. Cada departament de la Generalitat elabora els seus llistats amb els dictàmens per tal de que facin les valoracions convenients. Durant el 2024 es van fer un total de 3.324 dictàmens d'adaptació en tot el territori de Catalunya. El pla de xoc aprovat pel Govern vol incorporar modificacions en el reglament de selecció i en diferents mesures d'agilització per reduir els temps de durada dels processos.

I ja ho va dir l'honorable conseller en la interpellació, que es faria un grup de treball de seguiment amb tots els altres grups. El Govern evoluciona amb el programa DIL cap a un nou model de plena inclusió, amb el necessari consens, amb la representació sindical, i elaborarà un nou model d'inclusió.

I, finalment, a cada departament el servei de prevenció valora els llocs de treball específics i avalua la compatibilitat i l'estat de salut de les persones amb discapacitat, amb els riscos i les condicions de treball. I després les unitats de recursos humans determinen les adaptacions que calen.

Per descomptat, cal formació contínua per a aquestes persones amb discapacitat reconeguda i l'assignació de referents laborals. També cal sensibilitzar tots els servidors públics, designant a cada departament una persona referent en matèria de discapacitat intel·lectual, fent la formació específica per a aquests referents, elaborant també guies i materials didàctics i formatius per tal de tenir pautes d'actuació. I, quan hi ha problemes, també establint els canals de reclamació adequats perquè es puguin denunciar possibles casos de discriminació. I també que sàpiguen que s'ha habilitat la bústia de consultes en aquesta matèria. I, per descomptat, seguir mantenint l'exempció en la taxa d'inscripció en els processos selectius a les persones amb discapacitats.

En fi, acabo, president. Sensibles, coneixedors de les problemàtiques, nosaltres també ens hem reunit amb la futura associació de funció pública de discapacitats, aquest Govern de tothom, també de les persones que més ho necessiten.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Diputats, bon dia a tothom. Hi ha silencis que fan més mal que els crits, i n'hi ha un avui que ens hauria d'incomodar profundament: el silenci que envolta tants funcionaris amb discapacitat congènita o sobrevinguda que, després d'un recorregut duríssim, entren a l'Administració i hi troben una benvinguda formal, però un suport absent. Són reconeguts per haver superat unes oposicions, però invisibilitzats quan volen desenvolupar la seva carrera.

Aquesta moció no va de lletra petita ni de tràmit parlamentari, va de rostres reals. Com el d'una treballadora que, després de quinze anys de servei públic, es va veure obligada a renunciar a un trasllat perquè ningú va tenir els pebrots de garantir que el seu nou lloc de treball també estaria adaptat. Ningú. I això malgrat haver demostrat que era capaç de fer bé la seva feina i d'adaptar-se amb rigor i compromís.

Diuen els companys funcionaris amb discapacitat que allò que se sent més sovint és «ja ho adaptarem després», però aquest «després», conseller, i em sembla que està per aquí, es fa etern o no arriba. I mentrestant tornen a justificar allò que ja van acreditar, a demanar allò que hauria de ser immediat, a conviure amb la sensació que un cop dins el sistema ja no els vol continuar veient.

Diputats, això no és un cas aïllat, és una pauta, una fallida de fons. Perquè no només es tracta de manca de places adaptades amb concurs de trasllat, sinó també de l'absència d'acompanyament real, de la manca de seguiment institucional, de la indiferència silenciosa. Tornem-hi, silenci. No hi ha referents professionals clars, ni protocols àgils, ni sistemes que valorin els professionals amb discapacitat. I si no es veuen –i creguin-me que sé de què els hi estic parlant– no és perquè no existeixin –vostès bé que existeixen, malgrat que jo no els veig–; és perquè no els volen veure, és perquè no els volen mirar.

Darrerament, estudiant amb deteniment el marc normatiu, m'he fet una pregunta que voldria compartir amb tota aquesta cambra: per què la reserva de places per a persones amb discapacitat no s'estén també a la promoció interna, a la provisió de llocs i a la carrera professional? La resposta no pot ser jurídica, perquè el marc legal ja ho permet: el Decret legislatiu 1/1997 i el Reial decret legislatiu 5/2015 estableixen clarament la igualtat d'oportunitats i el dret a les adaptacions durant *tota* la vida administrativa. No sé si algú no ho ha sentit, però la paraula clau és «tota». Són drets vius, no condicions d'entrada.

I sí, des de Junts –que d'aquí unes setmanes farem cinc anys i estan tots convidats a felicitar-nos– assumim que tenim la responsabilitat d'haver format part de govern, i això no ens exonera; tot el contrari, ens obliga. Per això avui, diputada Montserrat Berenguer, votarem a favor d'aquesta moció, però sobretot votem a favor d'una administració que no s'escudi en els formalismes per eludir allò que és essencial. Cal establir reserves reals en cada fase del recorregut professional. Cal publicar dades. Cal dissenyar suports concrets. El que cal és actuar.

I, arribat a aquest punt, em pregunto: què són els drets? Mirin, per a mi els drets són com la tramuntana en una vinya de l'Empordà: invisible, exigent i imprescindible per donar sentit i autenticitat a tot el procés d'elaboració dels nostres grans vins de l'Empordà. Perquè els drets no són un mal maridatge; tot el contrari, són el maridatge perfecte.

Gràcies, diputat Colomines, per les seves aportacions. Diputada Berenguer, agrair-li l'acceptació i transacció d'algunes esmenes. Celebro especialment que hagi acceptat l'esmena que fa menció al punt 7 bis.

I acabo amb una situació que ens han fet arribar i que exemplifica al detall tot el que he intentat exposar-los. Un funcionari amb discapacitat ens deia que quan li van dir que la seva discapacitat ja no comptava va sentir que ell desapareixia, no la seva discapacitat. Diputats, no permetem que cap treballador públic se senti invisible dins la institució que ha ajudat a construir, perquè només una administració que tracta amb dignitat tothom pot representar amb dignitat tota una nació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Actualmente existe una ley que regula el empleo público en las personas con alguna discapacidad, el Real decreto 227/2024, del 3 de diciembre, y el estatuto básico del empleado público. Cumplir con la ley vigente no es un punto exigible, es una obligación que tenemos todos los ciudadanos y, por supuesto, la Administración pública, aunque socialistas y separatistas tengan una cierta tendencia a creer que ellos están por encima de esas minucias legislativas y que se las pueden saltar cuando les venga en gana.

Para VOX no debería ser necesario plasmar en ningún sitio cosas como que las personas con discapacidad deben tener las mismas oportunidades reales para acceder a un empleo público o que la Generalitat debe ser un empleador ejemplar –no actuar como un obstáculo para según qué personas–, o el acceso de la formación continuada para todos los trabajadores o defender procesos de selección transparentes y anónimos para todos los candidatos. Son cosas obvias, pero está claro que no se están cumpliendo.

Sabemos que existen personas y asociaciones que exigen una inclusión real, y en VOX estamos totalmente a favor y cuentan con todo nuestro apoyo. Nos parece lo justo. Lo que nos parece un pelín exagerado son las regularizaciones de empleo retroactivas o la adjudicación definitiva de plazas sin previamente haber valorado la adecuación o capacidad para un puesto de trabajo. Porque, verán, la igualdad y la inclusión real pasan por eliminar determinados privilegios que no se relacionan con el tipo de discapacidad.

Ahora bien, este no es el gran problema con el que deben enfrentarse actualmente las personas con discapacidad. El gran problema es el cuello de botella de la Administración pública para el reconocimiento de esa discapacidad y para la obtención de ayudas para poder vivir. Tanto el Govern de *no deixar ningú enrere* –de Esquerra Republicana, PSC y Comunes– como el actual Govern *de tothom* –PSC, Comunes y Esquerra Republicana– resulta que han dejado a varios miles de personas dependientes y discapacitadas no atrás, no, directamente tiradas en la cuneta. Y han gobernado para su propio beneficio y para el de sus amiguetes y afines de partido cubriendo de oro a todas sus empresas, como han hecho con la DGAIA.

El año pasado, mientras el departamento de «desfalcos sociales», de la mano de los socialistas, dejó morir a más de nueve mil personas dependientes sin una mísera ayuda, los años anteriores, 2023 y 2022, ese mismo departamento, capitaneado en esos momentos por Esquerra Republicana, dejó morir a doce mil y trece mil personas dependientes y discapacitadas, respectivamente, sin tenderles una mano. La verdad es esa; esa y que socialistas y separatistas, siempre a la par, llevan décadas más preocupados por abanderar la agenda ideológica *woke* que por las personas vulnerables y, sobre todo, dependientes que sufren trámites lentos, falta de apoyo y discriminación real mientras ustedes dedican sus esfuerzos y nuestro dinero a pintar los pasos de cebra color arco iris o a poner falda a los «muñecajos» de los semáforos.

El Partido Popular vuelve a empezar la casa por el tejado. No ven que esta moción es maquillaje del malo para el Partido Socialista, de ese que llevaba el otro día el señor Pedro Sánchez. Lo primero –lo primero– es acabar con la lista de espera de dependencia. Lo primero es dedicar todos nuestros recursos a evitar que ni una sola persona con dependencia o discapacitada vuelva a morir sin la ayuda que le corresponde. Y lo primero es reforzar los equipos de evaluación de discapacidad cueste lo que cueste.

Y, miren, podemos todos los grupos dar apoyo a todos los puntos de esta moción. El caso es que desde VOX nos parece una propuesta que es una alfombra roja para que se exhiban los socialistas y los separatistas, haciéndoles el juego y permitiéndoles pasear toda su hipocresía. Porque, señores del Partido Popular, les recuerdo que son ellos los responsables de pisotear los derechos y las vidas de las personas dependientes y de las personas discapacitadas, y, si no, que se lo pregunten a los enfermos de ELA.

Podemos seguir desviando el foco de la atención que incomoda, pero ya saben que en VOX somos más de señalar el problema y de encararlo. Y el problema, el verdadero problema, es que las personas con discapacidad, las personas con dependencia no tienen para vivir porque, como dice la UCO, el Partido Socialista, que está de corrupción hasta las cejas, se gasta el dinero de nuestra hucha en Jéscas, en Anaíses y en Carlotas, que –cito literalmente– «se enrollan que te cagas». Ahí es donde va a parar el dinero de nuestros impuestos.

En eso es en lo que se lo gastan los socialistas. Recuérdenlo ahora, que es la hora de hacer la declaración de la renta.

Muchas gracias.

El president

Torno a repetir que aquestes acusacions generalitzades són absolutament inadequades. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Diputats, diputades, conseller... Tenim una moció que trobem oportuna, que presenta molts bons punts; una moció que, a més a més, després de les aportacions de la resta de partits, creiem que ha quedat també molt millorada. Però és recurrent –i sembla mentida que hagi de ser així– que haguem de recordar que l'Administració pública ha de ser la primera en complir allò que ella mateixa signa, perquè, si no, com exigim després a la societat que compleixi amb allò que no es compleix a dintre de casa? I això, evidentment, inclou el dret de les persones amb discapacitat a treballar en l'Administració, però en condicions d'igualtat; no només a treballar, sinó en condicions d'igualtat.

La reserva de les places públiques sabem que hauria de ser aquest set per cent per a persones amb discapacitat. En les esmenes –molt oportunes– s'ha incorporat el dos per cent de persones amb discapacitat intel·lectual, però també estem d'acord en que aquests percentatges haurien de ser més ambiciosos, apuntar més amunt i incrementar d'aquesta manera, de manera fàctica, la inclusió dintre de l'Administració pública.

La realitat està molt lluny d'aquestes dades. Entre 2010 i 2020, a Catalunya aquest percentatge no arribava ni al tres per cent. I, a més a més, la majoria de les places que s'han reservat són en categories de baixa qualificació –de vigilàncies, auxiliars, suports administratius–, i, mentrestant, moltes persones amb discapacitat continuen excloses de llocs de responsabilitat i de funcions tècniques. I d'aquesta manera no només s'incompleix la llei, sinó que també es desfigura el sentit real de la inclusió. Perquè no es tracta només de cobrir les quotes que marquem, sinó també de garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom, independentment de les capacitats.

No n'hi ha prou, per tant, a més a més, que la llei garanteixi l'accés, com molt bé ens ha recordat el diputat Isaac Padrós. Un cop dins, cal que els llocs de treball s'adaptin a les necessitats de les persones, i això vol dir revisar tasques, proporcionar eines adequades, acompanyar cada cas amb sensibilitat. Perquè l'Administració sí que ha de ser àgil, sí que ha de ser coherent, però també volem una administració humana. I això implica deixar enrere tota aquesta visió creiem que assistencialista i assumir que la discapacitat forma part de la realitat laboral, que no és una excepció, sinó una part imprescindible del conjunt.

Veiem també que s'ha incorporat una esmena per agilitzar les acreditacions de discapacitat. Creiem també que és molt oportuna. Ara s'està al voltant d'un

any de temps d'espera per rebre una primera resposta i iniciar la valoració. Si amb aquesta esmena que avui es recull es fa efectiva i realment es poden escurçar aquests temps i disminuir la burocràcia, doncs, benvinguda sigui.

Només fent aquesta feina ben feta, la Generalitat després podrà tenir la legitimitat que necessita per enviar Inspecció de Treball a garantir el compliment que han de fer des de les places privades, al sector privat, amb la seva reserva del dos per cent, que tampoc no s'està complint. Però és difícil enviar Inspecció si realment no complim això ni dintre de casa.

Quan l'Administració reflecteixi aquesta complexitat, aquesta riquesa de la societat a la que està servint, llavors podrem dir que és una administració realment pública. I només així també podrem començar a reparar aquesta desconfiança i aquest cansament de tantes persones que piquen a la porta un any darrere l'altre i sempre troben el mateix silenci.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No disposem de dades del 2025, però, si mirem les del 2023, veurem que la taxa d'ocupació de les persones amb discapacitat és molt inferior a la de la resta de la població activa. I aquesta diferència no es deu a manca de talent o de voluntat, sinó als obstacles estructurals, prejudicis socials i incompliments legals que perpetuen un model exclouent i discriminatori.

El marc regulador existent no acaba garantint la igualtat d'oportunitats ni corregeix el dèficit històric pel que fa a la seva incorporació al món laboral. Les persones amb discapacitat no són cap minoria que calgui protegir paternalistament, com reflecteixen algunes visions simplistes, sinó ciutadans de ple dret que aporten talent, esforç, compromís, valor i punts de vista diferents a les organitzacions i empreses.

La seva contractació no és una càrrega, sinó una oportunitat; una oportunitat que certament requereix adaptar llocs de treball i suprimir barreres físiques, però també, i sobretot, trencar barreres actitudinals basades en prejudicis. Sovint l'Administració pública aprova marcs legals estrictes i complexos i exigeix belligerantment a tercers allò que és incapaç de complir ella.

Aliança Catalana creu fermament que l'Administració és aquí per donar exemple. I donar exemple no és parlar contínuament de plans d'inclusió o de programes d'inserció o de compromisos estratègics, sinó aplicar diligentment les lleis i acords presos, sense demora ni excuses.

No tenim dades públiques del 2025 que acreditin que aquesta institució compleix amb el percentatge del set per cent aprovat per llei pel que fa a la reserva en promocions internes. Aquesta manca de dades i de transparència fa pensar que no som exemple de res i que cal revisar i auditar el grau de compliment de l'Administració pública catalana.

És per això que donarem suport a la moció.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bé, els nostres agraïments a tots els grups que han aportat esmenes. La moció, com he dit, partia d'onze punts, àmplia, altament inclusiva, per a aquesta defensa de les persones amb discapacitat. No hem acceptat aquelles esmenes que en podrien reduir el contingut, que suposaven pèrdua de drets o desdibuixaven.

De les esmenes, hem considerat necessari tot el que és la incorporació del sector públic a la Generalitat. Ens hem concretat i centrat en l'Administració de la Generalitat. Pot ser una referència a d'altres administracions públiques catalanes –ajuntaments, consells comarcals, diputació–, però havíem de centrar el tema en algun punt.

Percentatge encaminat al deu per cent de la plantilla... Sí que Esquerra Republicana ens havia fixat el 2035, però vèiem que era un termini massa llarg i, per tant, havíem de poder avançar això i hi hem ficat un interval. Transaccions com la revisió dels llocs de treball adjudicats provisionalment; important, aquest tema, precisament per a aquestes places definitives i aquesta afectació que està tenint en moltes persones amb una discapacitat..., o una discapacitat sobrevinguda.

I, per anar acabant, la formació sí que és continuada, sí. Per sensibilitzar, n'hi ha que amb vint-i-quatre hores no en tindrien prou, això ha quedat evidentment palès. Necessitarien teràpia de xoc i continuada, i tot i així ja ho veuríem, perquè on hi ha discapacitat emocional..., és difícil presentar una moció, però ja plantejaré alguna proposta per al proper Ple.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 16, 17, 18 i 19 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Començarem les votacions. El senyor Alejandro Fernández demana la paraula. Per què demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, president. Perquè voldria traslladar, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, un doble agraïment.

Un primer agraïment al Govern de Catalunya, començant pel seu president, Salvador Illa, i per al conjunt de formacions polítiques per les paraules de condol i de reconeixement cap a l'Esperanza García davant del seu tràgic traspàs. La veritat és que reconforta moltíssim veure que tothom coincideix que l'Esperanza va dignificar l'activitat política, i aquest reconeixement i agraïment compensen, ni que sigui una miqueta, doncs, les, en fi, circumstàncies terribles d'una persona que ens abandona tan jove. Per tant, moltíssimes gràcies de tot cor a tots vosaltres.

El segon agraïment és també per a vostè, per al president del Parlament de Catalunya, per l'oferiment de glossa que ens ha traslladat. Nosaltres en parlarem amb la família. Reiterem l'agraïment i ja, en tot cas, li traslladarem, als efectes oportuns, el que ells decideixin.

Moltíssimes gràcies, de debò.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, senyor diputat.

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. Sí, la diputada Elena Díaz demana la paraula.

Elena Díaz Torrevejano

Sí, president. Era per demanar votació separada.

El president

Sí.

Elena Díaz Torrevejano

A la moció del punt número 19, sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat, voldríem demanar votació separada del punt 7 bis i dels punts 9 i 13. Aquests dos darrers es podrien votar conjuntament.

El president

Ja estava previst de fer votació separada en els tres casos. I en la mesura que ja ho tenim articulat en aquests termes, i que és el mínim consens respecte d'altres grups parlamentaris, mantindrem l'esquema de la votació, amb els tres punts votats separatament. La senyora Mònica Sales demana la paraula.

Mònica Sales de la Cruz

Sí, president. Li demanem la paraula per demanar la lectura del punt 7 bis d'aquesta moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat. És un punt transaccionat amb nosaltres i en voldríem fer la lectura.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Perfecte. Procedirem a fer la seva lectura en el moment que votem aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona (continuació)

302-00113/15

Comencem, doncs, votant els diversos punts de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona.

Comencem votant el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat acordat per 85 vots a favor, 11 vots en contra i 37 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap vot en contra i 63 abstencions.

Votem a continuació el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 112 vots a favor, 6 vots en contra i 15 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, 10 vots en contra i 45 abstencions.

Molt bé. *(Pausa.)* Una discussió interna entre la Mesa, que a vegades passen, aquestes coses.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el patrimoni cultural (continuació)

302-00117/15

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el patrimoni cultural.

Iniciem la votació amb els punts 1 i 3 de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 59 vots a favor i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural (continuació)

302-00118/15

Votem a continuació la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural.

Iniciarem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 31 vots a favor i 34 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 3.a i 4.b de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 31 vots a favor i 34 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 59 vots a favor i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat (continuació)

302-00116/15

I, en darrer lloc, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat.

Començarem la votació votant de manera conjunta els punts 1, 1 bis, 2, 4, 5, 10.a, 10.b, 10.c, 11.c, 11.d, 12 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

També de manera conjunta votarem els punts 3, 7.b i 11.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Ara votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Demano a la diputada secretària primera de la Mesa, la senyora Glòria Freixa, que procedeixi a la lectura del punt 7 bis.

La secretària primera

«Revisar el lloc de treball adjudicat provisionalment a tots els funcionaris amb discapacitat que es troben afectats pels diferents concursos de trasllat vigents per tal que el puguin mantenir o canviar en cas de perjudici.»

El president

Votem, doncs, el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 11.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, d'acord amb la sol·licitud formulada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, i atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats prèviament, els comunico l'intercanvi de l'ordre de les mocions sobre la competitivitat dels sectors productius i sobre les polítiques de l'àmbit de treball, corresponents als punts 21 i 22 de l'ordre del dia. Per tant, el punt 22 de substanciarà després del punt 20, i el punt 21, després del 22.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat

302-00114/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; muchas gracias, presidente. Echamos en falta a la consejera de Derechos Sociales, que parece que no tiene mucho interés por el asunto. Pero, miren, nuestra moción... (*Remor de veus.*) Es verdad. Nuestra moción es muy directa. No hace falta que venga, porque la va a entender enseguida. Nuestra moción es muy directa; tiene un punto único, porque no nos andamos con rodeos. El problema con los menores extranjeros es muy claro: no los queremos en nuestras calles, no los queremos en los centros de menores. No volem acollir.

Durante años, los partidos separatistas, el Partido Socialista y la izquierda en general han jugado a ser los más progres del mundo, liderando las manifestaciones bajo el lema de «Volem acollir», poniendo al señor Puigdemont a ofrecer los puertos catalanes al servicio de las mafias de la inmigración ilegal y ofreciendo más facilidades que nadie para que los MENAs y, en general, los ilegales se establecieran en Cataluña.

Pero el postureo progre tiene consecuencias en los barrios, en los pueblos y en las ciudades. Tiene consecuencias en forma de machetazos, en forma de acoso a las mujeres, en forma de peleas, en forma de bandas juveniles y de inseguridad en general.

Y esto lo sabe cualquiera que haya tenido un centro de MENAs al lado de casa o cualquiera que se haya cruzado con un grupo de MENAs en la calle. Aquí todos se burlaban y criminalizaban a VOX por ser el único partido que desde su fundación ha pedido acabar con este descontrol de los MENAs en España. Ahora, más de dieciocho mil MENAs después, en Cataluña ya nadie se ríe tanto.

Con esta moción queremos que el Parlamento de Cataluña manifieste de forma clara su compromiso con la seguridad de los catalanes y en contra de la llegada masiva de extranjeros a nuestra región, e inste al Gobierno de la Generalitat a impulsar la repatriación de los MENAs a sus países de origen, de esos casi siete mil jóvenes emigrados solos que actualmente hay en Cataluña, que desde 2016 ha acogido nada menos que a 18.440 MENAs, de los cuales el noventa y cinco por ciento son hombres, el noventa y seis por ciento tiene más de dieciséis años, aunque sabemos que en muchos casos son mayores de edad, y el 93,5 por ciento provienen de Marruecos, del Magreb y de otros países subsaharianos.

Sabemos que el Gobierno de la Generalitat no tiene competencias para repatriarlos. Es cierto, pero se puede hacer mucho. Igual que pactan amnistías, pactan privilegios y competencias con el Gobierno de España, por una vez prioricen los intereses de los catalanes y pacten la repatriación inmediata (*aplaudiments*) de los miles de MENAs que hay en Cataluña.

Y exigimos la devolución de los MENAs a sus países de origen por varios motivos, expuestos en el enunciado del punto único de la moción. Porque su presencia en Cataluña genera inseguridad. Y eso es evidente desde el momento en que se pasean por los pueblos de Cataluña –como, por ejemplo, Piera– armados de machetes y bates para pegar a los jóvenes del pueblo. Y ustedes mismos reconocen que son incapaces de controlarlos. Porque la llegada de miles de MENAs está colapsando nuestros servicios sociales, y porque representa una gran injusticia social respecto a los catalanes que se encuentran en situación de vulnerabilidad.

Miren, no se pueden destinar 4.374 euros, que es lo que cuesta cada MENA en Cataluña, a cada uno de los miles de menores extranjeros que tenemos en nuestra región –y que muchos ni siquiera, como digo, son menores–, cuando el treinta y cuatro

por ciento de los niños catalanes están en el umbral de la pobreza, doce mil personas mayores están en lista de espera para obtener una plaza de residencia geriátrica y hay cincuenta mil familias en espera de una vivienda de protección oficial.

Un gobierno que atiende a los de fuera y abandona a los de casa es un gobierno indigno. (*Aplaudiments.*) En definitiva, nos oponemos rotundamente al reparto de MENAs a Cataluña. Señores de Junts, ni treinta ni ninguno; bastan tres MENAs para destrozar la paz de un pueblo.

Y, si no, que se lo pregunten a los vecinos de Dosrius, que hace unas semanas vivieron una situación límite porque tres MENAs hacían la vida imposible a los adolescentes del pueblo, con intimidación, robos y hasta una agresión sexual.

Ahora han pactado con Sánchez la llegada de treinta MENAs a Cataluña. Pero es que desde 2016 han llegado a Cataluña, como antes he dicho, más de dieciocho mil MENAs. Y, si no decimos basta, mañana serán otros tantos.

Es una cuestión de efecto llamada. Si el mensaje que la Generalitat traslada al otro lado del estrecho es que quien entra ilegalmente aquí es bienvenido en Cataluña y que aquí se les permite delinquir impunemente y se les pone una paga, es evidente que seguirán llegando en masa.

Quien entra ilegalmente en España debe ser devuelto de inmediato a su país de origen. Si son menores, con sus padres, y, si no, con las instituciones tutelares de sus países de origen. (*Aplaudiments.*)

Que si Mohammed VI tiene 500 millones para hacer un estadio de fútbol para el próximo mundial de 2030, seguro que también los tiene para cuidar de sus adolescentes absolutamente problemáticos. Y desde luego los catalanes (*aplaudiments*) no tenemos ni por qué sufrirlos ni por qué pagarlos.

Muchas gracias.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orríols Serra.

Sílvia Orríols Serra

Ja voldríem, els catalans, que la Generalitat invertís en els nostres fills el que inverteix en els MENAs. En només set anys, la seva arribada a Catalunya ha augmentat un 287 per cent. Vacances pagades indefinides: qui no s'hi apunta? Han generat un efecte crida devastador i han obligat els contribuents catalans a assumir-ne el cost econòmic.

Però aquesta no ha pas set l'única factura que hem hagut de pagar: robatoris, violacions, agressions, reincidència. Un reguitzell de greuges que ni tan sols podem denunciar en veu alta, perquè els de la talaia de la superioritat moral, des del confort i la casa enjardinada, ens diuen «racistes».

Des del Departament d'Interior no s'han atrevit a publicar dades sobre els delictes comesos per MENAs, però l'augment en certa tipologia delictiva, com robatoris amb força, agressions sexuals, atemptats a l'autoritat i desordres públics, està directament vinculat a aquest col·lectiu i a la resta d'immigrants il·legals que PSOE, Junts, ERC, Comuns i CUP regularitzen.

Als jutjats de menors no paren d'incrementar-se els internaments en règim tancat de MENAs detinguts per delictes violents. La vulneració flagrant de la llei d'extranjería per part de l'Estat espanyol i la passivitat còmplice del Govern català condemnen el nostre poble a la inseguretat i a la tensió i degradació contínues dels nostres serveis públics.

Mentre el senyor Puigdemont, embadalit, els anomena «nens», tot i les proves òsies que ho desmenteixen, i el PSOE empra el paternalisme institucional per justificar aquestes colònies pagades, els catalans guaitem incrèduls l'escena amb un esprai antivirolació a la butxaca.

Fa uns anys vam fer un referèndum per saber si volíem ser un estat lliure. Avui gairebé n'hauríem de fer un altre per saber si volem ser un país tercermundista. No cal, perquè tampoc n'acataran, evidentment, el resultat. M'equivoco? A vostès, la voluntat popular els rellisca.

Que l'Administració pública consideri que un avi jubilat del país n'ha de tenir prou amb 874 euros mensuals per viure després d'haver cotitzat tota la vida i alhora dediqui més de quatre mil euros mensuals a cada MENA no és un insult al nostre poble?

Potser si agafessin aquests quatre mil euros i els donessin mensualment al jovent del nostre país, augmentaria la natalitat i podríem pagar les pensions sense haver-nos-hi de jugar la vida.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. Tema controvertido, porque existe una diferencia clara en la manera de abordar este asunto. Están los que dicen que con la situación de los MENAs no ocurre nada, y están los que abordamos de forma directa y sin complejos este asunto desde la premisa de que sí tenemos un problema con este asunto.

Y el problema desde nuestra perspectiva es triple. Primero, la correcta calificación de MENAs. Se habla de niños y niñas que huyen de la pobreza y hasta de la guerra. Bien, el propio Observatorio Permanente de la Inmigración, dependiente del Ministerio de Inclusión, Seguridad Social y Migraciones, desmiente este discurso. El ministerio; no nosotros.

Datos de finales de 2024 muestran que, de los quince mil MENAs y jóvenes ex-tutelados en España, diez mil son marroquíes –en Marruecos, de momento, no hay guerra, que sepamos– y representan el sesenta y ocho por ciento. Por sexo, solo el seis por ciento son mujeres –dato curioso. Y, en cuanto a la edad media, oscila en los veinte años –muy jóvenes tampoco son.

Segundo, el problema de la asunción por parte de las comunidades autónomas de más MENAs sin los recursos necesarios por parte del Estado para poder atenderlos. Ante esto nos hemos encontrado con el total desentendimiento del Estado a la hora de responsabilizarse de cómo se atiende a estos menores. El Estado aquí actúa como un crupier, repartiendo cartas de forma indiscriminada.

Y tercero, el problema de los MENAs conflictivos, que, por los datos que se manejan, son bastantes. Y no es una invención buscada ni una voluntad de relacionar inmigración con seguridad. Son datos de los correspondientes organismos de las juntas locales de seguridad de los municipios, y son datos, sobre todo, de la realidad que nos trasladan los catalanes.

Piera recientemente, Masnou, Badalona, Dosrius, Castelldefels, Barcelona son ejemplos de que centros de MENAs han sido conflictivos y siguen siendo conflictivos y que han despertado protestas vecinales. Por lo tanto, supongo que los vecinos no serán los que no tengan razón.

Pero hay una premisa aún más básica en todo esto, y es que los MENAs con quien mejor están es con sus padres en sus países de origen. Porque partimos de una posición muy hipócrita si aceptamos a MENAs de forma continuada y no pedimos responsabilidades a sus países de origen. Y, si el país de origen no hace su trabajo y no asume su responsabilidad, no es culpa nuestra. Lo que podemos hacer es ayudar a ese país a mejorar su sistema, pero en ningún caso debemos permitir debilitar nuestro sistema por acoger de forma masiva y sin control a MENAs e inmigrantes ilegales.

El problema de fondo, además, es que tenemos un gobierno, el Gobierno de Pedro Sánchez, que no tiene política migratoria, que no tiene ninguna política migratoria. La política migratoria de Pedro Sánchez y Yolanda Díaz es abrir fronteras, que

entre todo el mundo en España, sin control. Y la consecuencia es clara: colapso del sistema. ¿O es que se creen que los recursos son ilimitados? ¿Se creen que los servicios son ilimitados también? Y aviso, por si alguien quiere hacer demagogia y populismo: las circunstancias sociales y económicas no son iguales ahora, en 2025, que en 2015. No vale el populismo. Aquí lo que vale es la responsabilidad.

Desde el Partido Popular estamos hartos de escuchar a la izquierda, desde su superioridad moral, decir que nosotros somos insolidarios, racistas, xenófobos, intolerantes y malas personas. Pero ¿acaso es ser buena persona abrir las fronteras de par en par y condenar a la precariedad a todo el mundo que entra en nuestro país? ¿Eso es ser tolerante y buena persona? ¿Acaso es responsable poner en riesgo el sistema de derechos y deberes y el estado del bienestar abriendo las fronteras de par en par? ¿Acaso es responsable eso? Lo que defiende la izquierda no es superioridad moral; es hipocresía. Los países deben tener fronteras. España debe tener fronteras y, cuanto más controladas, mucho mejor. (*Aplaudiments.*)

En España debemos preservar el estado del bienestar, y la mejor forma de hacerlo es manteniendo el equilibrio entre derechos y deberes. Ni ciudadanos de primera eximidos de cumplir con sus deberes pero que sí reciben derechos, ni ciudadanos de segunda que cumplen con sus deberes y reciben unos derechos precarios por culpa de los primeros. Nosotros defendemos una sociedad de ciudadanos libres e iguales, con una inmigración ordenada y controlada en pro de la defensa del sistema que hemos conseguido levantar gracias al enorme trabajo y esfuerzo de nuestros padres. Y con un sistema de seguridad donde quien la hace la paga y donde a los ciudadanos extranjeros que delincan, sean de donde sean, se les expulse de forma inmediata a su país. Da igual que sean MENAs, adultos o pensionistas. Quien la hace la paga en nuestro país. Quien delinque debe ser expulsado de forma inmediata, y debe ser expulsado a su país de forma inmediata.

Ya basta de pervertir, por parte de la izquierda, el concepto de «solidaridad». Como ayer, que el Partido Socialista, Esquerra Republicana, la CUP y los Comuns (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) se hicieron una foto para defender el modelo de empadronamiento masivo en los ayuntamientos. Esto es una irresponsabilidad. No es racista decir que, bajo el paraguas de la hipocresía disfrazada de solidaridad, hemos permitido la entrada en España a personas –no todas, evidentemente– que vienen a aprovecharse de nuestro sistema y que, sobre todo, vienen a aprovecharse de que determinados políticos han permitido que establezcan un *modus vivendi* basado en la delincuencia y en el pillaje. Y esto debe acabarse –esto debe acabarse. Una nación...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Juan Fernández Benítez

Ya acabo. Una nación no puede abdicar de su responsabilidad humanitaria, pero esa responsabilidad debe tener límites. Todo lo demás es populismo y es hipocresía. Muchas gracias.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Des de Junts votarem en contra de la moció de VOX, que vincula la presència de menors migrants no acompanyats amb la inseguretat a Catalunya. Cada vegada que presentin una moció xenòfoba com aquesta, els tornarem a recordar que no hi ha una relació directa entre aquests dos fets. Al contrari, els discursos d'odi de l'extrema dreta estigmatitzen els

menors migrants sense acompanyament i en dificulten la integració i inclusió a la nostra societat. Amb odi, com hem anat repetint, és impossible construir un país digne i que garanteixi oportunitats per a tothom. *(Aplaudiments.)*

Diputat de VOX, no té legitimitat per donar-nos lliçons sobre seguretat. El regidor del seu partit a Sant Adrià de Besòs i membre de la Diputació de Barcelona té un judici obert per un atac xenòfob a un centre de menors al Masnou. I encara esperem que denunciïn els recents atacs a un centre de menors a Piera, atíats per diputats de VOX. S'esforcen molt a externalitzar la violència, i resulta que és inseparable de la seva política de divisió social i model de societat injust.

I, diputats del Partit Popular, no s'equivoquin. En la seva esmena diuen que repatriem en el marc vigent legal. No hi ha cap marc legal que permeti la repatriació indiscriminada i generalitzada de menors no acompanyats. Les polítiques trumpistes no hi caben, en aquest Parlament. Les imatges de policies d'Estats Units detenint arbitràriament ciutadans al carrer no les volem veure ni a Catalunya ni enlloc. Saben que els casos de delinqüència s'han d'estudiar cas per cas, respectant l'interès superior del menor i amb garanties judicials.

Els diputats del Partit Popular, com heu anat veient, s'estan contradient sobre aquest mateix tema. Un diputat diu una cosa avui, i un altre en diu una altra. El que planteja aquesta moció va en contra dels principis i drets que estableix la Convenció sobre els drets de l'infant de les Nacions Unides, la llei de responsabilitat penal del menor, la jurisprudència del Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional, i fins i tot la llei racista d'estrangeria espanyola.

Des de Junts, defensem un sistema d'acollida català, sostenible i que garanteixi plenament els drets i el benestar dels menors migrants no acompanyats. La crisi a la DGAIA i les subseqüents compareixences dels ex alts càrrecs de la DGAIA del 2016 al 2020 a la Comissió de Drets Socials ens han evidenciat que el sistema de serveis i protecció social català s'ha de redimensionar a la realitat demogràfica del país. Ens hem de replantejar el nostre model d'acollida, el paper de les entitats socials, fundacions, la qualitat dels serveis i la transparència, i el control de la gestió dels recursos públics, quan queda clar que el model que tenim és obsolet.

Sí, Catalunya és el territori que més menors migrants no acompanyats ha acollit, i això ha demostrat que la solidaritat és un valor essencial de la nostra societat. Però serem fermes en defensar que la responsabilitat per mitigar la crisi humanitària a les Illes Canàries ha de ser compartida amb les comunitats autònomes espanyoles, perquè ara els toca fer la seva part. Hem de tenir la garantia de que els menors que arribin a Catalunya poden desenvolupar el seu projecte de vida i integrar-se al nostre país. I per això demanem que les eines i els recursos s'ajustin a les necessitats reals d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Diputades, diputats... És bastant molest sistemàticament sentir que, quan algú discrepa de vostès, l'acusen de superioritat moral. No n'hi ha cap, de superioritat moral. Senzillament pensem que el que vostès defensem no ho compartim. Per això estem aquí. O potser somien un lloc en el que això no passi, en el que no hi hagi discrepàncies? No és superioritat moral quan defensem que la posició que vostès mantenen respecte de la immigració, des del nostre punt de vista, manca de la més mínima moralitat, d'humanitat.

Perquè en cap moment es refereixen a persones. No parlen de persones, no parlen de menors ni de majors d'edat. No parlen de sers humans. Els qualifiquen com si fos una cosa. I on està l'humanisme cristià que diuen que és la tradició europea? On

estan els valors europeus? On són, quan parlen d'aquestes persones, d'aquests homes i d'aquestes dones, d'aquests nens i d'aquestes nenes, com si fossin coses? No s'han atrevit mai a anomenar-los com a persones, que són subjectes de drets i deures, i de dignitat. Doncs clar que sí. O ens hem begut l'enteniment amb relació a tot això? Després es poden tenir unes opcions o unes altres amb relació a la política migratòria. És legítim, naturalment. Però és que deshumanitzen la gent, deshumanitzen les persones. I em sembla especialment greu.

Doncs sí, la gent que ve..., hi deu haver de tot, com aquí. I de què fugen? Fugen del terror moltes vegades. Fugen de guerres; fugen de l'odi; fugen de la desesperança, de la manca de futur, de la manca d'horitzons. Marxen i fugen de tot això, i esperen una vida diferent, i per això ho fan. I de veritat hem de dir que, com que resulta que tenen uns dirigents que malgasten i que no tenen els més mínims principis democràtics per gestionar les vides dels seus ciutadans...? Els hem de dir «haver nascut a un altre lloc, noi»? «Te'l torno allà i si el maltractes és culpa del rei, o és culpa del dirigent o és culpa del Govern.» Són persones, amb drets. I, ho reitero, superioritat moral, cap ni una. Almenys per la meua part no em sento superior a ningú.

El padró no és una opció. És la llei, i les sentències que així ho han determinat, que s'han de complir. De vostès n'hem sentit un fart, de que les sentències i les lleis s'han de complir, no? Només les que els hi convenen –només les que els hi convenen. La del padró, no –la del padró, no. No fos cas.

Jo crec honestament, creiem honestament que el que fan és utilitzar l'odi. Perquè la situació que pateix molta gent al nostre país no té a veure amb que cada vegada l'u per cent de persones més riques acumulen més riquesa i més diners i més poder polític amb relació a la resta de la societat? Els problemes de l'habitatge no tenen res a veure amb l'acumulació desproporcionada d'habitatges per part de fons voltors? Tot això no té res a veure amb la precarietat en què viu molta gent? «En sèrio» que creuen de debò que és responsabilitat d'aquests divuit mil que han vingut? De debò? I tota la resta no? Em sembla absolutament inadequada, la seva afirmació.

Jo li voldria parlar de xifres, perquè vostès parlen sempre de xifres de seguretat. Després aquesta altra, no? Nosaltres som bonistes. No, no. Qui la fa la paga, clar. Qui comet un delictes, efectivament, ha de ser detingut, ha de ser portat a disposició judicial i pagar la seva pena. Home, i tant. Clar. I després són lliberals, vostès, i parlen de que la persona, cada una de nosaltres, és subjecte a drets i deures, i després acumulen un col·lectiu com a delinqüent i el situen com a delinqüent, com una massa. Tota la massa són delinqüents. A dintre no hi ha persones, cadascú de la seva manera. No. Tot són delinqüents. Visca el liberalisme!

Miri, jo només vull acabar donant dos dades. A Catalunya hi ha entre 1.300.000 i 1.400.000 immigrants, dels quals 800.000 estan d'alta a la seguretat social. I dels joves extutelats, que són majors d'edat ja i que han estat tutelats, immigrants o no (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acaba–, nou de cada deu o estudien o treballen, o estudien i treballen. Només un deu per cent no són ni estudiants ni treballadors.

Aquesta també és una realitat del nostre país. Gent que busca esperança i busca oportunitats. S'ha de gestionar amb intel·ligència, però sobretot amb humanitat, i no amb el menyspreu a la condició humana que jo detecto que traspuen algunes de les seves intervencions.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. Avui tenim una nova moció de VOX contrària a l'estat de dret, de manera clara, on es proposen mesures contrà-

ries als drets fonamentals dels menors d'edat, dels nens, de les nenes i de les adolescents que han migrat sols i soles.

Mirin, a la seva moció, plantegen «*impulsar la repatriación de todos los MENAs a sus países de origen*». Deportar a tots els menors que hagin migrat sols i soles? La seva proposta és deportar qualsevol, en qualsevol edat, en qualsevol circumstància? Segur? Es creuen el que diuen de veritat? No es poden deportar els menors d'edat a l'Estat espanyol com vostès plantegen. Existeixen sentències del Tribunal Suprem que blinden la qüestió, perquè existeix l'interès superior del menor i també els drets fonamentals, que vostès no volen respectar.

I, de fet, una mostra és que aquesta setmana que vostès presenten aquesta moció hem conegut que el 2027 serà el judici contra un dels seus membres, que és el seu representant a la Diputació de Barcelona i també regidor a Sant Adrià de Besòs, acusat d'atacar un centre de menors. Més enllà de la presumpció d'innocència que pot tenir, vostès condemnen aquests atacs contra aquests centres de menors? Ho volem saber, perquè crec que és important, perquè mai es manifesten contra aquests tipus de violència.

I, mirin, vostès plantegen unes deportacions col·lectives dels menors. I vull plantejar que el 2021, a Ceuta, algunes persones van decidir saltar-se garanties i procediments legals per deportar cinquanta-cinc menors d'edat al Marroc. Aquest dimarts va arrencar el judici a Ceuta contra l'exdelegada del Govern a la ciutat i la que era la vicepresidenta del govern local. Totes dues són acusades per un delictes de prevaricació administrativa per haver retornat aquests cinquanta-cinc menors sense realitzar els procediments administratius preceptius i, per tant, de manera il·legal, segons ja va decretar el Tribunal Suprem en sentència ferma.

No és que ho digui jo, no és una qüestió de superioritat legal; és que l'estat de dret està per aplicar-se, i d'alguna manera pensem que és important tenir-ho en compte, que no es pot procedir d'aquesta manera en relació amb les expulsions. Cal dir que l'exdelegada del Govern des del primer moment ha indicat que ho van fer perquè era una ordre del ministre d'Interior, en aquest cas Fernando Grande-Marlaska.

Aquest judici és molt important i n'estarem molt pendents. El que va passar va ser molt greu. I, més enllà de les responsabilitats penals que es jutgen ara, el ministre hauria d'assumir responsabilitats polítiques. També pels greus fets que es van produir a la frontera de Melilla el 24 de juny del 2022. Van morir almenys trenta-set persones, i no es va fer res per salvar les seves vides, i també hi ha una investigació penal oberta. El responsable polític va ser el mateix, el senyor ministre. I, mirin, dic això del ministre Marlaska perquè la millor manera que tenim per combatre les extremes dretes amb aquests discursos és protegir els drets humans, és garantir que puguem seguir avançant. I aquestes actuacions a les que m'he referit no en són un bon exemple.

A Catalunya tenim deures. Com ja hem indicat en diferents ocasions, l'actual procés de refundació de la DGAIA ha de servir també per millorar la protecció dels menors tutelats que han migrat sols i soles. D'una banda, és important prendre les mesures oportunes per garantir l'efectiva regularització dels menors tutelats. I, actualment, en molts casos, tal com han denunciat les entitats, estan sortint sense que s'hagi agilitzat la seva regularització, la qual és clau per molts motius. També cal prendre mesures per assegurar en el futur el dret d'asil, tal com destaca en un informe publicat aquesta setmana Save the Children.

I, també aquesta setmana, *El matí de Catalunya Ràdio* ha publicat dades molt rellevants. Per un costat, s'ha conegut que l'any 2024 es van expulsar dels centres de menors 356 joves migrats després que la fiscalia els fes proves d'edats que ja ha manifestat el Tribunal Suprem que no són fiables. Es va augmentar un 215 per cent respecte al 2023 en aquest nombre d'expulsions dels centres de menors per detectar aquests joves i qualificar-los com a majors d'edat. I en molts d'aquests casos s'expulsen persones que tenen acreditada la seva edat a passaports vàlids. El Tribunal Su-

prem ha estat molt clar en molts casos: els passaports que no representin indicis de manipulació o falsedat prevalen sobre les dades estimatives de les proves d'edat. Cal fer que al sistema de protecció de la infància i l'adolescència es compleixi la jurisprudència del Tribunal Suprem i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

I és que la justícia ha obligat, només l'any 2024, a que cinquanta-nou joves que havien estat determinats com a majors d'edat després del recurs els consideressin com a menors d'edat. El problema és que en moltes ocasions ja han sortit del sistema i ja han complert els divuit anys. Tenim reptes, i així ho vam plantejar en una moció que es va aprovar. Pensem que la millor manera que tenim en el futur de combatre les extremes dretes i els seus discursos contra els menors migrats és continuar defensant l'estat de dret i millorar l'aplicació i la defensa dels drets humans.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda. La proposta de VOX d'expulsar menors no acompanyats –només si són estrangers, és clar–, ja ho sabem, vulnera drets fonamentals, vulnera les nostres lleis. Però vostès, aquest matí mateix, estaven dient que érem els separatistes, els que volíem incomplir lleis, i ara vostès venen queixant-se de que les hem de complir també, no? Apliqueu-vos les vostres receptes i no vingueu aquí demanant que ens saltem nosaltres la llei. Us salteu la llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència de Catalunya. Diu clarament: «Tots els infants i adolescents han de ser protegits per les institucions públiques, independentment de la seva procedència o situació administrativa.» Ens demaneu que ens saltem la llei del padró també. Vinga!

Però això jo crec que no va de si complim o no complim lleis; va també d'humanitat. A més a més, afirmar que aquests infants generen inseguretat quan és VOX qui va atiant perquè tirem pedres contra els centres de menors, dir que els infants col·lapsen els serveis, això és un discurs d'odi clarament, és un relat racista, irresponsable, perillós. No només és fals –i ho demostren les dades: les de fiscalia, les de Mossos–, sinó que, a més, criminalitza persones vulnerables pel simple fet de ser pobres o per ser migrants. No és una proposta política que puguin portar aquí tranquil·lament al Parlament perquè la debatem; és xenofòbia disfressada de política.

El que realment col·lapsa els serveis socials és no voler abocar-hi recursos, és l'estancament dels sous, és la mercantilització de l'habitatge i de la resta de drets, no són els menors tutelats. La injustícia social no la generen aquests joves, sinó qui promou l'odi per tapar aquestes desigualtats que vosaltres mateixos alimenteu. Aquí cap nen és illegal. I la CUP el que sí que demanaríem és la deportació de tot el sistema repressiu espanyol; el que deportaríem és la justícia espanyola, que, amb un nou gir interpretatiu, acaba de denegar l'aplicació de la llei d'amnistia als quatre que protestaven contra Jusapol. Tot el suport als encausats. Adri, no estàs sol.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Conseller... Tinc la convicció, diputats i diputades, que un dels principals reptes que tenim per davant en el marc democràtic actual és saber de quina manera rebatem els discursos simplistes i extremistes de l'extrema dreta. I la millor manera de discutir i rebatre i combatre aquest tipus de discursos és entendre la necessitat, en primer lloc, de poder batallar i de poder rebatre les falsedats que ells intenten escampar i, en segon lloc, girar el marc mental i el marc conceptual

que intenten imposar. I, per fer-ho, el primer que haurem de fer és veure què és el que ha dit el senyor Macián, què és el que han dit des de VOX i quines són les falsedats amb les quals han nodrit el seu argumentari.

El primer que han dit és que els menors no acompanyats venen aquí a viure del «cuento», a viure amb l'esquena dreta. Fals. El vuitanta-set per cent dels joves extutelats estudien, treballen o estudien i treballen.

Segon. El que vostès han dit –i aquesta és molt recurrent i els hi agrada molt i tal– és que els menors no acompanyats reben, com diuen vostès, «una pagueta» de 4.300 euros al mes. Això és fals, això no existeix. El que existeix són ajudes en menjar, en habitatge, en assistència social i en educació. Perquè, al final, miri, els progress tenim una mania molt rara, nostra, que és que no ens agrada ni que la gent dormi sota un pont ni que la gent mori de gana. Potser és una mania progre que haurien de compartir algun dia amb nosaltres. (*Aplaudiments.*)

Tercera mentida i tercera falsedat que avui ens ha dit en aquest cas el senyor Fernández, no?, que parlava de –i ho tinc aquí apuntat– «una acogida masiva y sin control». Home, els menors no acompanyats constitueixen el 0,8 per cent de la població catalana. Jo sé que això de «massiva», després del suposat èxit de la manifestació de Feijóo..., això de mesurar no els hi va molt bé. (*Rialles.*) Però, escolta, que constitueixen només el 0,8 per cent.

I la quarta, que és la que fonamenta tota la moció que avui venen aquí a debatre, és aquesta que diu que l'existència de menors no acompanyats augmenta la delinqüència als carrers i barris de Catalunya. Doncs, mirin, dos dades per desmentir això, eh? –són dades, eh?, objectives; les poden consultar en qualsevol moment. La primera: del total de delictes que hi van haver l'any passat a Catalunya, només l'1,1 per cent va ser protagonitzat per menors no acompanyats, és a dir, només un de cada cent delictes a Catalunya va ser protagonitzat per un menor no acompanyat. Però ho puc concretar encara més, si volen: i, del total de detencions que hi van haver a Catalunya de menors de divuit anys, només el quatre per cent va ser de menors no acompanyats. Així que aquest relat que vostès diuen que els menors no acompanyats venen a augmentar la inseguretat és totalment fals.

I jo el que sí que convidaria, tant als senyors de VOX com a la senyora Orriols, és que siguin valents i que verbalitzin això que pensen, i és que el problema que vostès tenen amb els menors no acompanyats no és amb la seguretat ni amb la convivència, sinó que, malauradament, és amb el seu color de pell.

Així, hem vist que el seu argument és fals, i ara veurem que el seu posicionament és fallaç. Perquè, clar, vostès aprofiten qualsevol incident en matèria de seguretat ciutadana que hi pugui haver protagonitzat per un menor no acompanyat –que, òbviament, n'hi han– per imputar això a tot el col·lectiu i per intentar col·locar al debat i a l'agenda pública el debat «acollir menors no acompanyats, sí, o acollir menors no acompanyats, no». I això és una fallàcia, i concretament és una fallàcia ecològica. No se m'espantin, senyors de VOX; no té a veure amb l'agenda 2030. Fallàcia ecològica vol dir assumir característiques individuals a partir de dades agregades, o, dit d'una altra manera, aprofitar la delinqüència d'un individu per imputar-la a tot un col·lectiu.

I ara jo posaré un exemple perquè vegin la naturalesa absurda i ridícula del seu posicionament. Perquè, clar, segons els diputats de VOX, com que hi han menors no acompanyats que cometin delictes, si fem fora els menors no acompanyats resoldrem tots els problemes de seguretat de Catalunya. Dades, un altre cop. Mirin, l'any passat, el setanta-set per cent dels delinqüents van ser homes. Segons el seu raonament, fem fora tots els homes de Catalunya i resoldrem el problema, no? (*Aplaudiments.*) Segona dada també important, senyors de VOX. L'any passat, també, els joves de vint-i-vuit anys van ser la mitjana de les persones que delinquen. M'han d'explicar si he de començar a patir aviam si m'expulsaran, seguint el seu raonament. Oi que sona ridícul? I realment ho és. I sap per què ho és? Perquè ni l'edat ni

el gènere ni la nacionalitat *per se* influeixen en la condició criminal de les persones. O, dit d'una altra manera, senyor Macián: sap qui delinqueix? Ni els homes ni els joves ni els immigrants; delinqueixen els delinqüents. (*Aplaudiments.*) I contra ells ha de caure tot el pes de la llei, independentment del seu gènere, la seva edat o el seu color de pell.

I, per últim, a mi també, seguint aquest argumentari que em fan, em fa molta gràcia, no?, perquè també, quan nosaltres venim a parlar aquí de violència masculista, vostès surten corrents, escandalitzats, a dir que, clar, és que tots els homes no són violadors, i només faltaria. I tant que tenen raó. Però jo em pregunto: si no tots els homes són violadors, per què tots els immigrants són delinqüents? I això no és cinisme ni hipocresia, que també; això és racisme i xenofòbia, i és la base del seu discurs polític. (*Aplaudiments.*) Així que, de lliçons, les justetes. I treballin una miqueta més l'argumentari per veure si així són capaços de dissimular el seu racisme.

I, ara sí, acabo, president. I vull acabar amb un record a la gran Gloria Fuertes, que deia que «*patria no es una bandera ni una pistola; patria son los ojos de los niños que nos miran*». La nostra pàtria, diputats i diputades, no és una bandera ni una polsera; la nostra pàtria són els ulls humits d'aquells nens que agraeixen que aquest país avui sigui casa seva.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. La enmienda del PP no la hemos podido aceptar, sencillamente, porque, miren, ustedes saben que esta cuestión del reparto de MENAs..., fue justamente su pacto con Sánchez, la decisión unilateral del PP de aceptar ese reparto, lo que motivó que VOX abandonara los gobiernos autonómicos que teníamos con el PP. Ustedes nos han presentado una enmienda para que justifiquemos la oposición a ese reparto en la falta de medios por parte del Gobierno de España en garantizar la capacidad de acogida de las comunidades autónomas. Pero es que, miren, no es una cuestión de capacidad de acogida. Saben ustedes que el reparto de un solo MENA ya es algo injusto. Y precisamente por eso, señores del PP, no podemos aceptar su enmienda, porque no es una cuestión de capacidad para acoger; es una cuestión de principios. No queremos MENAs, aunque sobran centros de menores vacíos en Cataluña, aunque tuviéramos saneadas las cuentas de la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

Miren, ustedes saben..., porque se ha dicho por parte de algún representante de aquí, que dice que los MENAs huyen de la guerra. Mire, en Marruecos, que es el país del que provienen mayoritariamente, no hay ninguna guerra, ¿eh? Marruecos lo utiliza como un arma política contra nuestra soberanía y nuestra integridad territorial. ¿Se acuerdan del 2021? Crisis entre el Gobierno de España y Rabat por la acogida en España del líder del Frente Polisario. Marruecos nos envió, nos lanzó en un solo día doce mil MENAs, de los cuales muchos acabaron en Cataluña. Y esto es lo que los socialistas y los separatistas muchas veces olvidan. Y ustedes protegen eso, el uso de la inmigración ilegal como un arma política contra nuestra soberanía y contra nuestra integridad territorial. Y es muchas veces también lo que olvida el PP cuando llega a pactos con Sánchez en materia de reparto de inmigrantes.

Mire, señora diputada de Junts, dese una vuelta por Piera o por Dosrius, pero llévase, por favor, un espray de autodefensa.

Y, en cuanto a nuestro concejal en Sant Adrià de Besòs, yo solamente le diré que estaba con los vecinos, que es donde hay que estar, apoyándoles contra la violencia multicultural que Junts y Puigdemont han traído a nuestros barrios.

Y, señor Soriano, todo lo que ha dicho usted es absolutamente mentira. (*Remor de veus.*) Miren, yo no he dicho en ningún momento que los MENAs recibieran una paga de 4.334 euros; he dicho que era el coste de la Generalitat. ¿Sabe lo que son pagas? Las que su partido daba a las amigas del señor Ábalos en las empresas públicas. (*Forta remor de veus.*)

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball

302-00119/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president. Entre 150.000 i 200.000 treballadors cada dia falten a la feina per motius mèdics. Una xifra molt elevada i que va fer el salt a la pandèmia de la covid i que des de llavors continua creixent. Aquell període va sacsejar profundament el món i va ser un moment disruptiu.

Des del 2019 les baixes mèdiques s'han duplicat, i el seu cost s'ha triplicat. La taxa d'absentisme a Catalunya se situa en el set per cent el 2024 i per sobre de l'Estat espanyol, Anglaterra, França i Alemanya. El seu cost: 2.000 milions per a l'Administració pública, i 1.000 milions per al teixit productiu, tant per a les empreses com per al tercer sector.

Les quotes de la seguretat social han incrementat molt, un trenta per cent en cinc anys, per sobre de la inflació. Si multipliquem l'increment de casos i l'increment de les quotes de la seguretat social, és un increment, el seu resultat, del setanta-nou per cent de les despeses d'aquestes prestacions per IT.

Els experts ens parlen d'un fenomen complex i multicausal i en estudi: l'envelliment de la població activa, l'augment de les malalties cròniques i un sistema sanitari saturat. I, com a gran protagonista, la salut mental. En breu serà la primera causa de baixa mèdica, també multicausal: precarietat laboral, càrregues familiars, habitatge i expectatives personals. Aquestes són dades que cal conèixer. Serveixen per dimensionar l'abast del problema i entendre que la responsabilitat és col·lectiva.

Vull també aclarir què entenem per absentisme. L'absentisme és senzillament l'absència del lloc de treball, i es classifica en tres categories. El primer grup són els permisos retribuïts i que no són gestionats a Catalunya, són decidits per la política de Madrid i de Sumar, que li recordo que no són de centre, com l'altre dia ens va voler recordar el conseller. I aquests permisos suposen entre un quinze i un cinc per cent del cost del total de l'absentisme. Tenim permisos per formació, per mort d'un familiar, per intervencions quirúrgiques, per casament, trasllats... I, excepte els permisos de maternitat i de paternitat, la resta, el cent per cent, els assumeix el teixit productiu.

Com a societat hem avançat molt, i com a dona valoro profundament aquestes conquestes, però ja he comentat que són cada vegada més grans i en cap moment s'avalua el seu impacte econòmic.

La segona categoria –i que és important no confondre amb la que després comentaré– són les baixes provocades pel teu lloc de treball: per un accident laboral o per una malaltia laboral. Aquestes més o menys provoquen entre un deu i un vint per

cent de l'absentisme i són estables en els darrers deu anys, i gràcies a les polítiques de prevenció de salut laboral. I que justament fa un any..., ai, fa un mes –disculpeu– la diputada Vega ens va portar en el Ple.

I la tercera categoria, i el tema principal d'aquesta moció, són les baixes per incapacitat temporal per malaltia comuna. Aquestes són les baixes que més han crescut i que segueixen augmentant. I el darrer informe del Banc d'Espanya identifica quatre causes per les ITs. Una, el deteriorament de la salut derivat de l'envelliment de la població activa; dos, la correlació amb la bonança econòmica –més bonança econòmica, disminució de l'atur, però augment de l'absentisme–; tres, la congestió del sistema sanitari. A més a més, que a aquest sistema li cau tota la feina de gestionar aquest absentisme, en concret, a l'atenció primària. I, finalment, un possible canvi en les preferències socials: més orientació cap al temps lliure, menys disponibilitat per a condicions laborals exigents i menor compromís amb el treball.

A algú encara li sorprèn que moltes empreses petites i mitjanes no puguin suportar aquest increment de sobrecost i siguin tancades o venudes a grans corporacions? Per això, aquesta moció demana l'impuls d'un pla interdepartamental per reduir les baixes per incapacitat laboral que impliqui els departaments d'Empresa i Treball, de Salut, Drets Socials i d'Educació.

En resum, la pandèmia ha estat un punt d'inflexió, ha evidenciat un nou fenomen: l'increment exponencial de les baixes mèdiques, un fenomen laboral i de benestar emocional. Però representa un sobrecost per al teixit productiu i ens obliga com a societat a abordar-lo amb valentia, responsabilitat i visió a llarg termini.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Agraeixo a Junts que hagi presentat aquesta proposta. De fet, m'ha sorprès enormement, perquè no havíem parlat d'absentisme pràcticament aquesta legislatura, en especial a la Comissió d'Empresa i Treball. Però, en qualsevol cas, sempre és bo que en parlem, tot i que sap que tenim una distància. Perquè crec que és molt important el prisma d'on comencem, i el prisma del qual parteixen vostès és diferent del que partim nosaltres.

Vostès, en la seva mirada, tenen una mirada, doncs, pensant en la part econòmica, és a dir, en les pèrdues, en això que en diuen «la manca de productivitat». Nosaltres tenim una mirada de tenir en compte la salut laboral, de tenir en compte els treballadors i les treballadores que no poden anar a treballar. No és que no vulguin. Un treballador, com bé diu el seu nom, el que vol és treballar. Per tant, que no pugui anar a treballar és un problema. Però no és un problema perquè l'empresa perdi diners; és un problema perquè no té salut per fer-ho. I, per tant, aquí és on hem d'enfocar la solució: en la salut laboral. Hem d'enfocar la solució en la salut de les persones, perquè els treballadors i les treballadores volen estar bé de salut per poder anar a treballar, per poder gaudir de la seva vida, per tenir una bona qualitat de vida.

Quan hi ha dificultats per accedir a l'habitatge, doncs, sorgeixen problemes que afecten la teva salut. Quan hi ha dificultats per trobar feina, doncs, hi ha problemes que afecten la teva salut. Quan per anar a la feina t'hi has d'estar dues hores perquè el tren no arriba o perquè el cotxe el tens aturat a la carretera, perquè hi ha molt de trànsit, això genera un estrès que afecta la salut de les persones i, per tant, afecta la salut dels treballadors i les treballadores.

Tot això afecta, i encara hi han moltes altres més coses que afecten. Per això nosaltres, en les nostres esmenes, hem volgut enfocar molt i molt en la millora de les condicions laborals; hem volgut enfocar molt i molt en la millora de les condicions salarials; hem volgut enfocar molt i molt i molt en la millora de les condicions objectives de vida; hem volgut enfocar molt en el propi treballador i en la pròpia treballadora, perquè aquest és el focus.

D'altra banda, hi ha com un cert imaginari col·lectiu que va molt relacionat amb el terme «absentisme». L'absentisme és quan algú que té previst anar a treballar finalment no pot anar a treballar i, per tant, doncs, aquest lloc de treball no està ocupat. Però l'absentisme no és voluntari; les persones volen anar a treballar. Després hi ha uns permisos, que això són drets laborals, que només faltaria que, a més, haguéssim de fer un retrocés en aquelles conquestes dels drets dels treballadors i les treballadores que han costat suor i llàgrimes i que s'han aconseguit i que ara, a més, a sobre ens haguéssim d'excusar o disculpar perquè tenim dret a uns dies personals o tenim dret a la paternitat o a la maternitat, o tenim dret a tenir cura dels nostres familiars. Això són conquestes col·lectives que no es poden posar en dubte. I això no té res a veure amb l'absentisme ni el concepte d'absentisme amb mirada econòmicista.

D'altra banda, dades. Vostè ha dit un set per cent; no hi ha un set per cent d'absentisme laboral ara mateix al país. I l'hi donaré, a més, amb dades d'Adecco, que crec que no és gens sospitós de ser d'esquerres. Actualment, n'hi ha un 5,5 per cent, amb una disminució en el darrer trimestre d'1,9 per cent. Per tant, estem debatent una qüestió que, en efecte, ens ha de preocupar, però no ens ha de preocupar perquè l'empresa pugui trontollar perquè hi ha menys productivitat; ens ha de preocupar perquè afecta la salut de les persones, i ens ha de preocupar perquè afecta la salut dels treballadors i les treballadores.

Però, d'altra banda, també és veritat que tenim un sistema que permet que hi hagi persones malaltes que van a treballar, i aquí és on s'ha de posar l'accent també. Per què tenim gent al nostre país que, estant malalta, que no estant capacitada per treballar va al seu lloc de treball? Per què hi ha empreses que pressionen perquè quan algú està de baixa ocupi al més aviat possible el seu lloc de treball i no deixen que aquell treballador, aquella treballadora es curi amb tranquil·litat i pugui recuperar-se com és degut? Per què passa això en el nostre país? Doncs això és del que hem de parlar –d'això és del que hem de parlar.

I quan debatem ho hem de fer en aquests termes, perquè hi ha moltes injustícies en el món del treball, moltíssimes. Però no oblidem mai que la baula més feble de la cadena sempre són els treballadors i les treballadores. Perquè, quan van bé les coses, n'hi ha alguns que sempre hi guanyen, però, quan van malament les coses, els primers dels quals es prescindeix són els treballadors i les treballadores d'aquest país. Igual d'injust... I des d'aquí vull enviar una forta abraçada als quatre encausats per la manifestació contra Jusapol que no entren dins de l'amnistia, i en especial a l'Adrià de Badalona.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, president. Consellers... Conseller, diputats i diputades... Primer de tot, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem agrair a la diputada de Junts i a la resta de diputats amb els que hem parlat la seva predisposició i poder arribar a acords incorporant esmenes que vam presentar per part del nostre grup parlamentari.

Parlem d'incapacitats temporals per contingència comuna. Compromís perquè s'elabori un pla interdepartamental per treballar en la reducció progressiva de la prevalença de les baixes per incapacitat temporal per contingència comuna, amb conccrecció temporal i objectiva: màxim nou mesos i cinc anys per assolir els objectius. Treballar en mesures com prevenció, reinserció i digitalització dels processos i coordinació entre departaments –importantíssim. Hem d'entrar dintre del fons i començar a treballar en aquestes mesures, sobretot la de prevenció.

Consell de Relacions Laborals –nosaltres vam plantejar que fos aquest consell el que gestionés–: és l'espai estable de participació institucional, de diàleg i concertació social en matèria de relacions laborals a Catalunya. Impulsa el diàleg entre els agents socials amb l'objectiu de fomentar acords i consensos a través de la negociació col·lectiva. El seu compromís és afavorir unes condicions de treball més justes i equilibrades que contribueixin al benestar de les persones treballadores i, alhora, promoguin un desenvolupament econòmic sostenible i compartit.

Respecte al punt 3 de la moció, hi votarem en contra. Abans d'impulsar una campanya de sensibilització sobre l'impacte econòmic de les baixes d'incapacitat temporal, s'hauria de posar el focus en l'origen de l'absentisme, en les seves causes. És necessari fer èmfasi en la necessitat d'establir les mesures preventives necessàries per garantir la seguretat i la salut en el treball. En tot cas, cal sensibilitzar els efectes negatius que té la falta de mesures preventives a les empreses, així com la falta d'avaluació dels riscos psicosocials i de mesures per evitar-los.

Respecte... Entenent que s'ha de dotar de més recursos l'ICAM –hi estem completament d'acord– per agilitzar els processos a les baixes llargues. Això beneficia els treballadors i treballadores, i també beneficia les empreses. És un benefici de totes les parts afectades, no només les empreses.

També estem d'acord amb reforçar el pressupost de la Inspecció de Treball. Aquest és el servei públic encarregat de la vigilància i exigència del compliment de les normes legals, reglamentàries i del contingut dels acords i convenis col·lectius en l'àmbit de l'ordre social, i contribueix decisivament a la preservació dels drets de les persones treballadores i al manteniment del sistema de protecció social.

Respecte al punt 4, que parla del salari mínim de Catalunya, quan vaig veure la seva moció em va agradar, perquè parlava del salari mínim de referència a Catalunya, que és el que nosaltres defensem com a grup parlamentari. Però amb les esmenes incorporades per altres grups, evidentment, no hi votarem a favor.

Tal com ja hem indicat en altres intervencions respecte a aquest punt, el Govern va presentar el programa «Catalunya lidera», i dintre de les mesures que es plantejaven hi ha la creació d'un salari mínim de referència a Catalunya. Per tirar endavant una iniciativa com aquesta, cal fer-ho, com sempre hem defensat, amb concertació social i amb la participació activa dels agents socials. Des del PSC entenem que la negociació col·lectiva i el paper dels sindicats són imprescindibles.

Salut mental, treballar per la prevenció. Reforçar l'atenció primària en temes de salut mental. Prevenció de riscos psicosocials en l'entorn laboral per cuidar la salut mental dels treballadors i les treballadores.

Votarem en contra dels punts 9.b i 9.c. Respecte al punt 9.b, l'adaptació de la directiva europea ja ha estat objecte de transposició a través de la normativa espanyola. A més, s'ha de tenir en compte que la directiva estableix uns mínims, però deixa els estats per adaptar-los al seu context normatiu i laboral, i això és lo que es va fer. Es va adaptar i, com que eren uns mínims, nosaltres, el nostre..., afortunadament hi coincidim també. El nostre grup a Madrid, juntament amb altres grups..., es van posar els permisos de cinc dies sense limitar, com a mínim. No retallarem els drets dels treballadors i les treballadores, i menys en temes tan sensibles com limitar els permisos familiars.

I, ja per acabar, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem analitzat tots els punts d'aquesta moció. Hem fet totes les aportacions per poder arribar a

consens i perquè és un tema que ens preocupa molt. Estem parlant de la salut de la gent que treballa. La salut en l'àmbit laboral va més enllà d'una simple absència de malaltia. Implica condicions de treball segures i dignes, la prevenció dels riscos laborals i la garantia que cap persona hagi de sacrificar el seu benestar físic o mental per guanyar-se la vida. Per això estem d'acord amb treballar, amb buscar les causes i buscar les solucions, però sempre posant al davant les persones.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Abans de tot, voldria agrair al Grup de Junts –i molt especialment a la diputada Noemí Nieto, la seva professionalitat– que avui ens presentin aquesta primera moció sobre les baixes laborals per incapacitat temporal de contingència comuna per la rellevància que té, ja que engloba el vuitanta per cent dels casos d'absentisme laboral i perquè Catalunya es situa clarament per sobre de la mitjana espanyola de baixes laborals i amb un cost equivalent al deu per cent del PIB català.

Entrant en la moció, ens sembla adequat proposar el pla interdepartamental a la Generalitat per determinar les causes i així poder trobar les millors solucions a aquest complex problema. Al mateix temps, és important impulsar mesures de prevenció en el sector empresarial, enfocades a oferir des de més flexibilitat laboral, més facilitats per a la conciliació familiar, més formació i lideratge als directius, millora de l'ambient laboral i incentius a la productivitat.

Després de la covid-19 s'ha detectat un augment de les baixes laborals per causes relacionades amb la salut mental –estrès, ansietat, depressió. Per això cal reforçar l'atenció primària als trastorns de salut mental. A més, compartim la necessitat d'ampliar les funcions de les mútues de treball per descongestionar la gestió de les altes i les baixes als centres de salut pública, així com dotar l'ICAM, l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, de més recursos administratius i de personal per agilitzar els processos mèdics d'aquestes baixes laborals, tant de curta com de llarga durada, tal com hem transaccionat en l'esmena del punt cinquè.

Però, com volen combatre l'abús o el frau en baixes laborals, que malauradament existeix? Vagi per endavant que la gran majoria de casos d'absentisme laboral són correctes i són justos. Però també és cert –i no ho hem d'amagar– que n'hi han de fraudulents, com són les baixes reiterades dels dilluns, com els continus permisos familiars o, sense anar més lluny, els famosos casos dels senyors socialistes, des del germaníssim de Pedro Sánchez fins a les amigues de Koldo, Ábalos i Cerdán, que van col·locar a les empreses públiques sense anar a treballar. (*Aplaudiments.*) Menys feminisme socialista i més dignitat laboral.

Doncs, si no adoptem mecanismes correctors de l'absentisme fraudulent, es pot generar la percepció que no passa res si es falta al lloc de treball. Per això, des del Partit Popular hem plantejat l'esmena de recuperar l'absentisme laboral curt i reiterat com a motiu d'acomiadament objectiu, encara que finalment no ha estat acceptada per Junts.

Per altre costat, què menys que exigir el compromís a la persona treballadora que comuniqui a l'empresari que no podrà anar a treballar per tal de poder organitzar la feina dels companys al més aviat possible? En aquest sentit, hem proposat l'esmena de recuperar l'obligació de presentar comunicats o «parts» de baixa mèdica, obligació que va existir fins al març de 2023, mantenint al mateix temps la comunicació oficial entre la seguretat social i l'empresa de manera telemàtica, que ho acostuma a fer, per cert, un dia o dos més tard de la baixa laboral.

Bé, malgrat que no s'han acceptat aquestes dues últimes esmenes de més contingut per part del Partit Popular, doncs, votarem a favor de la gran majoria de propostes d'aquesta moció, perquè creiem que pot servir de punt de partida per aprofundir en les solucions a aquest greu problema per a l'economia catalana i de gestió molt complexa.

Moltes gràcies.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Señores de Junts, ¿hay que reducir el absentismo laboral? Por supuesto. ¿Hay que reducir la siniestralidad laboral? Solo faltaría. ¿Hay que reducir de manera drástica las bajas laborales? Claro que sí. Ahora bien, lo que no vamos a querer es la trampa que ustedes pretenden con esta moción, que es estigmatizar y señalar a los médicos. Si un médico, con una manera técnica, evidentemente, y lógica, concede una baja, hay que respetarla. Y, por lo tanto, evidentemente nosotros ya le avanzamos que votaremos en contra del primer punto, porque no compraremos el marco mental de decir si hay fraude o no en las bajas, porque entendemos que los médicos son altamente profesionales y si dan una baja, la deben dar y la dan de verdad. *(Aplaudiments.)*

Pero sí que es cierto que esta moción aborda un tema urgente y que, sin embargo, ha sido ignorado durante años por los legisladores responsables de la situación laboral, no solo en Cataluña, también en España, evidentemente: los gobiernos socialistas y separatistas. Llevamos años viendo cómo trabajadores sufren los efectos de unas condiciones laborales cada vez más precarias y mal remuneradas. Y esto no es coincidencia. Es el resultado directo de unas políticas irresponsables, que han fomentado el clientelismo político en lugar de la eficacia institucional, la ideología en lugar de la prevención y el relato identitario en lugar de una estrategia nacional.

Desde VOX, siempre hemos apoyado todas aquellas medidas que realmente aporten soluciones eficaces y razonables para mejorar la salud laboral y prevenir las bajas. ¿Cómo? Les voy a poner ejemplos de medidas concretas que hemos presentado. La conciliación en la formación laboral, fundamental; hay que invertir en ello, cosa que ustedes no hacen. La mejora de la atención primaria en salud mental y la creación de planes integrales que aborden los trastornos desde una perspectiva preventiva; caso omiso. La agilización de los procesos médicos administrativos para reducir el tiempo de baja injustificada sin saturar los sistemas sanitarios. No es normal que un trabajador quiera coger el alta y le digan que hasta aquí quince días no le pueden visitar. No se puede corresponder eso. Y, por último, la coordinación entre el ICAM y las mutuas, porque los procesos deben ser rápidos, sí, pero también rigurosos, cosa que..., el ICAM es la mayor estafa de esta región cuando vemos procesos que se están alargando y muchísimos pacientes que están esperando un alta o que están esperando una resolución para un tipo de situación y no se la están dando. Se está alargando muchísimo. Por tanto, ahí también hay que poner el foco.

Estas son medidas que benefician tanto al trabajador como a la empresa. Pero, claro, supongo que ese cordón antidemocrático que ustedes aplican de manera permanente no les permite mirar algo más que este horizonte.

Lo que no vamos a hacer es sumarnos a un plan dirigido por quienes nos han traído hasta aquí –ustedes, los primeros–, y menos con propuestas que no buscan el bien común o continuar con sus políticas separatistas. ¿Cómo? Y citaré la moción: «Fijar objetivos políticos de reducción de bajas por IT en cinco años, ignorando los criterios médicos y técnicos.» Desde la política, ¿tenemos que incidir en qué dice un médico? Bueno, pues esta es la pregunta que ustedes tienen que resolver.

«Transferir competencias a la Generalitat en materia de salud laboral y seguridad social.» Su prioridad no es la salud de los trabajadores, en absoluto, sino seguir con sus delirios rupturistas. En lugar de malgastar los recursos públicos, de debatir sobre algo que no se entiende, porque no se entiende en absoluto, porque no se tiene competencia, deberían ponerse a trabajar de verdad. (*Aplaudiments.*)

Siguiente cuestión: dar más poder a la Inspección de Trabajo, sin una revisión profunda de su utilidad real en materia de prevención. Miren, la Inspección de Trabajo no contribuye a la prevención, contribuye a la fiscalización. Por eso, ¿necesitamos más fiscalización? Necesitamos más prevención.

Y, llegados a este punto, quiero detenerme en dos cuestiones. La primera, su propuesta de salario mínimo de referencia catalán. Señores de Junts, la Generalitat de Cataluña no tiene competencias para establecer un salario mínimo de referencia, y lo saben. El único que tiene competencia para establecer el salario mínimo interprofesional es el Gobierno de la nación, tal como establece el artículo 27 del propio Estatuto de los trabajadores. Y ahora a esto se suman los socialistas. ¿Qué van a poner ustedes, un salario de referencia en cada comunidad autónoma que gobiernan?

Miren, ya sé que, a ustedes, como al resto de partidos separatistas, incluidos los socialistas, el respeto a la ley no les va mucho, como muestra el apoyo al Gobierno de Sánchez, el más corrupto de la reciente historia de España. La salud mental debe ser una prioridad nacional en todos los ámbitos, y en especial en el laboral. Un reciente estudio de la Universitat Pompeu Fabra es claro: más del treinta por ciento de los casos de depresión entre la población activa española están directamente relacionados con la precariedad laboral, es decir, condiciona, su tipo de trabajo. Una de cada tres personas. Y lo más alarmante: esta cifra se agrava entre los jóvenes, una generación sin horizonte, que no pueden independizarse porque los sueldos no les alcanzan ni para alquilar una habitación.

La salud mental no puede seguir siendo el último punto del orden del día. Si no se abordan las causas estructurales, como la precariedad y la falta de estabilidad laboral, ninguna campaña de sensibilización ni ningún protocolo servirán absolutamente para nada. Porque les digo una cosa, y nosotros, desde VOX, lo tenemos muy claro. Hemos realizado propuestas para fijar la estrategia nacional de salud mental, con especial énfasis en la prevención de los jóvenes, que hoy en día se enfrentan a una doble losa: los salarios bajos y la falta de expectativas vitales.

La solución a las bajas laborales no pasa por imponer más burocracia o más estructuras; pasa por poner en el centro a los trabajadores y a las empresas, sin imposiciones ideológicas y separatistas, como las que ustedes presentan de manera reiterada y unilateral.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Avui, diputat Giró, sembla que estiguem pràcticament a la Comissió d'Empresa i Treball, perquè tenim diverses mocions i, per tant, coses que ja hem debatut. Jo crec que hem debatut i hem escoltat molt –molt, molt, molt– la paraula «absentisme». I aquest diputat i d'altres hem insistit molt –molt, molt i molt– en que no se li digui «absentisme» a allò que és incapacitat temporal. Avui, per sort, aquesta moció parla d'incapacitat temporal i, per tant, no fa aquesta generalització d'absentisme que tantes vegades hem combatut.

Absentisme és, doncs, no comparèixer a un lloc en el que a algú se l'espera i no tenir una justificació per no ser-hi. Absentisme és el que fa Aliança Catalana, que no ve a les comissions, per exemple, no? S'espera que hi siguin, però no hi venen. (*Aplaudiments.*) Absentisme és el que fan PP i VOX quan no venen, per exemple,

a la ponència de la llei de l'estatut del municipi rural. Se'ls espera, però no venen; malgrat que fan esmenes, després no venen a veure si es poden o no transaccionar. Absentisme és el que va fer un president d'una comunitat autònoma que, mentre se l'esperava al Cecopi, estava no se sap on, fent altres coses, i no exercint de president en una emergència mentre se li morien els seus veïns i veïnes. Això és absentisme, senyors i senyores del PP.

Però, bé, lo que avui ens planteja Junts... Ja ho hem dit amb claredat: no comparim ni el diagnòstic implícit d'aquesta moció ni, sobretot, el marc ideològic amb el que s'aborda la problemàtica, que sí, és cert, és una problemàtica de la incapacitat laboral. Per tant, això no és només una proposta de gestió de baixes; és un plantejament que per nosaltres redueix el treball a una unitat de producció, i el benestar de les persones, a una variable de cost. I això per nosaltres és inacceptable.

Que les baixes són excessives, que cal controlar-les, que cal reduir-les, que cal limitar-les... Ens parla de valors pre pandèmia, impacte econòmic, emissió més àgil d'altres... Es dibuixa un escenari on el treballador i la treballadora que cauen malalts són un problema o són una anomalia. I això –deixi-m'ho dir– és profundament injust i, a més, és equivocat.

Per nosaltres les baixes no són una disfunció del sistema; són un símptoma precisament d'un sistema que no cuida, que no protegeix i que massa sovint el que fa és trencar. Quan algú cau malalt, quan una treballadora demana una baixa, el que falla no és la persona; és un entorn laboral que potser és precari, desorganitzat, massa intens, sense suport emocional, sense capacitat de conciliació ni reconeixement.

Per això creiem que no es tracta tant de controlar la malaltia com de prevenir millor la seva aparició. I això implica el que realment condiciona la salut laboral: el tipus de contracte, hores extres no pagades, càrregues emocionals, ritme imposat per la digitalització accelerada, teletreball sense límits, manca de poder de negociació, menysteniment estructural d'algunes professions, com les cures.

I, per tant, també volem ser molt clars: no defensem ni tolerem tampoc l'ús fraudulent de les baixes laborals. No pot ser que hi hagi qui faci servir un dret com una trampa –hi estem d'acord–, però tampoc podem construir la política pública a partir, precisament, de l'excepció. Combatrem el frau, sí, i amb transparència, amb controls rigorosos, amb inspecció, però sense criminalitzar ningú i sense construir una cultura de la sospita constant. Et poses malalt un dilluns? Doncs és perquè és fraudulenta. Home, no. Tothom també té dret a caure malalt un dilluns.

Ens preocupa que en la proposta de Junts es proposi delegar més funcions a les mútues empresarials, sincerament –el diagnòstic, el tractament, l'alta mèdica... Això trenca un equilibri fonamental entre l'interès públic i el privat. La salut laboral ha de ser una competència pública, garantida des del sistema públic de salut, i no sotmesa a criteris d'oportunitat econòmica o d'eficiència comptable.

I, si realment volem abordar aquesta qüestió des de l'arrel, cal posar sobre la taula la necessitat imperiosa de reduir el temps del treball. I no és un debat ideològic, és una realitat demostrada: allà on s'ha aplicat la jornada de quatre dies o de trenta-dos hores, s'ha reduït l'absentisme, s'ha millorat la productivitat, ha baixat el malestar psicològic i ha augmentat la capacitat d'innovació. Copiem d'allà on s'han fet bé les coses. I això no ho diem nosaltres, ho diuen les dades.

També ens preocupa profundament –i també s'ha dit– com la moció tracta la salut mental, perquè la salut mental no és només una qüestió clínica, és una qüestió estructural. Té a veure, com deia abans, amb les condicions de vida, amb la solitud no desitjada, amb l'exclusió, amb la pobresa, amb l'estrès crònic de no arribar a final de mes, amb l'habitatge insegur, amb la manca de suport comunitari. Tot això és una qüestió de la salut mental.

Per això, si volem parlar seriosament de salut mental i de treball, cal reforçar l'atenció primària –sí, hi estem d'acord–, però cal també desplegar serveis comuni-

taris integrats, polítiques públiques de cures, escoles de salut mental col·lectiva i accés universal als serveis psicoterapèutics sense barreres de classe.

Per tot això, tot i compartir alguns objectius parcials, no podem donar suport a aquesta moció. Ens cal una altra mirada, una mirada que posi al centre la dignitat, la cura, el temps, la salut mental i la justícia laboral.

Nosaltres seguirem treballant per això: per reduir la jornada laboral, per combatre el frau amb justícia, per garantir el dret a la salut mental i a la protecció laboral, i per construir una economia que no només compti hores, sinó que reconegui vides. El benestar no pot ser un luxe.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

D'acord. Vagi per davant que la intervenció serà tot lo pausada que pugui i amb tot el respecte, però sí que m'agradaria dir-los que, com que es pot revisar, he mirat quantes vegades s'havia delegat el vot en el Grup Parlamentari de Junts, en el cas dels plens només, traient les comissions, que entenc que operen d'una altra manera, tenint en compte que en realitat només ho hem de fer cada dues setmanes i són entre dos i tres dies. I he trobat que de vint plens hi ha hagut una delegació de vot de vint-i-quatre voltes. N'hi deu haver algunes que deuen ser per viatges, però n'hi deu haver d'altres que tinguin a veure també amb lo que és una incapacitació temporal. (*Veus de fons.*) No, evidentment, tot... Per favor, soc de la CUP, estan descomptades totes les que tenen a veure amb l'exili. No ho estic dient en aquest sentit, ho estic dient perquè tothom pot emmalaltir.

Els diputats tenim un entorn laboral en què tots els que hem conegut lo que vol dir el món assalariat, en la seva major part, no patim en termes físics res més que haver de pujar escales i passar moltes hores asseguts, que tampoc és recomanable. Però, vaja, no hem d'aixecar pes, no estem davant de riscos de cap tipus en termes físics. I, en termes mentals, pot haver-hi estrès, però no té res a veure amb tenir un cap, amb haver d'arribar a certs terminis molt més exigents. Vull dir, no estem sotmesos a un entorn laboral de risc; com a mínim, la gran majoria dels que estem aquí, i si sí, doncs és un problema de caràcter intern.

Llavors, crec que des d'aquest lloc hauríem de ser una mica conscients de com entomem tot això, perquè al final no estem carregant caixes, no estem posant totxanes al sol. Ara, aquest estiu patirem, patirem perquè, com cada any, hi haurà accidents laborals molt seriosos, a més, amb el canvi climàtic. Tampoc tenim uns tempos de producció exagerats, no cobrem una misèria i no patim perquè ens acomiadin si emmalaltim. I aquesta sí que és la realitat del país; a hores d'ara és la realitat del país.

O sigui, pensin que –per parlar una mica de com afecta, això, la salut laboral– treballar amb altes exigències i baix control augmenta un setanta-set per cent el risc de depressió, mentre que la por a perdre la feina incrementa un seixanta-u per cent l'ansietat. El baix suport, el baix control també s'associen al suïcidi i al consum de psicotròpics.

Heu de pensar que Ivor Southwood, que és investigador, reconegut a Anglaterra, explicava que, en un moment en què estava treballant per ETTs, va baixar un moment, deu minuts, a fer una compra, i en aquell lapse de temps va rebre un correu en el que li havien ofert una feina, i quan respon li diuen que ja no la té. És més, li retreuen la seva desconcentració. Deu minuts al carrer en aquell moment eren un luxe per a un treballador de caràcter temporal, perquè al final s'espera, com s'esperava abans per molts dels avis dels que estem aquí, segurament, que esperin davant de la fàbrica amb les botes posades a que hi hagi feina.

Situacions similars es viuen en condicions de treball precàries a tot el país. I en aquest sentit és en el que nosaltres hem de poder posar aquest focus. De fet, hem de pensar que el problema avui dia no són aquestes baixes de caràcter, se suposa..., s'entén quan ho estem debatent aquí, com si fossin fraudulentos. El problema que tenim en aquest país és de presentisme. El que està passant és que la gent va a la feina malalta.

A l'Estat espanyol, que són les dades de les que disposem, això és un vint-i-vuit per cent, segons les darreres dades de l'enquesta europea de condicions de treball. El presentisme és l'única opció en entorns vulnerables, on la baixa no és ni tan sols una opció per al treballador, com no ho és tampoc reclamar bones condicions de treball, perquè resulta que darrere hi ha lo que, com a mínim, la gent de la meua escola anomenem «exèrcit de reserva», que és la possibilitat de que qualsevol altra persona agafi aquestes feines.

Llavors, crec que és necessari que ens centrem en el problema real i en vegem la magnitud. Hem de pensar que, si mirem la darrera enquesta europea, gairebé la meitat, el 45,6 per cent, creuen que la seva seguretat o salut estan exposades a riscos a causa de la seva feina. Dins d'aquests riscos, destaquen els ergonòmics; sis de cada deu identifiquen moviments repetitius. Un vuitanta-set per cent dels treballadors reconeix tenir algun problema de salut, i un de cada tres afirma que sovint o sempre acaba la jornada físicament o emocionalment exhaust.

En tres anys ha augmentat un 169 per cent l'ús d'antidepressius, un 253 per cent entre menors de quinze anys. Les baixes de salut mental han augmentat més del doble només en sis anys a Catalunya.

Vull dir, la situació que tenim és clarament seriosa. I, per tant, crec que hi ha un mal plantejament del punt de partida. No és encertat situar com a objectiu principal la reducció de les baixes per incapacitat temporal, perquè això acaba suposant la criminalització d'uns drets laborals, i ignora que la gent ja va malalta a treballar, i només posa el focus en unes empreses que estan perdent diners, com si els treballadors al final fossin una mena de bèstia de càrrega que lo que han de fer és que més ràpid tornin al seu lloc de feina, perquè és per lo que han nascut, per ser-hi. Jo crec que hem de posar el focus en les causes subjacents.

Crec, a més, que el petit empresariat també emmalalteix, també té fills que potser estan treballant en l'àmbit assalariat, també els hi passen aquestes coses. No són una mena d'ens que viu alienat absolutament de la realitat. I, per tant, hem de poder canviar les condicions d'organització del treball, perquè moltes empreses estan en una forma d'organització que ja genera aquests riscos de caràcter psicosocial.

En aquest sentit, nosaltres ja vam plantejar aquesta moció, com bé s'ha reconegut, i crec que hem de seguir per aquesta línia. Nosaltres votarem a favor crec que pràcticament de la meitat dels punts. I creiem que això s'ha d'enfocar, i creiem que és necessari parlar de les baixes, però parlar des del problema de que tenim una societat que emmalalteix constantment. Que això té efectes col·laterals? D'acord, però no poden ser l'objectiu. I tampoc em crec que siguin l'objectiu primordial de la gran majoria de la gent que té una empresa, perquè estic segura que la gran majoria de la gent que té una empresa també té familiars que també estan emmalaltint i que també ho estan passant malament.

Llavors –i ja acabo–, crec que lo que hem de fer és utilitzar millor la Comissió d'Empresa i Treball per poder enfocar aquesta qüestió de fons i des d'aquesta perspectiva, i després acordar simplement que (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, eh?– espais com lo que és la salut pública són els que són centrals.

I dispenso només de l'NHS, però que el sistema públic britànic si es va generar va ser perquè el fill d'un miner que havia vist com al seu pare li havien negat els beneficis per una malaltia que era pneumoconiosi, la malaltia dels miners de carbó..., i des d'aquí va organitzar l'NHS. Aquestes són les formes amb les que avancem. Quan ho

va fer, va dir: «Hem sigut els somiadors, hem sigut els sofridors; ara serem els constructors.»

Doncs la CUP creiem que aquesta ha de ser la via en la que enfoquem tota la qüestió de la salut. Si fem això, si ho fem preventiu, segurament també resoldrem el tema de les baixes, que al final és lo que vol el conjunt de la societat.

Gràcies.

El president

I, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Les incapacitats temporals afecten la salut laboral dels catalans, l'economia i l'eficiència del teixit productiu. Actualment, Catalunya és de les capdavanteres en les estadístiques d'incapacitat temporal a l'Estat, amb 46,13 processos per cada mil treballadors, quan la mitjana estatal és des de 37,24, i la de la Unió Europea, de vint-i-cinc.

Aquesta situació ha suposat que les prestacions de la seguretat social hagin passat de 790 milions d'euros el 2015 a més de 1.400 el 2023, que són les darreres dades que tenim. Si sumem els costos de les incapacitats temporals assumides per les empreses i segons les dades de la Pimec, el control global representa ja més de l'u per cent del PIB català, xifra que equival pràcticament al pressupost del Departament de Drets Socials.

Les causes d'aquest increment són múltiples: un sistema de salut tensionat, sobrecàrrega de treball als CAPs, retard en les diagnòstics i tractaments, un ICAM infradotat i un model de gestió burocratitzat que dificulta el retorn del treballador a la feina i que contribueix a un sistema que cronifica les baixes en lloc de prevenir-les.

Aliança Catalana compartim la necessitat de millorar el sistema, però denunciem que les mesures plantejades són insuficients. Els proposem incrementar la inversió, especialment en les àrees de medicina de treball; reestructurar i reforçar l'ICAM amb criteris de proximitat; avaluar els motius de l'increment de les baixes, tot establint sistemes de dades i indicadors públics sobre les ITs. Com més llarga és la baixa, més difícil és la reincorporació. La pèrdua de rols, d'autoestima, d'habilitats pot empitjorar l'estat de salut física i mental, ja que la inactivitat pot contribuir al deteriorament funcional i emocional.

Sovint l'empresa ha de substituir temporalment el treballador; afecta la seva productivitat i planificació, ja que a moltes empreses, sobretot les que són específiques, els hi costa trobar personal qualificat.

Aliança Catalana apostem per la prevenció, l'avaluació precoç i acompanyament personalitzat per avançar a un model més just, eficient i centrat en la persona. La incapacitat temporal és una eina per protegir la salut de les persones treballadores, que només és viable amb una gestió rigorosa i eficient, per alliberar els recursos públics i poder enfortir el sistema.

Cal disposar d'un model propi, amb competències plenes; amb competències plenes en salut, en treball i en seguretat social, per construir un país que posi les persones al centre i gestioni els recursos amb criteris de justícia, eficiència i sobirania.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President, conseller, diputats, diputades... Primer, donar les gràcies a tots els grups, tots els que han participat en les esmenes. És una moció que té nou punts, i gairebé en tots els punts hi ha hagut esmenes que hem transaccionat bàsicament

amb PSC, dues amb Esquerra i també amb el PP. Però també aprofito per agrair a tots els grups parlamentaris tots els comentaris aquí i en la Comissió d'Empresa, tot i que no votin la major part dels punts. Crec que potser una dada és molt freda, és cert, però una dada agregada engloba molts conceptes, molts conceptes que avui s'han dit per part de tots.

Al Jordi Albert li ha fet gràcia el meu enfocament. A mi no em fa gràcia. Jo porto vint-i-cinc anys al sector sanitari. Conec molt bé el món de la salut, conec moltes malalties i conec que la cronicitat –que ho he dit i ho diu el Banc d'Espanya–, l'envelliment de la població activa, porta una correlació a moltes malalties més típiques d'una edat de final d'etapa professional. I ho conec perfectament. Però estem en un marc de la Comissió d'Empresa; hem de tenir en compte els impactes que hi ha en aquesta condició. Perquè després potser és massa tard quan a la Comissió d'Empresa es decideix portar els sindicats quan estan davant d'un tancament d'una empresa. I val la pena analitzar els seus inicis, de per què hi ha una venda d'aquesta empresa a un grup multinacional i després es deslocalitza.

Jo crec que hi han moltes causes. La quota de seguretat social va en increment. S'ha d'avaluar amb una visió global de tots els impactes i decidir abordar aquests temes. Sé que aquest tema no és popular, no ens porta vots, però s'ha de treballar i s'ha de tractar amb seriositat i professionalitat. Per tant, he agafat apunts per part de tots els comentaris, i continuarem treballant a la Comissió d'Empresa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius

302-00115/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... El passat Ple el Partit Popular va presentar una interpellació per millorar el marc competitiu de Catalunya, perquè considerem que Catalunya té un gran potencial per tornar a ser el motor econòmic d'Espanya i d'Europa, i aquest potencial l'hem d'aprofitar. També vam destacar el que fallava, que eren els problemes principals que impediien que aquest marc fos l'idoni per millorar els sectors productius. Vam identificar quins eren els problemes, i avui, amb la moció, aportem solucions, propostes per millorar amb caràcter general el marc. Però també destaquem, en el punt número 1, d'on venim, per destacar les polítiques que han reduït 1 punt en el PIB a Catalunya i, per tant, la que hem de millorar. I totes les qüestions que hem d'afavorir per tal de que els sectors productius tinguin un marc adequat que faciliti la seva competitivitat.

I un dels elements fonamentals per millorar-lo és tenir capacitat de generar confiança. Per això necessitem una normativa clara, una normativa que reguli el marc, però que no intervingui directament en el mercat amb el grau d'intervenció que avui en dia tenim. Dins dels índexs d'intervenció de les comunitats autònomes d'Espanya, Catalunya és la més intervinguda i ho regula absolutament tot. I això genera una sobrecàrrega de regulació als sectors productius, i aquesta sobrecàrrega són costos addicionals a la seva competitivitat. I, per tant, considerem que no només cal

agilitzar els processos, que també, però especialment hem de revisar la normativa, reduir la sobrecàrrega normativa, que afecta especialment les pimes, que en moltes ocasions han de dedicar més temps a fer tràmits que a produir o a fer l'activitat sectorial que tenen. I amb caràcter general això és imprescindible.

Per altra banda, cal també agilitzar, com hem comentat, els processos, avançar cap a la declaració responsable i el silenci positiu, perquè el fre en l'Administració no impliqui un fre a activitat, a projectes econòmics que tenen una capacitat també de generar ocupació i d'enfortir tot el que és l'economia de Catalunya. I aquí la burocràcia és un fre, i hem d'assimilar –és difícil– la presa de decisions privada a l'activitat i equiparar-la al procés administratiu, perquè en moltes ocasions una inversió a Catalunya..., es pren una decisió en sis mesos, i l'Administració contesta en un any. I tot això són oportunitats que perdem amb llocs de treball.

Per altra banda, un altre element molt important era millorar la productivitat de Catalunya. Tenim un sector molt terciari, però també hem d'avançar cap al sector d'alt valor afegit, però també tenim un sector productiu que cal modernitzar. I hem d'introduir aquests elements per facilitar aquesta modernització. I aquesta modernització ha d'aportar valor afegit, ha d'aportar tecnologia i innovació en el procés perquè aquesta innovació es tradueixi en el producte. I això farà que Catalunya tingui una economia d'alt valor afegit i que veritablement sigui compatible la indústria tradicional, aportant aquests elements d'innovació i de modernització tan necessaris per a la transició de la digitalització i la transició també energètica, i, per altra banda, afavorir que tots els elements de competitivitat estiguin introduïts.

I, per tant, abordem també un element que és fonamental. La pressió fiscal a Catalunya és asfixiant per al sector. És dels principals problemes que tenim. I, quan veiem els índexs també de competitivitat fiscal de Catalunya, és la número dinou d'Espanya. Les disset comunitats autònomes i Ceuta i Melilla estan en millors condicions, i la pressió fiscal és asfixiant. Per tant, nosaltres demanem reducció fiscal. En quins impostos? IRPF, patrimoni i successions. Per què? Perquè són els impostos que fan que es prenguin decisions o no d'invertir en una comunitat, que vingui el talent o no a una comunitat, i això són factors fonamentals. I, per tant, demanem que desapareguin aquests impostos. Bé, l'IRPF, que es rebaixi. Tant de bo pogués... (*L'oradora riu.*) En aquest cas, no, no. Però que es rebaixi l'IRPF, suprimir successions i suprimir patrimoni. Per tant, aquesta és una qüestió molt important que afecta molt també la presa de decisions d'invertir i d'enfortir les empreses.

I també hem abordat un tema que és l'energia. Cal garantir el subministrament energètic. El subministrament energètic cal garantir-lo i allargar les centrals nuclears que tinguin aquesta capacitat, tenint en compte que el cinquanta-sis per cent de l'energia que consumeix el sector productiu prové d'aquestes centrals nuclears, que s'ha de garantir i, a més, abaratir els costos.

I un altre tema que abordem també (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és conciliar totes les demandes de personal de l'empresa amb els professionals, que ho abordem. I un punt –que ja acabo, senyor president– és el fet de l'absentisme laboral, que s'ha abordat en la moció anterior, però li demanem al Govern que ho abordi, perquè és un gran problema per a les empreses, que cal resoldre amb la màxima celeritat.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hi ha presentat esmenes i, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. Bona tarda, conseller Sàmper. Volia començar la meua intervenció agraint a la diputada Esteller haver pogut arribar a transaccionar alguns punts d'aquesta moció, perquè sempre és voluntat

d'aquest grup parlamentari potenciar aquelles qüestions amb les que sí que puguem sempre estar d'acord.

Ara bé, saben que el seu model econòmic i fiscal..., el seu i el nostre són models completament diferents. Vostè, senyora Esteller, durant la seva interpellació del Ple anterior, va descriure una situació totalment catastròfica de l'economia catalana i del seu teixit productiu. I ja li va respondre el conseller Sàmpser que les xifres no diuen el mateix que vostè va dir en la seva intervenció. Evidentment, sempre s'ha de ser més exigent i posar el focus en aquelles qüestions que segur que podrien sempre anar millor. I en això està aquest Govern, en fer un teixit productiu més fort, un mercat de treball més resilient i en posar a disposició del conjunt de la ciutadania tota la prosperitat que la nostra economia és capaç de generar.

I, com li deia abans, partim de models diferents. El nostre es fonamenta en la justícia social, l'equitat i el progrés compartit. Vostès i la resta de partits de dretes defensen receptes neoliberals, que ja han demostrat reiteradament la seva ineficàcia. La vella teoria del degoteig, que pensa que, reduint els impostos als que més tenen i eliminant certes regulacions, el creixement econòmic arribarà per inspiració divina i, sobretot, que el mercat lliure tindrà a bé repartir aquests beneficis amb la resta de la ciutadania. Tots ho sabem.

En canvi, nosaltres defensem un model productiu fort, innovador i sostenible, però també inclusiu. Apostem per fomentar la col·laboració entre el sector públic i el sector privat, però amb un lideratge clar de les institucions públiques. També apostem per una administració que orienti l'economia productiva cap al bé comú, que inverteixi en infraestructures, en innovació i en una transició ecològica justa. No es tracta només de créixer i de generar més, sinó de créixer millor i de redistribuir millor. Això que vostès anomenen «intervencionisme» nosaltres ho anomenem «garantia d'oportunitats i justícia social».

A més, de què estem parlant quan parlem d'intervencionisme? Dels 18.500 milions d'euros que el Govern mobilitzarà per al pla «Catalunya lidera»? La mobilització de recursos més ambiciosa des de l'any 2010 per impulsar un creixement econòmic sostenible, just i territorialment equilibrat. O el pla Responem? Una iniciativa del Govern per mitigar l'impacte dels nous aranzels dels Estats Units, mobilitzant 1.500 milions d'euros en ajuts, crèdits, inversió pública, assessorament i promoció internacional. Per a vostès això també és intervencionisme de l'Administració pública?

Canviant de qüestió, en termes de fiscalitat, les diferències entre vostès i nosaltres aquí sí que són més evidents encara. I per això nosaltres votarem en contra de tots els punts en els que demanen o bé reduir o eliminar impostos. No podem ni volem defensar mai un model que premia el privilegi i que castiga el conjunt de la ciutadania, especialment les persones més vulnerables. Nosaltres defensem un sistema fiscal progressiu. Qui més té, qui més contamina, qui més guanya, qui més hereta més paga. No pas com un càstig, sinó per responsabilitat. Perquè defensem uns serveis públics de qualitat, per això.

I ho sento molt, però és que l'educació, la sanitat, les pensions, el transport públic, la seguretat, l'habitatge, això no es finança ni amb discursos ni amb bones paraules. Es finança amb impostos. (*Aplaudiments.*) Mentre alguns desconfien del sector públic i volen reduir-lo al mínim, des del PSC el defensem com a garantia de drets.

No volem –no volem– un país on l'accés a les oportunitats depengui del cognom o de la renda de la teva família. Per això nosaltres sempre defensarem i treballarem per enfortir lo públic, no per desmantellar-ho. Per invertir, no per retallar. Per redistribuir, no per concentrar. I per això calen governs valents, capaços de defensar allò comú davant dels interessos privats. Perquè, quan es retallen impostos a uns pocs, qui acaba pagant la factura són sempre els mateixos. Són les majories socials: la classe treballadora, els joves, les dones, els pensionistes.

Volem un país amb un teixit econòmic fort, innovador i arrelat al territori, al servei del benestar col·lectiu. Per això defensem una fiscalitat justa i uns serveis públics

robustos que garanteixin oportunitats per a tothom. Nosaltres no venim aquí a gestionar privilegis; nosaltres venim a garantir un futur digne per a tothom. Aquesta és la nostra manera d'entendre el progrés.

Moltes gràcies.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I per fer-ho, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Un tret recurrent de la pitjor política consisteix a donar a la gent un gat tot dient que és una llebre. És una tècnica que funciona en rares ocasions, perquè els ciutadans, més aviat que tard, no tenen dificultats a distingir un felí d'un rosegador. La moció del Partit Popular que avui debatem és un exemple de manual d'aquest tripijoc. Vostès, senyors del PP, ens volen colar una proclama fent-la passar per una proposta, però ho fan d'una manera tan barroera que des del primer paràgraf se'ls veu el llautó. En política, una proclama persegueix sumar adeptes a una causa interessada. El seu instrument no són els arguments, sinó sofismes. La proclama, en aquest sentit, és cosina germana de la propaganda. Una proposta política, en canvi, és un intent genuí de col·laboració orientat a assolir el bé comú. A més, es basa en arguments fonamentats i en dades objectives. Per què, doncs, aquesta moció del PP és una proclama disfressada de proposta? Com que cinc minuts no donen per a gaire, em limitaré a subratllar només dos punts.

Punt número 8: ampliar la vida operativa de les centrals nuclears, que vostè hi ha fet molt d'èmfasi. Això és tot el que tenen vostès a dir sobre l'energia per millorar la competitivitat? De veritat? És que no veuen que on avui es juga la partida és en l'àmbit de les renovables? No s'adonen que a Catalunya no han fet els deures i que ara cal que ens posem les piles, mai millor dit? Mirin cap a la Xina o mirin cap a Europa: la innovació, l'eficiència i la competitivitat no ve de les nuclears, senyora diputada; ve de les renovables. El país més avançat avui en renovables és la Xina. Tota la innovació en energia eòlica i energia solar del món ve de la Xina, que és el país amb més potència renovable instal·lada en termes absoluts. I una curiositat que li regalo: fins i tot un país com Noruega, que literalment viu del petroli, genera el noranta-vuit per cent de l'energia que consumeix amb fonts renovables.

Però ara anem al moll de l'os de la moció, anem al punt número 1. El punt número 1 diu: «Els governs successius de la Generalitat han provocat una pèrdua sostinguda de la competitivitat de l'economia catalana. Això ha generat la deslocalització d'empreses en el nostre país.» De debò s'ho creuen, això? De debò? De veritat que durant els darrers anys ha crescut l'atur fins a nivells insuportables a Catalunya? De veritat que han baixat les exportacions i que s'ha estavellat el PIB? Encara es creuen la llegenda de la fugida d'empreses, senyora diputada? A Catalunya tenim 611.000 empreses; a Madrid, tot i ser un efecte aspiradora, 345.000. Creuen de debò que ha caigut la inversió estrangera i que els catalans ens hem convertit en els pàries d'Europa? Perquè, clar, perdre competitivitat any rere any de manera sostinguda ens hagués portat a això.

Mirin, és clar que hi ha coses per corregir, per descomptat, i que s'ha d'alleugerir la pressió fiscal de les petites empreses i dels autònoms, i que per descomptat que s'ha de simplificar la burocràcia. Però, malgrat aquestes mancances, la realitat és que Catalunya continua sent avui una nació competitiva, amb un teixit empresarial robust i exportador, i amb una capacitat constant de generar riquesa.

Senyors del PP, coincidim amb vostès que aquestes mancances són pals a les rodes, però hi ha un tronc –un tronc– que alenteix la nostra economia productiva molt més que els pals a les rodes del pitjor Govern de la Generalitat que vostè pugui imaginar. I aquest tronc –ho saben molt bé– és el model de finançament. I no és un tronc

de roure, no és un tronc de pi; és un tronc d'eucaliptus, d'eucaliptus madrileny, per ser més exacte, una espècie que creix a base de xuclar tots els nutrients que té al voltant, deixant secs els seus veïns. Una espècie, per cert, invasora.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Avui, sense que servisca de precedent, estic molt d'acord amb la intervenció del diputat Giró. A ningú li sorprendrà que Esquerra Republicana estiguem frontalment oposats a esta moció, perquè, evidentment, l'aproximació que fem del repte és molt diferent a la que fa el Partit Popular, perquè el Partit Popular erra en el diagnòstic i no dona cap solució atterrada. Perquè els dos primers punts són una esmena a la totalitat de la política de suport al teixit productiu dels últims anys, com fan explícit, una política que mos ha portat a que avui a Catalunya és el moment que, a les últimes dos dècades, es paga menys per anar a la universitat, hi ha més ocupació que mai, es baten rècords d'exportació, de captació d'inversió estrangera, d'internacionalització de l'economia. Per tant, no tan malament.

Honestament, jo no m'atreviria a fer les afirmacions que fa el Partit Popular als dos primers punts d'aquesta moció. Parlen de revertir la deslocalització –ho diu el Partit Popular. Constató que disposen d'un fi sentit de l'humor, perquè no existix màquina més greixada i efectiva per deslocalitzar empreses a Catalunya que el Govern del Partit Popular de Mariano Rajoy. Van pretendre ser una autèntica màquina de matar seus socials d'empreses a Catalunya, i avui se queixen d'una hipotètica deslocalització.

Si volen revertir la deslocalització, apostar pels sectors productius de valor afegit, saben què cal fer? Seguir la línia de treball de la passada legislatura. Que cal una economia de més valor afegit? El Govern d'Esquerra Republicana vam fer una aposta per ser més competitius, per generar més llocs de treball al sector industrial, que poguéssim assolir el vint-i-cinc per cent del PIB nacional en pocs anys, amb inversió, amb més i millors infraestructures, infraestructures estratègiques, amb una aposta per la innovació, i fer-ho sostingudament, territorialment equilibrada, concertadament i planificat durant el temps. I a això li vam dir «pacte nacional per a la indústria». Una estratègia ambiciosa que ens va permetre ser capaços de reindustrialitzar la Nissan amb l'empresa Chery, captar la inversió de Lotte al Camp de Tarragona o de Kronospan a les Terres de l'Ebre.

Perquè el Govern Aragonès crec que va fer una molt bona interpretació de la conjuntura global postcovid, aprofitant aquella visió europea de recuperar cadena de valor que feia unes dècades que havien externalitzat, sobretot a països asiàtics. I aquí se va aprofitar encertadament per posicionar Catalunya com a candidata idònia del sud d'Europa per captar activitat econòmica de valor afegit.

Captació d'inversions estratègiques, valor afegit i disposició de talent. Hi estem d'acord. Potser el que necessitem, com deia, és seguir la línia de treball iniciada l'anterior legislatura. Mentre el president Aragonès i el conseller Torrent anaven a buscar inversió tecnològica xinesa, japonesa, sud-coreana, nord-americana, vostès per què aposten? Per reforçar els oligopolis de l'IBEX?

Mentrestant, podríem dir que el més calent és a l'aigüera. Avui, un dels problemes crítics que estan patint les nostres petites i mitjanes empreses és la manca de professionals. Avui, trobar treballadors és un autèntic drama en molts sectors, sobretot en empreses auxiliars i de serveis a la indústria.

La moció, com que s'emmarca en el no reconeixement de la feina prèvia feta... Natzos, en canvi, reivindicuem la necessitat de culminar aquell canvi de model iniciat la

legislatura anterior en el model de formació professional, apostant per una formació professional més lligada a l'empresa, amb formació més flexible, amb més capacitat d'adaptació al que necessiten realment les nostres empreses, que contribuïska a disposar d'una mà d'obra professionalitzada com a factor de competitivitat, amb un sistema robust d'avaluació i acreditació de les competències professionals amb certificats professionals i de competència. Un sistema de formació professional amb el Departament d'Educació, evidentment, però sobretot amb el Departament d'Empresa, amb els agents socioeconòmics, sindicats, patronals, col·legis i gremis professionals, que garantisca que els sectors productius catalans puguin disposar de professionals qualificats i que estos siguin un element de millora (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de la competitivitat del país.

Acabo, president. La moció del PP ens parla de pressió fiscal excessiva. I tant, cert. Els catalans paguem massa pels serveis que tenim, o no tenim els serveis que paguem, és evident. I d'això se'n diu «espoli fiscal». Però tots sabem que, mentre no es poden abaixar els impostos, perquè s'han de pagar salut, educació, seguretat, per acabar amb l'espoli fiscal, i així no ens caldrà pagar tants d'impostos, lo nostre model a curt termini és clar i és possible: finançament singular. Per això és tan necessari complir amb el calendari del finançament singular. I se'ls hi acaba el temps. Avui s'ha fet un altre pas endavant...

La vicepresidenta primera

A vostè també se li acaba el temps, diputat.

Albert Salvadó Fernàndez

Acabo de seguida, vicepresidenta. Avui s'ha fet un pas endavant importantíssim...

La vicepresidenta primera

Diputat, ha d'acabar, que ha superat el temps amb escreix.

Albert Salvadó Fernàndez

Acabo amb una frase, si m'ho permet. (*Remor de veus i rialles.*) Acabem amb una eina per garantir la millora de la productivitat, també de la classe treballadora: l'empresa Rodalies de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, senyors diputats. Bien, en esta moción sobre política económica en Cataluña se denuncia la pérdida de competitividad de la economía, se le atribuyen unas causas, que son, pues, la alta presión fiscal, la excesiva regulación. Y se comentan unas consecuencias, como la deslocalización de empresas y la caída del peso económico de nuestra región. Y, por otro lado, se plantean propuestas para revertir la situación. Pero, en todo caso, son medidas insuficientes, medidas cosméticas y medidas restringidas en alcance y ambición. Vamos, maquillaje para salir del paso. Y lo que verdaderamente necesitamos son cambios: cambios profundos, cambios radicales y cambios valientes.

Necesitamos cambio de modelo económico, acabando con los pactos en Bruselas del bipartidismo que favorecen la entrada de productos extranjeros que machacan, con distintas normas que tienen ellos, pues, nuestro campo y nuestra industria. Necesitamos que los representantes de los emprendedores no sean estas patronales que están subvencionadas y al servicio del poder político que les da la subvención, en este caso Foment del Treball o Pimec. Y necesitamos menos intervención y más libertad. Necesitamos una revolución fiscal, porque no se trata de bajar un poco un

impuesto, revisar un tipo o ampliar una bonificación; se trata de ser valientes, se trata de recortar todo lo que sobra, que es mucho y cada vez más. (*Aplaudiments*.) Y así poder eliminar los impuestos que castigan el ahorro familiar, o sea, sucesiones, donaciones, patrimonios y, por supuesto, el ITP, que castiga la compra de la vivienda habitual de los catalanes un diez por ciento, la gran inmobiliaria.

Y acometer, por supuesto, la gran reforma fiscal de VOX sobre el IRPF, ese impuesto que castiga a trabajadores y familias, a sus ingresos. Proponemos un tipo único para toda España, para toda España igual: veintidós mil euros, exento por debajo; hasta setenta mil euros, el quince por ciento; a partir de sesenta mil euros, el veinticinco por ciento. Y una gran bonificación por hijo: cuatro puntos por hijo. Cuatro puntos por hijo significa que una pareja que ingrese menos de setenta mil euros no pagaría IRPF, porque estaría exenta.

Y con todo ello, ¿qué conseguiríamos? Pues mayor renta disponible, que los trabajadores tuviesen más neto y poder llegar a fin de mes. Segundo, estimulación del consumo: tendrían más dinero para poder consumir, y entonces dinamizaríamos la economía y favoreceríamos a los sectores productivos. Tercero, incentivo de esta manera del empleo: menos carga fiscal sobre el trabajo, más contrataciones y, por supuesto, reducción de la economía sumergida. Y cuarto, posibilitaríamos el incremento del ahorro y de la inversión de las familias. Si las cosas van mejor, si tienes más disponibilidad económica, puedes invertir más o ahorrar más, algo que es totalmente imposible hoy en día.

Y también necesitamos, para mejorar, como dice la moción, competitividad y economía, acceso a una educación, una educación totalmente libre, exigente y de calidad. Todo lo contrario de lo que ahora está imponiendo la Generalitat de Catalunya. Y, por supuesto, una energía múltiple y barata, con seguridad nacional. Y para ello es importante potenciar, si cabe, la energía nuclear.

Y todas estas reformas serán posibles; serán posibles si Sánchez dimite y convoca elecciones. Y todas estas reformas serán posibles, si Sánchez no dimite y no convoca elecciones, si el Partido Popular presenta una moción de censura para que el resto se retracte (*aplaudiments*) y convocar, por supuesto, elecciones. O esta reforma será posible si Junts y Esquerra dejan de dar apoyo al corrupto Gobierno del PSOE. Y, evidentemente, después de las elecciones, con VOX condicionando el nuevo Gobierno o ganando las elecciones.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda de nou. Bé, avui el PP ens presenta una moció que no és ni una proposta de país; no és tan sols un diagnòstic ambiciós sobre l'economia catalana. És un manifest ideològic; deia «una proclama» el diputat Giró. Una llista de receptes dogmàtiques que beuen directament del manual ultraliberal de l'escola de Chicago, el mateix que inspira Milei, Trump, Orbán, Meloni o Ayuso. Una proposta que es vesteix amb paraules com «competitivitat» o «eficiència», però que amaga una lògica molt clara: afeblir l'Estat, desmuntar la fiscalitat progressiva, desregular l'economia i deixar-ho tot en mans del mercat.

Per això, des dels Comuns, fem una esmena a la totalitat a la seva moció i la votarem en contra. I ho fem no per una qüestió simbòlica, sinó per una convicció profunda. No volem una economia al servei de l'acumulació; volem una economia al servei de la vida. Nosaltres no renunciem al creixement econòmic. Renunciem a un creixement injust, insostenible i buit. El que volem és una transformació profunda del model productiu català. I per fer-ho necessitem eines pròpies, amb visió a llarg termini i capacitat real d'intervenció. I una d'aquestes eines fonamentals per nosal-

tres és la creació d'un fons sobirà públic de Catalunya, una eina per fer política industrial en condicions i amb retorn social, per posar el capital públic allà on cal fer un salt d'escala: en les energies renovables, en la reindustrialització verda, en la biotecnologia, en l'economia digital, en la logística neta i intel·ligent.

I, si una empresa rep diners públics, ha de respondre davant la societat. I, si el sector públic hi participa com a accionista, pot condicionar decisions estratègiques, garantir l'arrelament territorial, exigir bones pràctiques laborals i ambientals i evitar deslocalitzacions –aquestes que vostès diuen– injustificades. Aquesta és la clau, que la inversió pública no sigui només una empenta, sinó una garantia de democràcia econòmica. No estem inventant res. Ho fa Alemanya quan nacionalitza parcialment empreses estratègiques.

I tot això, tota aquesta visió de país, de sobirania econòmica, no és possible sense una fiscalitat justa. El PP ens proposa eliminar impostos claus –patrimoni, successions, transmissions, gairebé IRPF també. I amb això proposen literalment buidar la Generalitat de recursos propis. Ens proposen deixar de recaptar mentre exigim serveis de qualitat. I això no és política econòmica, és destrucció de l'estat del benestar. La fiscalitat progressiva és la base de la redistribució de la riquesa, i la redistribució de la riquesa és la base de la justícia social.

Per això, defensem una reforma fiscal que gravi més les grans fortunes, que penalitzi l'especulació, que incentivi la innovació neta i que alliberi la pressió sobre els qui menys tenen. Dono per reproduït el que hem dit a la moció anterior sobre l'absentisme laboral, que aquí ens hi tornen a fer referència.

I no puc deixar passar la seva persistència amb les nuclears, no? Sembla que l'oligopoli els hi recorda que a cada moció hem de recordar això de que s'ha de perllongar la vida de les nuclears. Miri, la competitivitat ve de la mà de la sobirania energètica, i la sobirania energètica és de les renovables. Les nuclears sovint, molts cops, depenen de l'urani. L'urani depèn de l'estranger. No és sobirania, no és competitivitat a través de les nuclears. I el que suposen les energies renovables és, a més, una oportunitat de producció estratègica del nostre país.

I de la deslocalització ens diuen que les empreses marxen per culpa dels impostos. Però la realitat és que marxen quan no hi ha una política industrial que posi condicions i quan no s'exigeix res a canvi dels ajuts públics. Per això proposem una llei catalana contra les deslocalitzacions.

I acabo. La moció del PP no és una proposta. És una renúncia a planificar, a redistribuir, a protegir. És una renúncia a tenir instruments propis i sobirania econòmica. És una adhesió explícita a un model de país on el mercat ho decideix tot i la societat només s'hi adapta. «Es el mercado, amigo.» Això no ho podem acceptar. Els Comuns seguirem treballant per una economia catalana que no només creixi, sinó que reparteixi, que arrelli, que cuidi i que construeixi futur.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, així que simplement comentarem alguns dels aspectes que ens agradaria destacar d'aquesta. L'absentisme laboral no el comentarem, perquè l'hem comentat a bastament a la Comissió de Treball i perquè, a més, creiem que el major absentista laboral d'aquest país és Mazón i, per tant, vosaltres segurament teniu una expertesa que jo no tinc, perquè la gent que jo conec la veritat és que va cada dia a treballar, també malalta, com deia abans.

L'intervencionisme econòmic de la Generalitat, que és el principal motiu que impedeix que les empreses puguin créixer i prosperar. Em sap greu dir-los que la seva proposta contra l'intervencionisme econòmic és completament extemporània, una

mena d'home del sac que van agitant cada vegada que volen, una mena de reactualització del «*que vienen los rojos*». Intervenir intervenir, intervén tothom, especialment, de fet, la dreta, que té la gran mania –la dreta espanyola– d'intervenir sense consultar a ningú més. Per això hem tingut les reformes laborals constants, que han sigut només pactades amb la patronal en l'època d'Aznar. Intervenir perquè hi hagi un salari màxim per als empresaris els deu semblar, no ho sé, l'apocalipsi o pitjor, com va dir Sánchez Llibre, de Foment, una falta de respecte.

En canvi, intervenir perquè els acomiadaments surtin a preu de saldo és la màgia de la mà invisible del mercat. Intervenir perquè el preu de l'habitatge no pugi de forma infinita, sacrilegi. Intervenir per desnonar una família d'un pis buit d'un fons voltor amb un dispositiu policial de cent mil euros és ordre. Aquest és el patriotisme que gasten. Intervenir per assegurar que a cap nen li falti de res en un país que és ric... Perquè Catalunya és rica, i haig de dir, de fet, que, estic molt d'acord amb moltes coses que ha plantejat avui el diputat Giró. Doncs, bé, això no pot ser.

Ara bé, intervenir per donar incentius econòmics a empreses que ja reparteixen beneficis i dividendes –la «pagueta» dels rics de tota la vida, vaja, però sense que sigui des d'un compte B, que d'això també en tenen expertesa–, això sí, això és el correcte funcionament de l'Estat. Intervencionisme per fixar impostos, no, però per rebre fons europeus sí. Perquè l'altre dia sortia una notícia sobre el que van dir els empresaris a Pedro Sánchez i deien: «Grandes empresarios dan por amortizado a Sánchez y piden un relevo pausado para no perder 20.000 millones de euros de los fondos de la Unión Europea.» Aquests grans empresaris decidint qui governa en aquest Estat que ha votat la població no és intervencionisme? Perquè a mi em sembla que precisament en aquest país qui més intervencionisme té són les grans empreses.

I aquests fons suposo que tampoc són intervencionisme, perquè l'intervencionisme és..., amb «paguites» per a empresaris, sí, però quan és assumir responsabilitats fiscals, no. Quan les empreses tinguin problemes per guanyar-se les garrofes competint en el mercat, se les ha de rescatar amb diners de tots, però quan guanyen diners no han de pagar impostos. Aquest és el pla? Ho dic perquè després al seu portaveu de tant en tant li venen suposo que records de quan era jove, quan era més petit, i comença a parlar de l'escola pública. Jo no sé si algú no els hi ha explicat com es paga l'escola pública. Els hi dic el secret, eh? És amb els impostos.

També parlen de la necessitat d'avançar cap a un nou model econòmic que comporti un canvi de paradigma –després, els que parlem rar som nosaltres– productiu cap a una economia d'alt valor afegit, que augmenti la productivitat de les empreses i garanteixi creació de llocs de treball de qualitat adequadament remunerats per tornar a una senda de convergència i redueixi la distància de la renda *per capita* amb la mitjana de la Unió Europea. Com és compatible aquesta afirmació amb la defensa a ultrança que fan del sector turístic? Perquè ja els hi he llegit uns quants estudis. Jo, si no, de veritat passin un moment pel meu despatx –que tampoc menjo, tant de bo– i els hi passo. Vull dir, estudis fets al conjunt de l'Estat, fets per universitats de prestigi de caràcter internacional que parlen de com el turisme lo que fa és generar precarietat, perquè les feines que genera no serien d'alt valor afegit.

Però, en tot cas, a més, també estan a favor del rendisme. M'expliquen un dia tranquil·líssimament lo de l'alt valor afegit en el rendisme i com és un sector estratègic que ens impulsarà cap a la distància..., per retallar la distància de la renda mitjana amb la Unió Europea. En fi. Per últim... És que hi ha una part que no vull que em caigui.

Per últim, sobre la menció que fan a les pimes i als autònoms, dir-los que segurament el problema amb les pimes no és tant l'intervencionisme de l'Administració, que el requereixen, sinó les pràctiques abusives de les grans empreses que s'emporten tota la contractació pública –no sabem com, especialment el seu partit no sap com– i els fons europeus, que tenen altíssimes taxes de morositat precisament amb les pimes i que triguen moltíssim a pagar-los. De fet, la patronal amiga del PP a ni-

vell estatal, la CEOE, és la màxima enemiga de les pimes, i així ho han manifestat diferents representants de les pimes. La servitud del PP a la CEOE fa que, quan es discuteixen votacions al Congrés per reduir la morositat de les grans empreses envers les pimes, el seu partit hi voti en contra.

Anant acabant. Jo els escolto molt a vostès i al seu seguici, al seu club de fans, el que sigui, dir moltes vegades que, si volem que hi hagi una immigració que pugui venir aquí a guanyar-se la vida, doncs que els fiquem a casa, que els paguem nosaltres. Bé, jo penso que llavors, si volen transnacionals que esgoten i fan patir la petita i mitjana empresa d'aquest país, se les fiquin a casa seva i les paguin amb els seus diners, perquè el cost total estimat de la corrupció del seu partit són –i és una xifra difícil– 124.176.915.028 euros, només amb la a: Aceinsa, Aceinsa II, Acuamed, Aerocas, Aexpa, Aguas de Calpe, Alhama de Granada, Amat, Ampuero, Ana Gago, Andratx, Aplauso, Arena, Arquitectos, Arroyo, Asesorías, Àtic Estepona, Avialsa, Azud... Vint només amb la a; falten vint-i-set lletres. Jo crec, de veritat, que, si tenen tota aquesta idea política, parin ja de fer escarni com estan fent aquests dies i mirin-se una miqueta el seu partit.

Gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Catalunya mai no serà plenament competitiva mentre continuï sent saquejada fiscalment per l'Estat espanyol. Parlar de competitivitat, com ha fet el PP en la seva moció, dins d'un marc d'opressió econòmica i submissió política, com és el règim autonòmic actual, és simplement perpetuar l'engany.

El PP afirma a aquesta moció que cal revertir la política econòmica duta a terme a Catalunya durant els darrers anys. Hi estem d'acord. Però no només cal revertir les polítiques de la Generalitat; cal recuperar també tots els recursos que Espanya ens roba, que castiguen tots els ciutadans residents a Catalunya, pensin com pensin i parlin com parlin.

La sobrecàrrega fiscal i la regularització excessiva han afectat negativament el nostre teixit empresarial, però discrepem profundament de la solució que ens proposen. No és amb més Espanya com farem més Catalunya. Hem de recuperar les claus de casa, restituir l'estat català i tenir el control total dels nostres recursos per poder fonamentar un model econòmic que permeti l'esforç productiu, que impulsi també la recerca aplicada, que defensi els interessos dels catalans i que garanteixi que la riquesa generada a Catalunya es quedi a casa, es quedi a Catalunya.

També discrepem del silenci d'aquesta moció respecte d'un dels obstacles per a la competitivitat: una immigració que devalua els salaris, satura els serveis públics i frena l'ascensor social dels joves catalans. Com podem parlar d'economia productiva si ni tan sols podem garantir que el talent jove del nostre país pugui desenvolupar-se en plenitud a casa nostra?

Votarem a favor d'aquelles propostes que impulsin una rebaixa fiscal, començant per la reducció de l'IRPF i tots els impostos propis de Catalunya, que generen càrregues administratives, ineficiències i dificultats afegides per a les famílies i les empreses catalanes, i, molt especialment, l'eliminació de l'impost de successions i donacions, un impost injust, un impost que penalitza l'esforç, el treball i els llegats familiars. Un impost a la mort que atempta contra el principi bàsic de continuïtat patrimonial entre les generacions i que castiga aquells que han treballat tota la vida per deixar un futur millor als seus fills.

Segons dades de la pròpia conselleria d'Economia, els ingressos provinents de l'impost de successions es van incrementar durant el 2021 un 59,30 per cent, un total de 353,7 milions d'euros addicionals. L'any 2020, el Govern de Junts i Esquerra va

ingressar 596 i mig milions en successions; l'any 2021, 950.000,3. Per la partitocràcia autonomista, els és més senzill castigar i esquilar els catalans amb nous impostos que defensar a Madrid la fi de l'espòli fiscal. Callen davant qui els sacseja, callen davant qui menysprea Catalunya.

A Aliança Catalana l'objectiu no és liderar l'economia espanyola, com vostès proposen. Una economia on Catalunya és vista com una colònia a explotar no pot ser mai la nostra aspiració. El nostre objectiu és que Catalunya esdevingui lliure, lliure i independent, líder en innovació i creixement econòmic i en generació de co-neixement referent al sud d'Europa. La competitivitat d'una nació no es construeix amb impostos, subvencions ni regulacions asfixiants, sinó amb l'alliberament econòmic i fiscal. Catalunya té tots els ingredients per ser capdavantera, i només li cal un govern que no tingui por de prioritzar els interessos dels catalans, perquè els diners dels catalans han d'anar a la butxaca dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Jo veig que el portaveu de Junts i el portaveu d'Es-querra no encaixen bé la valoració que fem de la seva acció de govern, que ha portat les conseqüències que ha portat en la seva economia. I aquestes crítiques s'han d'en-caixar, perquè s'ha de tenir cintura política i s'ha de fer una valoració real del que es fa quan es governa, perquè el sector ho està patint. I si no veuen que es van deslo-calitzar més de set mil empreses, no veuen que Catalunya va caure un punt del PIB respecte a Espanya...

I el PP ha fet aquesta proposta no per generar polèmica, sinó per revertir les polítiques. I és lo que li demanem, al conseller, que veiem que no canvien aques-tes polítiques. I és el que han de fer, abaixar impostos. Escolti'm una cosa: quan abaixen impostos generen més sous als treballadors. Una part dels sous dels tre-balladors són via impostos i, per tant, milloren les condicions de tothom i s'activa l'economia i es recapta més. És que vostès només se centren en una via. Quan es rebaixen impostos, es recapta més, perquè hi ha més activitat econòmica.

I després també es produeix en aquesta moció un tema molt important, que ha destacat Esquerra. Jo penso que no s'ha llegit la moció, perquè una part molt impor-tant és la de conciliar l'oferta de treball amb la formació professional i la necessitat de les empreses.

Per tant, aquesta moció, la veritat és que aborda els problemes estructurals de l'economia que cal corregir, i el tema primordial és rebaixar burocràcia, abaixar impostos, i també un tema molt necessari a fer com és millorar tot el que és la pro-ductivitat de Catalunya. I és el que demanden els sectors. Tots vostès estan en contra –ho diuen– de tot allò que demanda el sector. Hi estan en contra. I diuen que això no és real, quan ells ho estan demandant, i tots demanen això. El sector productiu! Es queden vostès sempre amb l'escenari global i no baixen al sector productiu. Per això estem com estem, perquè les dades reals són el que diu el sector, i tots els sectors es-tan abordant aquests temes. És l'asfíxia que tenen i és el que cal millorar.

Vull agrair les esmenes del grup del Partit Socialista, que moltes s'han acceptat i unes altres han estat transaccionades. I, per tant, pensem que, amb aquesta moció..., veurem després si es poden aprovar alguns punts, perquè, veritablement, són els que es requereixen i es necessiten per millorar la competitivitat de l'economia, millorar i donar resposta al que demanda el sector i també garantir l'energia. Sí, senyor Giró, perquè, miri, l'energia...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

El *mix* energètic, totes les energies renovables, avui a Catalunya...

El president

Senyora diputada, ha d'acabar...

Àngels Esteller Ruedas

...amb les seves polítiques només estan en el catorze per cent. I nosaltres hem abordat el que s'ha de fer...

El president

Li hauré de tancar el micròfon.

Àngels Esteller Ruedas

...una bona transició energètica i... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

És contumaç, vostè. *(Rialles.)* Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia de turisme

302-00120/15

I el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia de turisme. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president, i bona tarda altre cop. Bé, per nosaltres, quan parlem de turisme en aquest Parlament, és molt més que parlar d'una activitat econòmica d'un sector productiu; ho hem dit molts cops. Parlem de la manera com construïm la nostra societat, com volem que siguin els nostres barris, les nostres viles, els nostres pobles, les nostres ciutats. I també parlem dels valors que volem que ens defineixin com a poble i com a país.

Mirem als ulls de la ciutadania que viu cada dia amb la realitat del turisme: habitatge, el comerç, les condicions laborals precàries. Ho escoltem a les compareixences a les comissions, en les visites als centres de treball, en les entitats socials que ho reivindiquen en els carrers. No podem permetre que els nostres barris esdevinguin espais sense veïns ni que la nostra identitat cultural es redueixi a un producte turístic despersonalitzat. No podem tolerar que la precarietat i la inseguretat laboral es converteixin en la norma per a milers de persones que mantenen aquest sector viu.

Per això, des dels Comuns defensem un model de turisme que sigui un motor de benestar col·lectiu, que generi retorn social i que respecti la dignitat de les persones i també la sostenibilitat del territori. Però perquè això sigui possible cal fer un gir radical: regular, planificar, posar límits amb valentia i amb un sentit profund de país.

El primer pas per fer aquest canvi real és aprovar un pla territorial sectorial de turisme que sigui molt més que un simple document tècnic. Aquest pla ha de definir clarament la capacitat de càrrega turística —n'hem parlat sovint, conseller— de cada destinació i distribuir de manera equilibrada els fluxos turístics per tot el territori. És fonamental que el Govern presenti de manera clara i rigorosa els estudis sobre la capacitat de càrrega turística de Catalunya, perquè qualsevol decisió política, qualsevol pla o projecte es basi en dades objectives, concretes i actualitzades.

Volem allunyar-nos del monocultiu turístic, que genera exclusió i vulnerabilitat, i construir un model que sigui part integrant i enriquidor de la comunitat. Tanmateix, sabem que aquesta transformació només serà possible si acompanyem aquesta planificació amb una transformació del marc legal. Per això defensem una reforma integral de la llei de turisme de Catalunya. Cada territori, cada municipi, cada barri ha de tenir veu i capacitat per decidir el seu model turístic. A més, qualsevol projecte turístic o urbanístic ha d'estar sotmès a avaluacions d'impacte social i ambiental rigoroses.

Aquest futur també passa per garantir el dret a un habitatge digne i assequible per a tothom. La pressió que exerceix el turisme sobre el mercat de l'habitatge és una de les principals preocupacions socials. Per això reclamem una taxa turística progressiva que permeti que els beneficis generats reverteixin en habitatge, en mobilitat sostenible, en projectes socials i ambientals i en el suport al comerç local.

Alhora, és imprescindible garantir la dignitat laboral de totes les persones que treballen en el sector. Per això proposem la creació d'una taula tripartida que reuneixi sindicats i patronal per establir convenis col·lectius que assegurin condicions laborals justes, descansos, formació adequada i que posi fi a pràctiques fraudulentas com l'externalització abusiva de serveis, que precaritzen especialment els sectors més feminitzats.

I quan parlem de límits ho fem amb fermesa i determinació. Manifestem la nostra oposició frontal a l'ampliació de l'aeroport del Prat. No podem justificar una operació que incrementaria en 20 milions el nombre de turistes anuals, posant en greu risc el territori i el clima. També reclamem que qualsevol debat sobre noves infraestructures turístiques quedi posposat fins que la xarxa de rodalies assoleixi un funcionament òptim. No és acceptable demanar més sacrificis als residents quan el transport públic encara presenta greus dèficits estructurals.

Tampoc podem deixar perdre el litoral a mans de la massificació i la desregularització. Apostem per desplegar una estratègia que reguli les embarcacions recreatives, garanteixi la preservació dels ecosistemes i protegeixi jurídicament els camins de ronda perquè siguin espais verds, accessibles i d'ús públic.

Per acabar, defensem la creació d'un observatori català del turisme, amb la participació activa d'ajuntaments, ciutadania, sindicats, entitats ambientals i agents del sector per garantir que les polítiques públiques es basin en dades reals, transparència i control social.

I acabo. Aquesta moció no pretén acabar amb el turisme; el que pretén és reconciliar-lo amb el país, amb la vida, amb la dignitat de la seva gent i amb la riquesa del seu territori.

Gràcies. Salut i bon treball.

El president

Gràcies, diputat. Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Gràcies, president. Diputats, diputades... Avui tornem a debatre sobre el model turístic que volem en el nostre país. I, de fet, des d'Esquerra celebrem que aquest tema estigui tant en l'agenda d'aquesta cambra, perquè, efectivament, si volem un país cohesionat i amb futur, hem de parlar de quin model turístic volem. Un model que, en tot cas, ha d'estar al servei de les persones que vivim en el nostre país. I això vol dir reconèixer el valor del turisme com un sector clau per a l'economia del nostre país. Ho és, ho ha estat i ho continuarà sent. Però també hem d'assumir amb responsabilitat que cal governar, que cal regular aquest fenomen per fer-lo sostenible, equilibrat i compatible amb la vida quotidiana dels nostres barris i municipis.

Catalunya és un país turístic. Sí. Però també és un país agrícola, industrial, logístic, de recerca, de comerç, un país de cultura i de natura. I per això l'estratègia

turística ha d'estar en línia amb els grans objectius del país. L'estratègia turística ha d'estar integrada en una visió territorial, social i ambiental més àmplia. El sector turístic català ha demostrat una gran capacitat de transformació i de resiliència. Ara toca continuar aquesta evolució amb valentia, apostant per l'ordenació sostenible de l'activitat, la desestacionalització, la diversificació de l'oferta, una millor distribució territorial i, sobretot, una millora de les condicions laborals de la gent que treballa en el sector.

I això ho hem defensat sempre, amb una mirada propositiva, constructiva i, sobretot, pensant en la gent que viu i treballa arreu del territori, que presenta reptes i necessitats diferents. Per això hem presentat diferents esmenes. Agraïm el bon to i l'actitud del diputat Mijoler en la negociació i, de fet, celebrem que n'hagin acceptat o transaccionat una part important. En alguns casos no hem pogut arribar a acords perquè tenim matisos diferents. Però, en qualsevol cas, sí que compartim una part molt important de la diagnosi i de les propostes, i per aquesta raó hi votarem majoritàriament a favor.

A Esquerra sempre hem defensat que no volem contraposar turisme i qualitat de vida com si fossin incompatibles. El que cal és governar bé el turisme, regular la seva activitat per minimitzar-ne les conseqüències negatives, amb eines adequades, amb sensibilitat local i amb visió estructural de país. I nosaltres seguirem apostant, posant en valor el sector turístic, però també escoltant i donant respostes a la ciutadania que viu en zones tensionades, on la manca de regulació en alguns moments o el frau de llei han generat en alguns casos desequilibris, greuges, problemes amb la gent que hi viu.

I, en aquest sentit, nosaltres hem fet propostes i hem actuat. Defensem la necessitat de poder disposar d'un pla territorial sectorial de turisme que planifiqui i ordeni de manera sostenible l'activitat arreu del territori. Defensem també una fiscalitat turística justa, i això vol dir que tingui en compte l'estacionalitat i la capacitat de càrrega de cada territori. I no només defensem, sinó que també hem actuat en conseqüència quan hem governat, la regulació dels habitatges d'ús turístic, perquè la millor promoció turística del país és que sigui un país viu, habitable i acollidor; que els catalans i catalanes puguem triar on volem construir el nostre projecte de vida i que no ens vegem obligats a marxar, a canviar la nostra ciutat, el nostre barri o el nostre poble perquè no ens puguem pagar l'habitatge. Ho hem dit en més d'una ocasió: no volem ciutats ni pobles de postal; volem barris amb vida, municipis arrelats i una activitat turística que no substitueixi la vida quotidiana, sinó que hi convisqui i que en reforci el valor.

Així doncs, agraïm el to del debat, reiterem el nostre compromís amb un turisme responsable, amb els municipis i amb el país sencer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Consellers... Gràcies, senyor Miquel Sàmper, per estar aquí. Diputats, diputades... Agrair al diputat Mijoler la moció que presenta. Sap que en la majoria de punts estem en el mateix to, en el mateix debat, en la mateixa línia. Va tenir l'oportunitat d'interpellar el conseller Sàmper en l'anterior Ple, i el conseller Sàmper ja li va ficar molt en consideració tots aquells pilars principals que hi havien sobre aquesta temàtica, no?

Realment no podem perdre de vista que el sector del turisme és un sector estratègic, que no podem renunciar-hi. No podem dir o agafar..., doncs, com hi ha algun partit d'aquesta cambra, que esmenta que hauria de reduir-se. Llavors, en aquesta línia no hauríem de ser-hi. És un sector que dona..., i recordem les dades, perquè dona

feina a més de mig milió de persones. Representa gairebé un tretze o catorze per cent del PIB de Catalunya. Les últimes dades són respecte a l'any passat, que estem parlant d'un sector que mou 21.000 milions d'euros de facturació.

Llavors, en el sector turisme som pioners i líders a Catalunya. Ser líders a Catalunya, com va dir el conseller Sàmpser, que cal que ara, en aquests següents vint anys, després de l'última llei del 2002..., cal que també siguem líders en polítiques turístiques. I, en aquesta línia, li expressem l'agraïment de presentar la moció. I, com li ha dit la diputada d'Esquerra, crec que per ara el to serà conciliador, almenys per la nostra part.

Suposo que després em seguiran diputats d'altres formacions polítiques que agafaran un altre to i ens diran que segurament al regular-ho, al fer un pla territorial, al fer una nova normativa, a l'establir les taxes, regular la taxa, etcètera, etcètera, segurament això serà un caos, o que no caldrà ordenar-ho. Segurament tindrem aquest missatge. Esperem que no; ja ho veurem. Serà qüestió de minuts per veure en quin sentit s'expressen la resta de grups.

Pel que fa al Partit Socialistes i Units per Avançar, molt clarament la línia de fer una nova regulació està en marxa. Ja es van nomenar set experts, que ja tenen molt clarament..., s'han de pronunciar sobre les línies estratègiques que ha de contenir la llei. Aquesta llei ha d'anar agafant forma. S'està en aquests inicis.

Amb el pla territorial, molt d'acord també amb fer-lo. Seran molt importants les dades que s'afrontin sobre la càrrega turística que representa. Aquestes dades s'aniran, progressivament, aconseguint al llarg de l'any. És a dir, segurament aquest mes de juny tindrem unes primeres dades; després a l'octubre, i després a final d'any. Llavors, tot això serà molt bo per tenir una visió global sobre la temàtica.

Quant a modificacions que vostè aprofita la moció per introduir, em sap greu..., per exemple, amb el tema de la taxa li votarem en contra, però és simplement per una qüestió, perquè ahir vam aprovar un decret que ja estableix uns paràmetres. I llavors tindrem l'oportunitat, en aquella proposició de llei, d'establir-ho i entrar més en matèria.

Quant a establir la moratòria que vostè indica en el punt 4, simplement ens abstindrem, perquè entenc que obrir un altre cop el debat del decret aquell del 2023 que va ser avalat pel Tribunal Constitucional i, per tant, que allà ja s'estableix una moratòria clara... Nosaltres no hi votarem en contra, però tampoc no li podem donar suport. Simplement ens abstindrem, perquè crec que obrir el meló d'aquell decret un altre cop no seria oportú.

Quant a la resta, ja li he comunicat en privat abans el sentit del vot que farem. En general, molt d'acord amb totes aquelles línies de suport al litoral, de suport al registre d'embarcacions, de respecte del litoral, de respecte en tots els aspectes dels punts 14, 15, etcètera, etcètera.

Per tant, agrair-li simplement la presentació de la moció. I, com que estem en la mateixa línia, gairebé en la totalitat, dir-li que seguim endavant amb el tema, perquè el turisme s'ho mereix i la combinació amb el país i el respecte amb l'entorn i el medi ambient, també.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable conseller... Avui tornem a escoltar una moció més dels Comuns que ens confirma allò que ja sabíem: el seu model turístic no és un model; és una estratègia d'ofegament, és un antimodel, diria jo, senyor Mijoler.

Miri, el turisme en aquests moments és motor de creixement a Catalunya, generació d'ocupació i eina clau per a la prosperitat de Catalunya. L'any 2024 el sector turístic va aportar més de 33 milions de visitants, que van aportar gairebé 22.000 milions d'euros a la nostra economia. Per tant, no podem permetre que polítiques restrictives i ideològiques seves, de vostès... I acabo d'escoltar el senyor Becerra, i acabo de quedar esfereïda, senyor Becerra. Vostès combreguen de dalt a baix amb la política de turisme dels Comuns. Doncs no podem permetre que aquestes polítiques restrictives, ideològiques –ideologitzades també– de l'extrema esquerra posin en perill aquest gran actiu.

Mirin, els Comuns, senyor Mijoler, vostès, amb la seva obsessió per la regulació o per la moratòria dels allotjaments turístics, per les taxes abusives també, han instal·lat la por i la incertesa entre els empresaris d'aquest sector, també. Limitar les llicències d'allotjament i imposar una taxa turística progressiva, doncs, no fa més que enfonsar la competitivitat de Catalunya respecte d'altres destinacions turístiques on el turisme creix sense traves, com passa aquí.

Miri, respecte a l'aeroport del Prat no és un tema que competeixi en aquesta moció, però nosaltres entenem i defensem fermament la seva ampliació. És la porta d'entrada principal per a milions de turistes. I, per tant, és imprescindible millorar la connectivitat amb vols intercontinentals directes.

En relació amb els creuers, escolti'm, senyor Mijoler, una altra obsessió ideològica que tenen vostès, que té l'extrema esquerra i l'esquerra també, en aquests moments. Vostès proposen limitar el nombre de creuers al mes, al dia, i el nombre de creueristes. Per tant, rebutgen, directament rebutgen, milions d'euros i milers de passatgers, de visitants, els diners que aquests creueristes gasten en comerç local, en restauració, en cultura també.

Vostè ara, quan surti d'aquí, agafa un taxista i li explica, bé, que gràcies a vostès tindran limitacions; o al propietari d'un bar, o al botiguer o al que té qualsevol negoci, que fan també, evidentment, diners amb els creueristes. Doncs ara vostè, quan surti d'aquí, els hi explica, eh? A veure què li diuen de la seva genial idea.

Miri, la moratòria a les llicències d'allotjaments turístics és un atac directe a la propietat privada i a la llibertat empresarial. És el major i el mateix error que han comès..., com amb el mercat de l'habitatge; exactament el mateix error.

Miri, vostès el que han provocat són imatges com aquesta (*l'oradora mostra una imatge a la cambra*), senyor Mijoler: portada de la BBC de fa pocs dies. Aquestes polítiques d'esquerres de vostès han provocat imatges com aquesta que li estic mostrant: «Els manifestants i residents s'oposen al turisme de Barcelona.» Això són vostès, l'extrema esquerra i l'esquerra, perquè, si no, ara surti aquí en el faristol i condemni aquestes actuacions que es van produir a la ciutat de Barcelona fa pocs dies (*aplaudiments*) amb pistoles d'aigua que llançaven als turistes. Si vostè està en contra d'això, surti i condemni fermament aquestes actuacions, perquè l'extrema esquerra, Colau i *sus muchachos y su panda* i els seus successors això és el que han provocat a la ciutat de Barcelona i a Catalunya en el seu conjunt. (*Aplaudiments.*) És absolutament lamentable, senyor Mijoler. Això no és protesta, això és violència –això és violència– i, a més, covardia també.

Miri, nosaltres hem presentat una esmena que vostès, evidentment, no han acceptat, i no l'han acceptat de manera surrealista, perquè en el territori defensem exactament el que el Partit Popular ha presentat. Vostès aquí no ho defensen, però en el territori sí. I és una esmena que fa referència a l'aplicació rígida en aquests moments de la llei de costes. I és amb relació a impulsar..., doncs demanàvem impulsar actuacions necessàries per evitar enderrocs injustificats d'edificis, de negocis, d'habitatges del litoral català, en concret del Club de Mar de Sitges, per exemple, on vostès sí que ho defensen, però resulta que aquí no han tingut la valentia d'acceptar aquesta esmena. Habitatges que fan referència al patrimoni cultural, social, esportiu i associatiu, i que, en aquests moments, per culpa de l'esquerra i de l'extrema esquerra de Catalunya i del conjunt d'Espanya, estan en perill d'enderroc.

Per tant, li torno a demanar, senyor Mijoler, que facin exactament el mateix que fan en el territori. I, per tant, menys hipocresia i més realitat.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades per Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Conseller, diputats... Molt bona tarda. Avui debatем una moció dels Comuns que amb bones paraules vol parlar de l'estratègia turística de Catalunya. Però cal dir-ho clar: darrere d'aquesta moció hi ha una visió ideològica que no compartim, una visió que sovint criminalitza el turisme, que el veu com un problema i no com el que realment és, una peça clau del benestar, de l'economia i de la cohesió territorial del nostre país.

Des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, hem presentat set esmenes pensades com a propostes de millora. Lamentem que cap d'aquestes hagi estat acceptada. I això diu molt de les intencions reals d'aquesta moció: no construir una estratègia compartida, sinó marcar posició ideològica.

La realitat és que el turisme representa més del dotze per cent del PIB i més del catorze per cent de l'ocupació. Això vol dir milers de famílies que en viuen, a la costa, al Pirineu, a les ciutats, als pobles; empresaris, treballadors, autònoms, cooperatives. I estic segura que molts d'ells estan cansats de sentir-se assenyalats com si fossin culpables dels problemes que té el país.

Sí, cal regular, cal planificar i cal fer-ho millor, però no es pot fer des del perjudici ni des de la desconexió amb el país real. Catalunya no es pot permetre un discurs antiturisme. El que cal és una estratègia seriosa que posi el sector al centre, que el faci sostenible, però també competitiu i amb projecció de futur.

Per això proposem que el pla territorial sectorial del turisme sigui un instrument estratègic, de participació i consensuat, construït amb el territori, amb els agents socials, amb les empreses, amb els treballadors i que es basi en estudis seriosos i rigorosos.

També estem d'acord amb la necessitat de reformar la llei del turisme, però no des d'una lògica de control o de fre, sinó des del reconeixement que el turisme és una activitat d'interès general. Ha d'estar sotmesa a criteris ambientals i socials, però també ha de ser viable i rendible. No hi ha sostenibilitat sense competitivitat.

Pel que fa a la taxa turística, no compartim l'increment de l'impost, especialment perquè s'ha fet sense diàleg previ amb els agents del sector ni amb les administracions locals. No es pot fer política turística a cop de decret. Cal escoltar els professionals del sector, els ajuntaments i el territori.

Ara bé, les polítiques d'habitatge no poden recaure només sobre el turisme. Això és injust i ineficax. Cal una política global que interpelli també altres sectors i que planifiqui urbanísticament amb visió a llarg termini.

També volem posar l'accent en les condicions laborals. No acceptem que es mantingui un model on milers de treballadors pateixen situacions indignes, però sí a crear una taula tripartida amb sindicats i patronals per garantir condicions dignes, però incloent-hi el salari mínim català de 1.400 euros mensuals en catorze pagues, consistent en el seixanta per cent del salari mitjà català aprovat per aquest Parlament al desembre del 2024. Parlem de regular càrregues de treball, garantir descansos, evitar externalitzacions fraudulentes. Això és apostar per la qualitat, també en el treball, no només en el servei.

I sí, el canvi climàtic ens interpella a tots, també al turisme, però no ho podem abordar amb prohibicions abstractes o discursos alarmistes; cal fer-ho amb rigor i amb exigències ambientals realistes i eficaces. Proposem que qualsevol nou projec-

te s'ajusti als criteris establerts pel compromís nacional per un turisme responsable, que va ser aprovat el 2023.

En definitiva, senyors dels Comuns, Catalunya no pot caure en la temptació de criminalitzar un sector que és fonamental per al nostre país. No podem permetre que el relat del turisme sigui capturar visions que parteixen del prejudici i no de la realitat. No es tracta de «turisme sí» o «turisme no»; es tracta de quin turisme, de com el fem més responsable, més equitatiu i més útil per a tothom.

Per això, des de Junts per Catalunya diem «sí» a un model turístic que posi les persones al centre, però també que respecti el sector, que escolti el territori i que projecti una Catalunya oberta, moderna i compromesa amb el seu futur. Defensem el consens, el rigor i l'equilibri, i rebutgem els relats que caricaturitzen el sector turístic. Governar el turisme no és criminalitzar-lo; és fer-lo millor, és fer política útil amb orgull de país.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes a aquesta moció. I, en primer terme, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidente. Vamos a ver, hoy los Comunes nos presentan una de esas mociones que francamente son complicadas de votar a favor. Que si limitar los cruceros, establecer cuotas turísticas, que si subir las tasas según este impacto medioambiental que definen. En definitiva, la teoría del decrecimiento; mejor dicho, la teoría del empobrecimiento del conjunto de la población en Cataluña. Ya saben, es esa obsesión casi patológica que tiene la izquierda contra el que trabaja, el que produce, el que emprende, el que genera riqueza de cualquier forma.

Y, miren, mientras ustedes criminalizan el turismo, la realidad es que solo en la provincia de Gerona este sector genera más de 2.000 millones de euros todos los años. Se dan más de 28 millones de pernoctaciones y más... Bueno, en fin, miles de empleos directos e indirectos vinculados a este sector, lo que fortalece también, por supuesto, el comercio local, la restauración y las pequeñas empresas de servicios.

Miren, en comarcas, por ejemplo, como el Baix Empordà o la Garrotxa, el turismo también es uno de los pilares fundamentales. No hablamos tan solo de los hoteles, de los apartamentos y demás, sino que hablamos de la artesanía, de la cultura, de la gastronomía, de todo un ecosistema que parece que ustedes desprecian completamente. Será porque no lo pueden controlar según sus criterios ideológicos.

Y, miren, no soy yo tampoco, como dicen ustedes, un ultraliberal o alguna historia de estas. En fin, no valoro el sector simplemente o una inversión o el beneficio que genera por el número de ceros que aparece en la cifra, sino por el impacto que realmente tiene en esa comunidad.

Y, mire, en ese sentido, le digo que ojalá Cataluña no dependiera tanto del turismo. Y es que el modelo que defendemos desde VOX es un modelo económico equilibrado, por supuesto, con un sector primario que sea realmente fuerte y competitivo.

Y esta mañana nuestro compañero Rafa ha dado la receta para mejorar este sector. Queremos una industria productiva que esté territorialmente vertebrada. Queremos apostar, por supuesto, por potenciar el sector de la investigación, el desarrollo y, sí, conservar un sector turístico, un sector servicios que actualmente sigue siendo de referencia a nivel mundial. (*Aplaudiments.*) Es decir, lo que defendemos es un modelo económico que ya tuvo España en su momento, hasta que llegó el bipartidismo, llegó la izquierda radical para imponer su agenda climática, sus impuestos verdes, sus pactos con los separatistas y con estos, tan amados por ustedes, *lobbies* ecologistas.

¿Provocando qué? Pues provocando la deslocalización de la industria, la ruina de nuestras explotaciones agrícolas y ganaderas, y ahora también el ataque con esta

moció al únic pilar econòmic que totaví queda un poc fortalecid en Catalunya, com es el sector turístic.

Y, miren, aquí precisament es donde llega ya lo más hipócrita de todo, y más cuando usted antes ha atacado el turismo por aquello que decía de la defensa de la identidad –decían.

Miren, mientras los Comunes de Colau o los *cupaires* de Salellas, pues, se dedican a pintar las fachadas de los hoteles con aquello de «*tourist go home*», después proclaman orgullosos «*refugees welcome*». Es decir, rechazan al turista que viene una semana, que paga su alojamiento, que deja dinero en los restaurantes, en los comercios, que da trabajo a los camareros, a los guías, a muchos jóvenes que nos hemos pagado los estudios gracias a este sector. Y después, por otro lado, abren los brazos a la inmigración ilegal, masiva y descontrolada, (*aplaudiments*) que no solo no aporta, sino que colapsa los servicios públicos, que degrada nuestros barrios, que muchos de ellos practican la delincuencia, que sustituyen nuestra cultura, nuestra identidad por costumbres contrarias y ajenas a las nuestras y que parasitan ayudas públicas que, al mismo tiempo, les niegan a nuestros ciudadanos, a nuestros vecinos autóctonos que más lo necesitan. Supongo que ese es su modelo de barrio, su modelo de turismo.

Y luego se preguntan: «¿Por qué la gente se va de los barrios? ¿Quién expulsa a la gente de los barrios?» Pues no, señores, no es el turismo quien expulsa a la gente de los barrios; son precisamente ustedes con sus políticas suicidas. Son ustedes con sus leyes de vivienda, que, por cierto, no han promovido ni la construcción ni una sola vivienda ni construcción, que lo que sí que ha provocado ha sido la retirada por una inseguridad jurídica de miles de viviendas, de miles de pisos que estaban en alquiler, provocando que los precios se disparen y que todavía escaseen más. Son precisamente ustedes con sus políticas que se han dedicado a proteger al okupa por encima del propietario, al delincuente por encima del honrado y al extranjero por encima del autóctono.

Y me da igual que se llame Colau, Salellas, Junts, Esquerra o el PSC; todos ustedes son responsables de haber llevado a nuestras ciudades al colapso, hasta el punto de que, por ejemplo, hoy en Girona los autóctonos seamos una minoría en nuestra propia ciudad.

Y frente a todos ustedes he de decir que va a estar VOX. Frente a todos ustedes estará VOX para defender un modelo económico que genere riqueza, seguridad y prosperidad. Un modelo que respete a quien se esfuerza, que proteja a nuestras familias y que ponga a los catalanes por delante de sus delirios ideológicos, porque para VOX, primero los de casa.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Segui, seguí. Ah, marxa, eh? No passa res. Jo li volia contestar. (*Pausa.*) Com vulgui, com vulgui. Però sí, no passa re, però potser que es senti la boca i tingui una miqueta més de dignitat abans de parlar de persones bastant més íntegres que tot el seu partit, com és el company Salellas. (*Aplaudiments.*)

Dit això, evidentment, evidentíssimament... Gràcies. Evidentíssimament que «*refugees welcome*», evidentment que casa nostra és casa seva. Evidentíssimament que la gent que ve aquí a viure són catalans. Això és el que per nosaltres vol dir «autòcton». Per tant, sí, les portes obertes. Quina llàstima que vostès no pensin això. I, evidentment, no és lo mateix que la gent que passa per aquí.

Algún dia els hi caurà la cara de vergonya, perquè de patriotes no en tenen re. M'estimo més el conjunt dels pobles de l'Estat que tots vostès junts, imaginin. Perquè ho sàpiga, que crec que li agrada molt parlar així... Bé, també hem vist que... Si

no és capaç ni de dir Empordà, que ha de dir Ampurdán, probablement no té gaire idea ni d'on viu.

Però a comarques gironines el preu del lloguer des del 2014 ha augmentat prop d'un vuitanta per cent, i les places d'allotjament turístic estarien gairebé en el mig milió. No sé si això l'hi havien comentat. Ho dic perquè cada vegada estan tenint més pisos buits i que això és el problema, com es van convertint les llars on vivien catalans, vinguin d'on vinguin –em sap greu per vosaltres–..., i després tot això s'ha anat convertint, precisament, per al turisme.

Ho dic perquè ser patriota és estimar-se el seu país, no és voler que es converteixi en un lloc de pas. Jo, com que m'estimo el meu país, vull que la gent vingui i visqui aquí i s'arregli i conegui la llengua. Lo que no pots fer és odiar el teu país i seguir així. Vull dir, jo què sé, mirin-se al psicoanalista, saps?, perquè Freud havia escrit llibres bastant interessants amb molt menys material del que li donarien vostès.

A la resta de diputats que no diuen aquestes tonteries, jo no sé si han escoltat Bad Bunny. Jo avui estic molt pedagògica, perquè estic parlant per sobre de les meves possibilitats de turisme, i sembla que les coses no avancen. Jo imagino que sí que han escoltat Bad Bunny, d'acord?, perquè, jo què sé, és una cosa que s'escolta bastant en aquest país.

Suposo que també saben que Puerto Rico és un país espremut pels fons voltors Blackstone, BlackRock i per un creixent procés de turistització, de fet, que suposa, com a tot arreu, l'aprimament dels serveis socials. En aquest cas, aquests fons d'inversió van operar especialment en temes d'electricitat, en els ports, etcètera. Això també significa la pèrdua del control dels sectors estratègics i el significatiu empobriment del país i expulsió dels veïns.

Ell canta que hi ha uns corruptes que els fan fora, que ningú vol marxar, que qui va marxar somia en tornar, que els hi roben el riu, la platja, que volen al seu barri fer fora les àvies i que no voldria que a Puerto Rico li passi el que li va passar a Hawaii.

Nosaltres, que ens estimem aquest país, també diem –i ens sorprèn que altres grups no, com deia– que no volem que li passi el que li va passar a Hawaii, perquè si estem defensant que el model turístic és la panacea, la riquesa absoluta, amb lo que ens guanyem la vida... Ara sembla que hem estudiat a la universitat per al sector turístic. No ho sé, jo he treballat a l'hostaleria de tota la vida i no va anar ben bé així, eh?

Però, en tot cas, si el turisme és perfecte, ho destinariem tot, no?, al turisme, ens rendiríem al turisme, que semblaria que són les propostes d'alguns grups parlamentaris. Doncs bé, precisament darrere de les postals paradisíiques de Hawaii lo que ens trobem és que és l'estat d'Estat Units amb més gent sense sostre. És a dir, un dels destins que ha sigut la forma en la que s'ha concebut el turisme durant anys, la forma d'entendre l'economia turística al màxim, és precisament un dels llocs de més pobresa d'Estat Units. I mireu que els Estat Units, diguem-ne, hi aposta fort, per tot plegat.

Llavors, ara mateix, quan ens trobem davant de l'enèsima operació que augmentarà la turistització, perquè és un fet que l'augment de la capacitat de l'aeroport de Barcelona significarà més turistes, hem trobat que manifestar-hi l'oposició era tou.

Nosaltres ho votarem tot a favor, però creiem que caldria una miqueta més de contundència i dir que no hi ha suport a això, perquè sabem que és un empobriment directe dels catalans. Sabem que el turisme té a veure, com hem dit tots i com hem compartit i sabem que compartim amb el seu grup parlamentari, precisament, amb el conjunt de tot: l'habitatge, la llengua, el treball que tenim, vull dir, tot té molt a veure amb com ho rendim tot plegat a una sola forma d'economia. I aquesta ens sembla que no hauria de ser la via, precisament perquè sabem també què passa en aquelles comarques on no hi ha feines de caràcter productiu.

I no importa aquí si parlem de Mallorca o de Barcelona; estem parlant de ciutats, d'un país sencer segregat dels seus veïns, d'una forma de parc temàtic, que això també és el que passa quan parlem d'una limitació del turisme. Però no deixem clar

com serà, perquè és lo que està passant al Parc Güell (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), on les veïnes ja pràcticament ni tan sols hi poden entrar i, en canvi, el que sí que es troben... És terrible. O sigui, l'ordre algun dia me l'hauran de canviar, perquè perdo la meitat de la intervenció només intentant posar pau.

Hem de pensar que ara mateix el nivell, per exemple, de turisme de Mallorca, que sí que s'està convertint en Hawaii, és brutal. La quantitat de vols per minut és una barbaritat. I, a més, hem de pensar que, o sigui, estem parlant de programats durant l'estiu, cinquanta mil vols mensuals, més d'un per minut a Palma només.

Va haver-hi una manifestació de nou, igual que l'any passat, històrica aquest diumenge, que no són *los muchachos* de Colau. No sé què..., vull dir... Que ho sàpiguen. Sembla que ara Colau, pobra, ha estat a tots els Països Catalans, que potser... (*L'oradora riu.*) En fi, perdó.

El que haig de dir també és que hi ha un problema amb la qüestió del turisme, i és que ell mateix soscava la mateixa possibilitat de turisme. Quan tu rendeixes el país conjuntament al turisme, lo que et trobes és que totes les ciutats s'assemblen. Tots els centres de la ciutat –Milà, París, Londres– al final són exactament iguals, perquè trobaràs el mateix Starbucks i el mateix *brunch & coffee* per fer-te un advocat.

Si ens estimem el nostre país, segur que lo que hem de fer és diversificar aquesta economia. Per tant, hi votarem a favor, perquè creiem que podríem anar més lluny, sobretot en el tema dels creuers i sobretot en la qüestió de l'aeroport. Però, tanmateix, creiem que els passos s'han de seguir, perquè aquesta és la línia.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Cal un model català de turisme sostenible alineat amb els interessos socials, ambientals i econòmics del país; donar veu als ajuntaments, a la ciutadania en les decisions sobre el model de turisme local; prioritzar el dret de l'habitatge saturat per la massificació; promocionar un turisme respectuós i conscient, fent campanyes de sensibilització per a turistes i operadors i fent palès el respecte per la cultura, la llengua i el medi.

Desmassificar Barcelona? Sí. Desmassificar altres punts saturats? També. Promoure destinacions més conegudes, com l'interior, els Pirineus, zones de platja que són idíl·liques i que pràcticament no es coneixen, perquè tothom, tot va centralitzat al mateix lloc. Impulsar un tipus de turisme alternatiu, cultural, rural, gastronòmic, esportiu, ecològic, enoturisme o científic. No tot són creuers ni tot són avions. Per cert, l'altre dia vostè no va estar pas en contra de que s'ampliés l'aeroport de Barcelona en la reunió de la consellera, tant que ens queixem.

Estendre la temporada turística per evitar la concentració estacional... (*Veus de fons.*) Vostè no hi era, no pot parlar. (*Rialles.*) Què s'ha cregut aquí? (*Remor de veus i rialles.*)

El president

Si us plau, si us plau. La diputada ha de poder ser escoltada. Continui, si us plau.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Protegir el patrimoni natural del delta de l'Ebre; estendre la temporada turística per evitar la concentració estacional del turisme durant tot l'any; protegir Aiguestortes, el cap de Creus; donar a conèixer Mont-rebei, però amb regularització d'accés i amb un ús responsable i sostenible. Control del lloguer turístic. Establir quotes de visitants en espais naturals i monuments amb alta pressió.

Per tot això, Aliança Catalana volem transferir plenes competències en turisme a Catalunya per poder legislar i aplicar polítiques pròpies.

Conclusió: Catalunya ha de poder decidir com vol rebre, regular i integrar el turisme. Apostar per un model propi i sobirà. És imprescindible protegir el país, garantir el benestar de la seva gent i assegurar que el turisme sigui una oportunitat, i no una amenaça en eines en plena gestió. Aplicar taxes justes i redistributives, establir límits d'afluència, reforçar la gestió pública i local, i reclamar plenes competències per al turisme de Catalunya. En fi, hem de garantir el dret a la ciutat i evitar la gentrificació. Catalunya ha de decidir com vol ser visitada. Catalunya ha de decidir amb sobirania la seva sostenibilitat, el turisme que vol, que ha de conviure en un país amb la seva gent.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies de nou. Abans dèiem que l'absentisme és no estar allà on es suposa que se t'espera, però hi ha qui també va a les reunions i entén coses molt diferents, o sembla que potser no hi sigui. O potser és la manca de costum de presentar-se a reunions, que no entenen els papers de cadascú.

Gràcies a tothom que ens heu fet esmenes, primer, per l'esforç de fer-les, encara que algunes no les hem pogut acceptar. Gràcies sobretot a aquells que després heu tingut la capacitat de negociar i d'entendre aquelles que podíem acceptar, aquelles que no, transaccionar aquelles altres, però que en el fons... Jo crec, i sobretot vull donar les gràcies al Partit Socialista, als republicans i a la CUP, perquè han estat capaços també d'entendre que tenim un objectiu comú, malgrat que els matisos molts cops no són els mateixos. I això precisament és la democràcia i és l'avenç, amb una situació, la del turisme, que tots estem d'acord que és un problema, que tots estem d'acord que cal regular. I segurament l'única diferència és el matís de fer-ho i com fer-ho, no?

Del PSC, deia, n'hem acceptat algunes. Algunes les descartem perquè honestament creiem –i així l'hi he dit– que rebaixen el grau d'ambició i de responsabilitat que exigeix el moment. Però, malgrat això, com deia, moltíssimes gràcies.

Sobre les d'Esquerra, valorem l'impuls de les seves aportacions, el compromís amb aquest canvi de model. N'acceptem moltes d'elles, i agraïm la que defensa de manera clara la necessitat d'aturar l'ampliació de l'aeroport del Prat i reclama aquesta governança aeroportuària posada al servei de la gent i del territori, i no dels grans operadors. Gràcies.

La resta d'esmenes d'Esquerra, algunes que són propostes de recorregut, no les incorporem perquè creiem que diluïen l'eficàcia d'algunes de les mesures, i necessitem instruments clars, forts i directes per fer efectius alguns dels canvis. En qualsevol cas, com deia, ja trobarem punts en comú més endavant, segur.

Les esmenes de Junts reproduïxen una mateixa lògica: supeditar qualsevol reforma o regulació al vistiplau previ del sector, especialment dels grans operadors i la patronal. I, per tant, no podem acceptar-les.

I al PP, que ens diu que tenim obsessions ideològiques, jo li diria que vostès sí que tenen una obsessió amb Ada Colau, que potser segurament l'haurien de curar. I d'aquella manifestació... Miri, jo hi vaig ser; no haig de rebutjar res, perquè era present en aquella manifestació. Era una manifestació de famílies. Sobretot no es va agredir a ningú, no va passar absolutament res. Les pistoles servien per refrescar, perquè l'onada de calor i la realitat del canvi climàtic feien molt difícil un diumenge a les dotze del migdia ser a passeig de Gràcia.

Gràcies a tothom i bon treball.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Abans d'iniciar les votacions, el diputat senyor Joan Garriga demana la paraula.

Joan Garriga Doménech

Sí; president, gràcies. No; és per demanar, de la moció número 20, la lectura de l'únic punt.

Gràcies.

El president

Molt bé. Molt bé, doncs, iniciem les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen *(remor de veus)* –si us plau– les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat (continuació)

302-00114/15

Començarem amb la moció..., justament la número 20, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat. Demano al diputat secretari segon de la Mesa, el senyor Juli Fernández, que en faci la lectura.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya insta al Gobierno a impulsar la repatriación de todos los MENAs a sus países de origen, con sus padres o, en su defecto, con las instituciones tutelares de sus países, dado que su presencia en Cataluña genera inseguridad, colapsa los servicios sociales y representa una gran injusticia social respecto a los catalanes que se encuentran en situación de vulnerabilidad. Asimismo, oponerse total y firmemente a cualquier reparto de MENAs en Cataluña.»

El president

És un punt únic i, per tant, el votem en bloc.

Comença, doncs, la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 100 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius (continuació)

302-00115/15

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius.

Iniciarem la votació amb els punts 1 i 2 de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 100 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 3, 5.c, 6.a, 6.b, 6.c, 6.d, 6.e i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 100 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

També de manera conjunta, votarem els punts 4, 5.a, 5.b, 5.d, 7.a, 9, 10.b, 10.c, 10.d, 10.e i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 59 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 7.b i 10.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 59 vots en contra, 28 vots a favor i 41 abstencions.

Votem ara el punt 7.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots en contra, 26 vots a favor i 43 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 7.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots en contra, 58 vots a favor i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball (continuació)

302-00119/15

Procedim ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, 38 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 6 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

De manera conjunta, votarem els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 101 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 96 vots a favor, 17 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 73 vots en contra, 55 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 6 vots en contra i 28 abstencions.

Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem de manera conjunta els punts 9.a i 9.a.i.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 96 vots a favor, 32 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 79 vots en contra, 49 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 9.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 78 vots en contra, 50 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia de turisme (continuació)

302-00120/15

I, en darrer terme, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia de turisme.

Votem conjuntament els punts 0, 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 68 vots a favor, 58 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots en contra, 9 vots a favor i 59 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots en contra, 9 vots a favor i 59 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 5, 7 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 68 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.

També de manera conjunta, votarem els punts 6 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 101 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 99 vots en contra, 27 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 99 vots en contra, 29 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 101 vots en contra, 9 vots a favor i 18 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 100 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 49 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 26 vots en contra i 34 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 18.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 32 vots en contra i 26 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i tres minuts.